

Pe urmele Profetului

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

‘Amr Khaleed

Editura Taiba

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KHALED Amr

Pe urmele Profetului / ‘Amr Khaled - București: Taiba, 2006
Bibliogr.

ISBN (10) 973-86347-9-2 ; ISBN (13) 978-973-86347-9-4

297 Mohammed

929 Mohammed

CUVÂNT ÎNAINTE

Nu de multă vreme, rod al manipulărilor mediatice insistente, un nou concept a fost promovat și asimilat în jocul gândirii moderne - islamofobia. Toată lumea își permite să emită judecăți despre Islam, ridicate la rangul de sentințe universal valabile, dar prea puțini se documentează apelând la sursele islamice originare (Coranul și Sunnah). Orice jurnalist semidoct este incitat să publice nelimitat informații trunchiate și distorsionate despre Islam pentru a crea și consolida un mod de receptare controlat prin fabricarea unei opinii publice negative asupra Islamului și musulmanilor, dar mult prea restrâns este dreptul la replică al celor care au autoritatea și cunoașterea necesară de a vorbi despre și în numele Islamului.

Cea mai facilă strategie de a ataca o religie se concretizează în demersurile de denigrare a exponentului său uman; astfel, atât pe vremea Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cât și în zilele noastre, Islamul este persiflat, blamat, asaltat, atacat prin ridiculizarea și discreditarea Profetului său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Istoria se repetă. Dacă în urmă cu 1400 de ani, Trimisul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era considerat nebun, poet sau vrăjitor de către cei care erau conștienți de adevărul profeției sale, dar ale căror interese mundane ar fi fost distruse prin recunoașterea și răspândirea ultimei revelații divine autentice, astăzi manipulăm masele ignorante prin informare tendențioasă și caricaturi ofensatoare.

A te teme de necunoscut, a-ți proiecta toată negativitatea asupra „celuilalt”, a recepta alteritatea drept o amenințare și o posibilă anihilare a propriei identități reprezintă o tendință psihologică umană naturală, dar această explicație nu este suficientă pentru a justifica discriminările concrete reale la care ajung să fie supuși semenii noștri, în cazul de față - musulmanii.

Îl denigrăm pe Profetul Islamului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru că nu îl cunoaștem, pentru că nu îi cunoaștem viața și învățăturile, pentru că nu cunoaștem – și, implicit, nici nu putem respecta - Islamul și valorile musulmanilor. Cel mai grav factor în această ciocnire a culturilor nu îl reprezintă ignoranța, lipsa de comunicare veritabilă și de receptivitate, ci *aroganța* incredibilă a occidentalului care se prefacă că nu înțelege de ce pretinde „celălalt” că a fost rănit. Se uită, în mod deliberat sau nu, că, așa cum identitatea rasială, în cadrul unui sistem democratic și umanist autentic, nu mai poate constitui subiectul prejudecăților și al discriminărilor înverșunate, nici identitatea religioasă, mult mai profundă, delicată și definitorie pentru individ decât cea rasială, nu poate fi ridiculizată sau atacată.

Un impediment major în funcționarea benefică și eficientă a dialogului intercultural și interreligios îl constituie natura coercitivă a modului în care musulmanii sunt determinați să se autodefinească, *reacționând* la un discurs prestabilit; Foucault ne amintea de relația existentă dintre cei care dețin Puterea și modul în care este construit discursul oficial despre lume, în particular - discursul care definește alteritatea. Luptăm împotriva terorismului, dar uităm de terorismul intelectual practicat cotidian. Actualmente, cultura occidentală deține puterea și, implicit, autoritatea de a propune un discurs „legitim” în descrierea celorlalți; în acest context, musulmanul este limitat la a se autodefini în mod negativ, prin excluderea a ceea ce nu este, afirmarea pozitivă a propriei identități și stabilirea termenilor „dezbaterei” rămânând apanajul celor puternici. Nu întâmplător, chiar și atunci când musulmanii sunt chemați „la dialog”, sunt selectați musulmanii „moderați”, adică cei care subscriu tezelor celor care dețin controlul, uitându-se că orice musulman autentic e, prin excelență, un musulman moderat, Islamul în sine fiind o religie a căii de mijloc.

Toleranța promovată în baza principiilor laice, deși

proclamă teoretic multiculturalismul, nu poate scăpa de tendințele hegemonice ale imperialismului cultural, practicat și consolidat de-a lungul istoriei; impunerea modelului occidental de cultură și civilizație ca normă și discreditația sau anularea oricăror altor paradigme (religioase, politice, culturale) *nu pare a accepta cu adevărat diferențele, ci a le asimila*. Se dezbate fervent conceptul de euroislam, se dorește fabricarea unui Islam european, asiatic, balcanic etc pentru a îndepărta musulmanul de Islamul original și autentic; nu se dorește o lume fără musulmani, ci o lume fără Islam; nu se discută despre euro-musulmani, pentru că nu deranjează musulmanul „moderat”, „asimilat”, care nu mai cunoaște Coranul și tradiția profetică, ci musulmanul care respectă fundamentele religiei sale. Un exemplu cotidian, dar elocvent: „musulmanii” acceptați și „lăudați” în societatea occidentală sunt cei care mai merg la o bere, care nu sunt obsedați de rugăciuni și își mai permit o firească escapadă amoroasă... Un musulman cu barbă sau o musulmană care își poartă vâlul devin automat fanatici și posibili extremiști. Aproape orice musulman a ajuns să fie identificat cu un potențial terorist, dar hărțuirea zilnică, imprecățiile, ofensele, incriminările, marginalizarea, discriminarea și chiar și aparent inofensivele glume ineputabile vizând iminența manifestării unui presupus comportament agresiv sau barbar al musulmanului sau musulmancei transformă ceea ce ar trebui să fie o coexistență inteligentă și benefică, în stil islamic și autentic democratic, într-o periculoasă ciocnire și prăbușire a culturilor și civilizațiilor. A fi fanatic înseamnă a încerca să le impui celorlalți propriile tale convingeri, dar adesea se etichetează drept fanatic un om pur și simplu diferit de curentul „la modă” prin faptul că înțelege să nu facă „excepții” sau compromisuri în ceea ce privește modul intim în care își asumă practicarea unei religii. Același „fanatism”, manifestat în context laic, este adulat și apreciat sub calificativul de „integritate”. Însă

Occidentul trebuie să învețe că a fi tolerant nu înseamnă a-l accepta pe celălalt doar dacă își compromise sau renunță la modelul specific de cultură pentru a nu provoca tiparele existente (un gregarism fondat pe teama de alteritate), ci a-l accepta pe celălalt în plenitudinea diversității sale, *în măsura în care aceste diferențe își păstrează caracterul inofensiv și nu îmi încalcă mie drepturile umane fundamentale*. Islamul într-adevăr opune rezistență modelului *cultural* (nu civilizațional) occidental, întrucât Islamul reprezintă o religie, o cultură, societate, civilizație, un mod de gândire și de comportare ferit, cel puțin teoretic, de scindarea dintre viața laică și viața spirituală. Nu putem transplanta soluții identice dintr-un spațiu cultural în altul (decât prin mutilarea identității individuale și culturale, mutilare care, normal, va fi percepută ca o agresiune și va da naștere unor atitudini rebarbative), întrucât premisele, istoria și scopurile sunt diferite. Dar, cel puțin din perspectivă islamică, așa cum istoria (adesea necunoscută occidentalilor) a demonstrat-o, aceasta nu poate împiedica o conviețuire armonioasă și fructuoasă.

Caricaturile nu sunt un fenomen accidental, inocent, ci un simptom complex al unei societăți materialiste bolnave. Denigrarea unui profet, din perspectivă islamică, implică denigrarea implicită a tuturor celorlalți profeți; războiul împotriva Islamului a devenit, de fapt, un război împotriva spiritualității și a religiei în genere. A aduce ofense oricărui profet înseamnă a-L tăgădui pe Dumnezeu, Cel care l-a trimis. Clericii musulmani au reacționat întotdeauna prompt, condamnând cărțile blasfemiatoare îndreptate împotriva lui Iisus (Pacea fie asupra sa!). Această atitudine tolerantă este posibilă, deoarece, din perspectivă islamică, suntem diverși, dar ne regăsim unitatea în unicitatea Unicului Dumnezeu și în unitatea religiilor (concepută ca un model linear evolutiv), recunoscută prin raportare la acel „fir roșu” interior care străbate toate doctrinele religioase monoteiste și anume, prin dezvăluirea identității esenței revelației divine făcută accesibilă

și inteligibilă oamenilor printr-un numeros șir de profeți, plasați în același registru axiologic și investiți cu aceeași autoritate certificată divin. Prin precept coranic, ființei umane i se impune renunțarea la orice tentativă de a proiecta ierarhii și de a valoriza inegal această pleiadă de purtători ai Cuvântului Divin; *fraternitatea întru credință și spirit a profeților exclude legitimitatea oricărei teologii a urii sau a oricăror manifestări violente îndreptate împotriva comunităților care își definesc identitatea religioasă în funcție de învățăturile unui anumit profet*. În măsura în care Occidentul promovează hedonismul și mercantilismul și uită că libertatea unui individ se sfârșește acolo unde începe libertatea celuilalt, islamofobia va continua să modeleze mentalitatea oamenilor, iar Islamul va continua să se manifeste într-un orizont diferit, incompatibil cu alienarea și îndepărtarea de divinitate a omului modern.

Profetul Islamului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este etichetat drept terorist și întreaga națiune musulmană nu reușește să se debaraseze de acest calificativ atribuit în mod abuziv. Cu certitudine, terorismul și extremismul, în pofida vehiculării persistente în mass-media internațională, continuă să rămână termeni cu o semantică nebuloasă, indistinctă. Ne confruntăm încă din secolul trecut cu un fenomen socio-politic turbulent, augmentat de manifestări violente intense, vizând accesul la putere și autoritate, fenomen conceptualizat și circumscris terminologic prin denotația „terorism”. Definirea terorismului, așa cum au demonstrat-o diferitele demersuri teoretice eșuate, inclusiv cele pluridisciplinare, pare a fi extrem de dificilă, întrucât încă nu există un consens referitor la raportarea la o normă imuabilă, labilitatea normelor determinată de discursul de putere dominant impunând și anulând diferitele interpretări ale practicilor extremiste din variate zone ale lumii. Eroul de ieri este teroristul de mâine și teroristul de azi este eroul de mâine.

Asocierea anterioară a terorismului cu masacrul populației civile din Franța (1792 - 1794), sub presiunea

mediatică din ultimele decenii, a cedat locul unei noi asocieri, periculoase și ilegiteime, dintre terorism și Islam. Mass-media, promovând și reiterând cu obstinație această corelare a terorismului cu Islamul, a reușit să inculce publicului larg, paradoxal nu doar celor cu o educație sumară, mediocră, ci și celor situați „oficial” pe trepte ierarhice superioare, ideea că religia / Islamul constituie sursa implacabilă și incontestabilă a tuturor manifestărilor teroriste. Tardiv, consecință a protestelor și a discursurilor demistificatoare ale autorităților musulmane din lumea arabă, asiatică și occidentală, precum și a intelectualilor și politicienilor nemusulmani onești, rectificări terminologice care disociau terorismul de Islamul în sine, reasociindu-l fundamentalismului sau extremismului islamic, au infuzat media internațională. Această tentativă de corijare a clișeelelor anterioare, deși anemică, încă improprie și ilegitim puternic conotată religios, dar totuși salutară, a fost însă incapabilă să deconstruiască stereotipurile nocive ale musulmanului terorist, stereotipuri consolidate prin expunerea constantă la un mediu informațional tendențios, relativ și marcat de acute deficiențe în ce privește cunoașterea adecvată a „obiectului” analizei. Imaginea teroristului francez a fost rapid substituită de imaginea barbarului terorist musulman.

Se impune să lămurim foarte sumar anumite aspecte. *Jihad-ul nu este „război sfânt”*, deși mult prea adesea termenul este astfel tradus și „adaptat” de către occidentali și, uneori, paradoxal, preluat mecanic chiar de către musulmanii deficitari în sfera educației religioase. Războiul sfânt este un concept care ține de moștenirea culturală occidentală, concept manipulat într-un mod malefic pentru a servi intereselor mai degrabă laice decât creștine ale unui grup de „creștini” care au exact aceeași legitimitate în a se erija în exponenți fideli ai creștinismului precum teroriștii actuali în raport cu Islamul. *Așa cum creștinismul în doctrina, esența și finalitatea sa originară nu reflectă, nu întemeiază și nu este responsabil de acțiunile cruciaților, nici Islamul nu poate fi incriminat pentru actele*

teroriste ale unor indivizi care se prevalează de religie pentru a-și îndeplini anumite obiective politice. Este o chestiune de logică elementară, un truism, de altfel, dar care devine subit incomprehensibil atunci când se cere aplicat și realității islamice.

Terorismul nu cunoaște vreo religie sau vreo lege; ceea ce se urmărește este îndepărtarea omului de religie, oricare ar fi aceea - omul ajunge să urască religia, dacă este determinat să identifice în religie cauza tuturor violențelor. Se uită că, precum mulți alți profeți ai lui Dumnezeu, Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a luptat, dar a luptat împotriva răului, împotriva oprimării, violenței și terorii, nu pentru a subjuga sau jefui alte popoare, ci pentru a instaura libertatea și dreptatea, pentru a le garanta libertatea de credință și drepturile umane fundamentale, pentru a-i scoate pe semenii săi din robia față de oameni și a nu permite decât robia față de Allah. Se uită câți oameni au fost uciși în timpul luptelor purtate în timpul vieții Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) - 386 de oameni, din ambele tabere, câți oameni au fost uciși în timpul războaielor religioase dintre catolici și protestanți - peste zece milioane de morți, 40% din populația țărilor implicate, după statisticile lui Voltaire... și câte milioane de oameni au fost uciși în numele secularismului doar în secolul trecut...

Un argument decisiv, care anihilează posibilitatea conceperii oricărei conexiuni reale între „războiul sfânt” și doctrina islamică, poate fi relevat prin simpla analiză lexicală a sintagmei; războiul sfânt este întemeiat pe prezumția legitimității luptei în numele unei religii împotriva altei / altor religii. *Însă nu există niciun verset coranic care să permită sau să autorizeze agresiunea exercitată asupra unui nemusulman pur și simplu ca o consecință directă a apartenenței acestuia la o altă religie.* În Coran se afirmă cu insistență un principiu islamic fundamental: *interzicerea categorică a constrângerii la credință: „Nu este cu puțință silirea la credință! Răzvedită*

este deosebirea dintre calea cea dreaptă și rătăcire, iar acela care se leapădă de Taghut și crede în Allah, acela s-a prins de cea mai trainică toartă [Islamul], care nu se sparge niciodată. Și Allah este Cel care Aude, Atoateștiutor [Samî‘, ‘Alim].” (Sura Al-Baqara: 256); „Deci îndeamnă! Tu ești numai un îndemnător, Tu nu ai putere asupra lor [ca să-i silești la credință]...” (Sura Al-Ghașiya: 21-22); „Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși? Nu poate niciun suflet să creadă decât cu voia lui Allah.” (Sura Yunus: 93); „Spune: «Adevărul vine de la Domnul vostru! Cine voiește să creadă și cine voiește să nu creadă!»” (Sura Al-Kahf: 29).

Nimeni nu are dreptul și nu poate forța pe nimeni să adopte o anumită credință religioasă, cu atât mai puțin Islamul. Mitul răspândirii Islamului prin sabie întunecă viziunea și judecata multor occidentali, în pofida faptului că a fost deconstruit și demascat de mulți istorici și filosofi contemporani nemusulmani reputați. Expansiunea Islamului s-a datorat aproape exclusiv exemplului musulmanilor comercianți și a *da‘wah*-ei (invitației la credință / „misionarismului”). Nicio învățătură islamică nu prescrie ca populațiile cucerite să fie constrânse să se convertească. *Jiziya* care trebuia plătită de către popoarele nemusulmane aflate sub guvernare islamică era echivalentul *zekat*-ului musulmanilor (a daniei anuale care trebuia plătită pentru săraci) și, de obicei, avea o valoare simbolică, implicând o sumă mai mică decât *zekat*-ul; banii erau destinați săracilor țării respective, iar o mică parte revenea armatei musulmane care era obligată să protejeze ținutul respectiv. Un întreg oraș creștin din Siria, Homs, a devenit musulman atunci când musulmanii le-au returnat banii din *jiziya* pentru că se protejaseră singuri când au fost surprinși de un atac. Faptul că în anumite perioade din istorie s-a ajuns să se ceară biruri imense nu reflectă legile islamice, ci interesele personale ale unui anume conducător. Multe zone cucerite de

musulmani au rămas nemusulmane timp de secole și multe zone în care musulmanii au fost prezenți doar în calitate de comercianți au devenit integral musulmane - vezi Indonezia, Malaezia, China. Simplul fapt că o persoană era nemusulmană nu a legitimat niciodată un *casus belli* în legea sau credința islamică. Pe de altă parte, dacă Islamul a fost răspândit prin sabie, cum ne explicăm faptul că, în zilele noastre, Islamul reprezintă religia cu cel mai mare număr de convertiți în Statele Unite și Europa? Dacă Islamul promovează terorismul și violența cum e posibil ca numărul convertiților de după 11 septembrie să fi crescut vertiginos în Statele Unite? Cei care, incitați de declarațiile șocante din mass-media, au dorit să cunoască adevărul, s-au întors la Cartea sacră a musulmanilor, Coranul, și astfel inimile lor au fost cucerite nu de sabie, ci de simplitatea și puritatea credinței islamice, devenind din acuzatori acerbi adepți musulmani autentici.

Se ignoră sistematic un adevăr islamic simplu și incontestabil: în Islam, permisiunea de a lupta a fost acordată *nu din cauza convingerilor religioase* ale adversarilor, ci *din cauza agresiunii și / sau opresiunii sistematice exercitată de către ei, opțiunea religioasă constituind un epifenomen accidental și nu sursa, cauza luptei*: **„Luptați pe calea lui Allah împotriva acelor care se luptă cu voi, dar nu începeți voi lupta, căci Allah nu-i iubește pe cei care încep lupte!”** (Sura Al-Baqara: 190-194). **„Li s-a îngăduit [să se apere] acelor care sunt atacați, căci ei sunt nedreptățiți. Iar Allah este în stare să îi ajute** Pe aceia care au fost scoși din căminele lor *pe nedrept*, pentru că ei au zis: «Domnul nostru este Allah!» Și de nu i-ar opri Allah pe oameni, pe unii prin alții, ar fi dărâmate chiliile, biserici, temple și moschei în care numele lui Allah este pomenit atât de mult. Allah îi ajută neîndoielnic aceluia care-L ajută pe El, Allah este Tare [și] Puternic [Qawiyy, ‘Aziz].” (Sura Al-Hajj: 39-40).

Putem extrage din aceste versete coranice, atât de incriminate, cele două justificări ale *jihad*-ului, în accepțiunea

sa combativă: oprirea agresiunii și încetarea oprimării. Nu există nici măcar un singur pasaj coranic în care să se specifice sau să se sugereze că acceptarea Islamului reprezintă condiția de încetare a ostilităților, în schimb peste tot este menționată drept condiție a păcii încetarea agresiunii și a opresiunii. Dacă, istoric, s-a întâmplat ca agresorii și asupritorii să fie nemusulmani, dacă ei au fost descriși drept idolatri sau oameni care resping credința, nu înseamnă că musulmanii au luptat împotriva lor pentru că erau nemusulmani. *Permisiunea de a lupta a fost întemeiată pe existența unor agresiuni injuste și nu pe diferențe de religie, etnie sau naționalitate.* Pentru a demonstra acest adevăr simplu și explicit, savanții musulmani (*ulama*) citează un alt verset, în care este declarată permisiunea de a lupta împotriva musulmanilor dacă aceștia sunt asupritorii și toate celelalte metode de restaurare a păcii și dreptății au fost inefficiente: **„Și dacă două cete de dreptcredincioși se ceartă între ele, voi împăcați-le! Dacă una dintre ele este nedreaptă cu cealaltă, atunci luptați împotriva celei care este nedreaptă până ce ea se întoarce la porunca lui Allah, iar când se întoarce, atunci împăcați-le pe ele cu dreptate și fiți nepărtinitori, fiindcă Allah îi iubește pe cei drekți.”** (Sura Al-Hujurat: 9).

Amintim încă o dată că Islamul denunță violența și terorismul. Lupta islamică se poartă exclusiv cu un anumit guvern și cu forțele militare implicate; uciderea oricăror alte ființe umane neantrenate direct în conflict reprezintă o crimă împotriva umanității. Sanctitatea vieții umane este insistent afirmată în Coran: **„... cel care ucide un suflet nevinovat de uciderea altui suflet sau de o altă stricăciune pe pământ este ca și când i-ar ucide pe toți oamenii, iar cel care lasă în viață un suflet este ca și cum i-ar lăsa în viață pe toți oamenii.”** (Sura Al-Ma‘ida: 32); **„Și nu luați sufletul pe care Allah l-a socotit oprit, decât pe drept!”** (Sura Al-‘Isra‘: 33). În fața lui Allah, toți oamenii sunt egali; întregii umanități îi revine constitutiv aceeași demnitate și onoare din perspectivă divină:

„Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam ... și i-am ales pe ei înaintea multor altora din cei pe care i-am creat.” (Sura Al-‘Isra’: 70).

În numele libertății de exprimare s-au publicat și se vor publica multe cărți denigratoare și blasfemiatoare la adresa Islamului; interesele politice și comerciale vor prevala întotdeauna, în detrimentul adevărilor religioase și istorice. Deși indubitabil implică un disconfort cognitiv semnificativ, ar fi mai onest intelectual, uman și mai benefic pentru noi toți să ne punem prejudecățile între paranteze și să facem un efort de a asculta și „celălalt” discurs sau discursul „celuilalt” de lângă noi, pentru că s-ar putea, finalmente, să conteze ceea ce are de împărtășit.

Inimile a peste 1,5 miliarde de oameni au fost cuprinse de iubirea față de acest om, Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Merită să încercăm să cunoaștem viața și învățăturile unui om care a schimbat oameni, societăți, mentalități, obiceiuri și credințe doar prin puterea Cuvântului revelat, un om care a schimbat și schimbă istoria și sufletele a miliarde de oameni doar prin autenticitatea credinței și mesajului divin transmis umanității, un om care nu a dorit nimic pentru sine, ci doar și-a călăuzit semenii cu compasiune către adorarea Unicului Dumnezeu.

Alina Isac

INTRODUCERE

MUHAMMED - ROLUL UNUI MODEL PENTRU UN NOU MILENIU

UMANITATEA ARE NEVOIE DE MODELE

Ați auzit vreodată de Moise, Iisus, Confucius, Krișna sau Buddha? Dar despre Ghandhi, Maica Teresa sau Martin Luther King? Dacă locuiți în Vest, e posibil să fi aflat despre acești oameni și despre realizările lor. În eterna căutare a nemuririi și a sensului, mulți conducători și eroi, fie adevărați, fie falși, și-au făcut apariția pe scena lumii. Respectul și supunerea manifestate față de aceste personalități de toate naționalitățile, de orice vârstă, evidențiază nevoia profundă a omului obișnuit de a crede în cineva mai presus decât sine, în încercarea de a trece peste limita existenței. Noi vedem că această temă se repetă în lumea miturilor, a legendelor, a poveștilor cu eroi și în toate demersurile de idealizare ale oamenilor care fie au fost considerați de către urmașii lor ca fiind înzestrați cu o natură supraomenească, fie au fost sanctificați.

Mulți oameni educați din zilele noastre sunt sceptici și consideră astfel de povești drept reminiscențe încântătoare ale unei ere simpliste. Iar în contextul globalizării și al tendințelor noilor religii și ideologii la care oamenii sunt expuși, ar putea fi greu să-ți dai seama în ce să crezi. Unora li se pare ușor să ignore toate întrebările spirituale, centrându-și viața în schimb pe reușita personală și carieră, încercând să avanseze social. Noi știm că materialismul excesiv sufocă mintea și sufletul, dar, în pofida tehnologiei avansate, încă nu a dispărut dorința de a crede într-o Forță Înaltă, într-un adevărat conducător și în

scopul final al vieții. În aceste vremuri, cine poate fi suficient de demn de încredere pentru a ne călăuzi, atât pe plan spiritual, cât și în problemele vieții?

Există un singur conducător, încă necunoscut în Vest, care are rolul unui model extraordinar și despre care oameni din toate categoriile au numai comentarii elogioase: Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Detalii despre viața remarcabilă a Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au fost conservate cu mare grijă și au constituit subiectul cercetărilor istoricilor din Est și din Vest.

Spre deosebire de alte ființe umane care au devenit renumite pentru realizările lor într-o sferă limitată de activitate, Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a excelat în toate domeniile.

Istoricul M. H. Hart a scris: „*Decizia mea de a-l pune pe Muhammed în fruntea clasamentului celor mai influente personalități i-ar putea surprinde pe unii cititori și ar putea fi pusă la îndoială de către alții, însă el a fost singura personalitate din istorie care a excelat atât pe plan religios, cât și pe plan politico-social.*” (Michael Hart, *Cei 100 - O ierarhizare a celor mai influente personalități din istorie*).

De ce un european sau un american consideră normal să știe atât de puțin despre un om a cărui viață a fost excepțională? Frica irațională, propaganda negativă care datează încă din perioada cruciadelor și exagerările din mass-media au creat o barieră mentală, mulți oameni fiind împotriva a tot ceea ce provine din lumea islamică sau arabă - acești termeni fiind adesea confundați. Nu ar fi timpul ca, pe măsură ce intrăm în era globalizării, cei care afirmă cu mândrie că sunt lipsiți de prejudecăți, că sunt gânditori independenți, să lase deoparte relicvele unei ere trecute? Noi te invităm să descoperi această personalitate care a uimit întreaga lume și să explorezi un nou înțeles al noțiunii de conducere religioasă.

CONCEPTUL DE PROFET ÎN ISLAM

Pentru un musulman, un Profet nu înseamnă în primul rând cineva care să fie capabil să prezică viitorul, deși multe dintre prezicerile lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-au îndeplinit într-un mod uimitor, ci un om care a fost trimis de Allah Preaînaltul pentru a-i chema pe oameni la căință și credință, pentru a-și dedica viața binelui și a-i ajuta să redescopere scopul pentru care au fost creați.

Profeții nu au o natură divină și nu ar trebui să ne rugăm lor, deși au fost oameni cu un caracter și cu o spiritualitate remarcabilă; ei nu au păcătuit, ci au înfăptuit miracole, au primit revelația și au comunicat cu Allah Preaînaltul.

Islamul ne învață că Allah este Unul, fără parteneri sau asociați. Niciun om nu poate poseda asemenea calități precum cele ale lui Allah: Creatorul, Atoateștiutorul și Susținătorul acestui univers complex și vast. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a fost mai mult decât un servitor și un mesager cinstit al lui Allah, dar, cu toate acestea, a întruchipat cel mai bun potențial uman și tocmai acest lucru continuă să-l facă atât de iubit și accesibil până astăzi. Profeții și mesagerii trimiși de Allah Preaînaltul tuturor oamenilor, inclusiv Noe, Avraam, Moise și Iisus (Pacea fie asupra lor!), au avut un efect major în transformarea individualității și a societății, iar Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ultimul din această serie, a fost atât învățător, cât și călăuzitor. Vorbind despre propriul său rol de ultim profet autentic, până în Ziua Judecății, el a spus: *„Exemplul meu în legătură cu profeții care au venit înaintea mea este acela al unui om care a construit o casă frumoasă, dar a uitat să pună în colț o cărămidă. Omul a mers în jurul ei, minunându-se de frumusețea ei și a spus: «Doar dacă pun o cărămidă în acest loc, casa va fi perfectă!» Eu sunt*

acea cărămidă și eu sunt ultimul dintre profeți”.

MUHAMMED (PACEA ȘI BINECUVÂNTAREA LUI ALLAH FIE ASUPRASA!) – OMUL

Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a născut în anul 570, într-o familie nobilă din Mekka și a fost descendentul Profetului Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!). Rămas fără tată încă de dinainte de nașterea sa și fără mamă de la vârsta de șase ani, Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost un tânăr serios care a lucrat ca păstor, apoi și-a ajutat unchiul în afaceri. Adolescent fiind, a respins practicile imorale ale poporului său și idolatria în care ei erau cufundați.

A fost supranumit „*El-Emiin*” – „Cel demn de încredere, cel cinstit”.

La vârsta de 25 de ani s-a ocupat de afacerile unei văduve bogate, în vârstă de 40 de ani, pe nume Khadija (Allah fie mulțumit de ea!); impresionată de onestitatea și caracterul lui, ea i-a propus să se căsătorească și el a acceptat. În ciuda diferenței de vârstă, au avut o căsătorie fericită și au fost binecuvântați cu șase copii. A fost un tată și un soț iubitor și grijuliu, iar familia sa i-a fost devotată în pofida sărăciei benevole; el întotdeauna și-a pus în practică propriul sfat: „Cel mai bun dintre voi este cel care e cel mai bun cu propria sa familie”.

MUHAMMED (PACEA ȘI BINECUVÂNTAREA LUI ALLAH FIE ASUPRASA!) – PROFETUL

Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avut prima sa revelație de la Allah la vârsta de 40 de ani, prin intermediul îngerului Gibril (Pacea fie asupra sa!), și a

continuat să o primească timp de 23 de ani. Versetele au fost revelate pe diferite teme: unicitatea lui Allah, moralitatea, etica și viața de după moarte, povestiri despre profeții anteriori. Aceste revelații sunt cunoscute sub denumirea de *Coran*, carte considerată de musulmani a fi Cuvântul lui Allah; ceea ce a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este consemnat separat.

Chemarea lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la monoteism și reformă socială a fost puternic combătută de elita mekkană și, după 13 ani de persecuții intense, el și adepții săi au fost constrânși să locuiască în Medina, un oraș din nord care a fost scena luptelor intertribale de-a lungul istoriei. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a aplanat cu succes conflictele dintre ei și a format o legătură de frăție între cele două facțiuni rivale, la fel și între localnici și noii emigranți.

Sub tutela Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), primii musulmani au învățat să aplice o regulă de aur: „*Nimeni nu este cu adevărat credincios când nu dorește pentru fratele său ceea ce își dorește lui însuși*”.

MOȘTENIREA LUI MUHAMMED (PACEA ȘI BINECUVÂNTAREA LUI ALLAH FIE ASUPRA SA!) - MODELUL DIN MEDINA

Pentru Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) religia nu a fost o simplă convingere personală, ci un mod de viață, iar orașul Medina a înflorit sub conducerea sa. Modelul de guvernare din Medina, bazat pe justiție, respect, demnitate umană și permanenta conștientizare a lui Allah, a fost admirat de toți musulmanii care au căutat călăuzirea și inspirația după aceea. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a elaborat prima constituție din lume în care drepturile minorităților religioase erau protejate și s-a

angajat în tratative și alianțe cu toate triburile vecine. A trimis scrisori conducătorilor persani, egipteni, etiopieni și bizantini, comunicând mesajul său monoteist și invitându-i să accepte Islamul.

Pentru întâia oară în istorie, copiilor, femeilor, orfanilor, străinilor și sclavilor le-au fost recunoscute drepturile și li s-a oferit protecție. Multe dintre ideile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) par a fi surprinzător de moderne; el a condamnat rasismul și naționalismul, spunând: *„Niciun arab nu este superior unui ne-arab și niciun alb nu este mai presus de un negru decât prin evlavie”*.

El a stabilit legi pentru protecția animalelor, plantelor și a mediului. A încurajat comerțul liber și investițiile, a interzis camăta și a reglementat drepturile muncitorilor. El a militat pentru pace, dar a definit și parametrii în care poate fi utilizată forța, atunci când aceasta a fost necesară. El a convins oamenii să renunțe la alcool, droguri, prostituție și crimă și a promovat o viață sănătoasă. A condamnat violența domestică, le-a încurajat pe soțiile sale să exprime ceea ce gândesc, a garantat femeilor musulmane drepturi care vor fi promulgate, chiar și în Europa, doar câteva secole mai târziu, incluzând dreptul la proprietate personală; a respins ideea căsătoriilor aranjate și a acordat dreptul de a divorța fie și din cauza incompatibilității dintre soți. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a încurajat pe adepții săi să caute știința benefică în orice loc și în orice domeniu, iar rezultatul acestei recomandări a fost că musulmanii nu s-au confruntat cu niciun conflict între știință și religie și au condus lumea multe secole după aceea. Cu toate că legenda Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a dăinuit în orice aspect al existenței, de la artă la politică, cea mai mare realizare a lui a fost promovarea monoteismului islamic. Așa cum nucleul este centrul unui atom și Allah Unicul este inima Islamului. Musulmanii se întorc către Creatorul lor pentru călăuzire, fără a avea nevoie de intermediari și fără a-și pierde demnitatea prin alunecarea în

idolatrie și superstiții.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a realizat toate acestea datorită tăriei caracterului său și prin exemplu personal; el a inspirat și trezit în adepții săi, precum nimeni altcineva, dragoste, devoțiune și respect. În timp ce alți oameni au devenit corupți atunci când au ajuns să dețină puterea absolută, Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a rămas umil, mereu conștient de sursa binecuvântării sale: „*Sunt doar un servitor al lui Allah*” și „*am fost trimis doar ca un învățător*”.

El și-a petrecut zilele servindu-i pe oameni, iar nopțile în rugăciune; a predicat moderația și echilibrul în religie, a interzis urmașilor săi să practice viața monahală, preferând ca ei să își întemeieze o familie bazată pe principii islamice și să se implice în viața concretă pentru a face lumea mai bună, rămânând devotați lui Allah Preaînaltul.

În scurtul interval al unei generații și în timpul vieții sale, Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a transformat cu succes credința, mentalitatea și cultura oamenilor din Arabia; în 100 de ani, mesajul său a atins inima milioane de oameni din Africa, Asia și din unele părți ale Europei. Relatările Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au fost notate cu grijă de companionii săi și consemnate în culegeri de relatări autentice, accesibile astăzi și în traduceri. Împreună cu Sfântul Coran, aceste texte au format pentru musulmani baza holistică a unui stil de viață desăvârșit; pentru alții, ele oferă o incursiune fascinantă în inima și mintea unui om excepțional și un model de la care putem învăța multe.

Fundația TAIBA - ROMÂNIA

DE CE STUDIEM BIOGRAFIA PROFETULUI MUHAMMED
(PACEA ȘI BINECUVÂNTAREA LUI ALLAH FIE ASUPRA SA!)?
DIN URMĂTOARELE TREI MOTIVE:

1. Pentru a cunoaște uimitoarea experiență a renașterii societății umane care a avut loc în timpul Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Nu spun aceasta pentru că sunt musulman, ci pentru că este adevărul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a născut în deșert, în Mekka, orfan de tată. A suferit numeroase pierderi; părinții, fiii săi și alte persoane dintre cele mai apropiate au murit. Poporul lui era format din mici triburi de păstori. În douăzeci de ani, el l-a transformat în cea mai minunată națiune din istorie. Renașterea a durat mai mult de o mie de ani și s-a constituit prin sacrificii, credință, planificare și încredere. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a schimbat istoria universală, marcând un nou început.

Influența lui s-a făcut simțită pe o arie extinsă în lumea arabă, precum și din Andaluzia până în fostele republici sovietice. A influențat și Europa care și-a construit propria renaștere utilizând informații din știința și cultura arabă, care a învățat cu ajutorul Islamului principiul egalității, al libertății și al dreptății și a introdus, tot sub influența culturii arabo-islamice, drepturi pentru femei și copii. Acum există moschei în orice colț din lume, *ezan*-ul (chemarea la rugăciune) se aude pe întreg globul, milioane de musulmani merg anual la pelerinaj și țin post în luna Ramadan, datorită influenței pe care Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avut-o asupra lor.

Influența sa s-a manifestat pe termen lung, spre deosebire de influența lui Shakespeare, Voltaire, Aristotel, Platon, Alexandru cel Mare și Napoleon care s-a menținut doar 20-30 de ani după moartea lor. Renașterea din timpul Profetului

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost completă; conținea toate elementele care să o conducă spre succes. Ea s-a bazat pe planificare, știință, politică, putere militară, echilibru între justiție și dreptate, precum și între materialism și spiritualitate. Nicio altă experiență umană din vechiul Egipt, Imperiul Roman sau chiar din Europa modernă nu poate fi comparată cu renașterea care a avut loc în timpul Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

2. Pentru că nu s-a descoperit un alt exemplu mai demn de urmat decât exemplul dat de Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Și acest lucru s-a întâmplat deoarece Creatorul Universului l-a înzestrat cu toate calitățile de care are nevoie omenirea. Este unicul om demn de urmat în orice sferă a vieții noastre, spre deosebire de toți ceilalți care au excelat doar într-un singur domeniu. De exemplu, poți să-l urmezi pe Profetul Iisus - 'Isa (Pacea fie asupra sa!) în calitate de om răbdător, tolerant, abstinent și de tânăr pios, însă nu-l poți avea drept model în calitate de bunic, tată sau soț, din simplul motiv că nu a fost căsătorit. Poți urma exemplul Profetului Solomon - Suleiman (Pacea fie asupra sa!) în calitate de conducător recunoscut și bogat, dar nu-l poți urma în calitate de om sărac, slab sau oprimat, deoarece el nu a dus o astfel de viață. Unicul care a trăit toate aceste experiențe este preaiubitul nostru Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El a fost atât bogat, cât și sărac, atât slab, cât și puternic; a fost un simplu om, precum și un iscusit conducător; s-a străduit să păstreze pacea însă, în același timp, a fost și un mare cuceritor. În cazul în care ești bogat, îi poți urma exemplul, amintindu-ți de momentul în care a primit bani și comori care ar fi putut umple spațiul dintre doi munți. Iar dacă ești sărac, îi poți urma exemplul, reamintindu-ți când și-a legat o piatră de stomac și, astfel, poți transforma suferința cauzată de foame într-o învățătură. Dacă

ești profesor, îi poți urma exemplul în ceea ce privește modul de a-i trata pe companioni, iar, dacă ești student, îi poți urma exemplul, gândindu-te la momentul în care a primit Revelația de la Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!). A fost soțul unei singure femei, dar și poligam, a avut copii și a fost martor la moartea unora dintre ei.

A acoperit toate sferele acestei vieți, reprezentând un exemplu prin viața și comportamentul său.

3. Pentru că Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este cea mai minunată personalitate din istorie.

Oricare alt om a excelat doar într-un anumit domeniu din viață. Singurul dintre oameni care a făcut excepție de la regulă a fost Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Să medităm la grandoarea manifestărilor sale sufletești:

- niciodată nu s-a înfuriat din motive personale;
- niciodată nu s-a răzbunat pe cineva din motive personale;
- niciodată nu a lovit o femeie;
- și-a respectat întotdeauna promisiunile;
- niciodată nu a mințit și nu a trădat.

Înainte de a primi revelația era supranumit „*El-Emin*” - „Cel sincer și demn de încredere”, iar comportamentul său își avea rădăcinile în învățăturile Coranului cel Sfânt. A fost un politician de excepție și un războinic neînfricat, minunat în spiritualitatea sa.

Chiar și în ochii dușmanilor săi a fost minunat. A locuit în Mekka timp de patruzeci de ani înainte de revelație și alți treisprezece după ce a fost numit profet, dar nimeni nu a găsit nici măcar un singur defect în personalitatea sa. Nu s-a putut spune nici măcar un singur cuvânt rău despre el.

Acum știi de ce trebuie să studiem biografia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)!

Amr Khaled

CAPITOLUL I

Nașterea Profetului

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

„Și să știți că Trimisul lui Allah este printre voi”. (Sura Al-Hujurat: 7). Este Mesagerul lui Allah printre noi? Nu, el este mort, înmormântat în Medina. Acest verset nu se adresează numai companionilor Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ci se adresează întregii omeniri. Ce mesaj ni s-a transmis, de fapt, prin acest verset? Faptul că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este printre noi, prin tradiția și valorile sale, prin ceea ce a lăsat în urmă, până în Ziua Judecății. Cu cât îți cunoști Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mai bine, cu atât îi admiri mai mult virtuțile și îl respecți mai mult.

Chiar și acasă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era respectat de soțiile lui. Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) a spus: „Jur pe Allah că El nu te va abandona niciodată, pentru că tu îi ajuți pe cei săraci și păstrezi întotdeauna relații bune cu rudele”.

Chiar și armatele necredincioșilor îl respectau și erau interesate de el. Heraclius, împăratul roman, l-a întrebat pe Abu Sufiyan, unul dintre cei mai temuți inamici ai Profetului, despre Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), în timp ce acesta se afla împreună cu un grup de oameni, cu caravanele în Levant (Siria, Palestina, Liban și Iordania): „Care dintre voi este cea mai apropiată rudă a lui Muhammed?”. Abu Sufiyan a spus: „Eu sunt”. I-a spus: „Atunci, apropie-te! Care este statutul familiei Profetului?”. Abu Sufiyan a răspuns:

„Aparține celei mai nobile și respectate familii din tribul nostru”. Heraclius a întrebat: „A mai pretins cineva dintre voi ceea ce pretinde el?”. Abu Sufiyan a spus: „Nu”. Heraclius a întrebat din nou: „A fost cineva rege dintre strămoșii lui?”. Abu Sufiyan a spus: „Nu”. Atunci a întrebat din nou: „Cine sunt cei care-l urmează, cei bogați sau cei săraci?”. Abu Sufiyan a spus: „Cei săraci sunt cei care-l urmează”. „Și numărul lor crește în fiecare zi?”. „Da, crește în fiecare zi”, a fost răspunsul lui Abu Sufiyan. „A fost cineva care s-a răzgândit sau a renunțat la această religie după ce a ales-o?”. Abu Sufiyan a replicat: „Nu”. „L-ați acuzat vreodată că v-a mințit, înainte de a deveni profet?”. „Nu”, a spus Abu Sufiyan. „Și-a încălcat cumva vreodată promisiunile?”. Abu Sufiyan a spus: „Nu. Noi am încheiat un acord cu el”. Heraclius a spus: „Ați purtat vreun război împotriva lui și a companionilor lui?”. „Da”, a fost răspunsul lui Abu Sufiyan. „Și cine a ieșit învingător?”. Abu Sufiyan a spus: „Câteodată noi, câteodată ei”.

Heraclius a spus: „Și ce v-a spus să faceți?”. A spus: „Să-L adorăm pe Allah Unicul, să nu-I facem asociați Lui, să spunem adevărul, să fim cinstiți și să ne respectăm rudele, prietenii și vecinii”. Heraclius a spus: „V-am întrebat despre familia lui și mi-ați spus că face parte din una dintre cele mai nobile familii. De fapt, toți profeții fac parte din cele mai nobile familii ale neamului lor. V-am întrebat dacă a mai fost cineva care să pretindă că este profet și mi-ați spus că nu. Dacă mi-ați fi răspuns afirmativ, aș fi spus că acest om urmează tradiția celui de dinaintea lui. Apoi v-am întrebat dacă cineva din familia lui este rege și mi-ați răspuns că nu, iar dacă răspunsul vostru ar fi fost afirmativ, v-aș fi spus că acest om și-ar fi dorit să-și recapete regatul. În continuare, v-am întrebat dacă a fost vreodată acuzat că a mințit și mi-ați răspuns că nu. Acum stau și mă întreb ce persoană, care nu spune nicio minciună în viața sa, poate să spună vreo minciună în legătură cu Allah? Atunci când v-am întrebat cine sunt cei care-l urmează pe profet, mi-ați spus că „sunt cei săraci din neamul lor”. Iar când v-am întrebat dacă

numărul lor a crescut, ați spus că da, iar acest lucru arată că religia cu care a venit Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este religia adevărată. Și când v-am întrebat dacă cineva a renunțat la religia sa după ce s-a convertit, ați spus că nu, ceea ce demonstrează că adevărata credință, atunci când intră în inima unui om, rămâne acolo pentru totdeauna. Apoi v-am întrebat dacă ați fost vreodată trădați de el și mi-ați spus că nu, iar toți profeții care au venit înainte de el nu au trădat pe nimeni. Și, în final, v-am întrebat ce anume v-a poruncit să faceți; mi-ați spus că v-a poruncit să-L adorați pe Allah Unicul, să nu-I faceți asociați Lui și să renunțați la tot ce adorau străbunii voștri. V-a poruncit rugăciunea, să spuneți adevărul, să fiți cinstiți, să vă respectați rudele, prietenii și vecinii. Dacă tot ce mi-ați spus este adevărat, atunci, în curând, el va veni și va ocupa acest pământ și aflasem din scripturile noastre că va veni într-o bună zi, dar nu știam că va fi din neamul vostru, iar dacă aș avea ocazia să-l întâlnesc, m-aș duce imediat la el și i-aș săruta picioarele”.

Niciunul dintre dușmanii Islamului nu și-a mai exprimat o astfel de opinie.

Odată, un băiat și-a întrebat tatăl: „De ce, de fiecare dată când numele lui Allah este menționat, numele Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este amintit imediat după el, cu toate că toți profeții Îl adoră pe Allah?”. Tatăl a replicat: „Pentru că nimeni nu a fost trimis cu ceea ce a fost trimis Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)”.

Situația lumii înainte de revelarea Islamului

Pe vremea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), lumea era împărțită între două mari puteri: Imperiul Persan și Imperiul Roman. Aceste două mari puteri erau imperialiste, iar nedreptatea se răspândise pe întreg pământul. Taxele impuse de ei erau foarte mari, iar persecuțiile frecvente. Oamenii de rând trăiau într-o sărăcie cruntă, în

schimb cei bogați locuiau în palate. În Imperiul Roman se practicau luptele dintre gladiatori și luptele dintre lei și oameni.

Persanii, pe de altă parte, erau responsabili de cea mai rigidă ierarhizare a claselor sociale din istorie, existând un mare decalaj între cei bogați și cei săraci, între nobili și oamenii de rând.

În toată această dezordine socială, Allah Preaînaltul l-a trimis pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a aduce reforma și justiția. Pe vremea aceea, Peninsula Arabică era vestită pentru crimele și nelegiuirile ce aveau loc acolo. De jur împrejurul Ka'abei existau 360 de statui înfățișând diverse zeități. Unii oameni obișnuiau să ia cu ei o părticică din acele statui când plecau în călătorie, pentru a le purta noroc. Alții își făceau statui din curmale pe care le păstrau în casele lor și se rugau la ele atunci când afară era prea frig pentru a merge la locul de adorare. Chiar mai mult decât atât, foamea îi împingea câteodată să-și mănânce zeitățile făcute din curmale. Chiar și Omar ibn Al-Khattab (Allah fie mulțumit de el!), în *Jahiliya* (perioada dinaintea Islamului), a făcut acest lucru. Când a fost întrebat: „Nu te-ai gândit când ai făcut acest lucru?”. El a spus: „Ba da. Dar pe atunci nu eram călăuzit”.

Femeia nu avea drept de moștenire sau de proprietate pe vremea *Jahiliyei* (perioada ignoranței). Ea era doar o moștenire, excepție făcând fetele care proveneau din familii nobile. Mai mult, practica îngropării de vii a fetițelor era foarte răspândită înaintea venirii Islamului. Unii dintre companioni și-au îngropat de vii chiar și șapte fetițe și nu aveau remușcări pentru fapta lor; aceasta nu le aducea prea multă suferință în suflet.

Unele fetițe erau îngropate imediat după naștere, iar altele la vârsta de șase ani.

Allah Preaînaltul spune: **„Iar dacă vreunui dintre ei i se vestește nașterea unei fiice, chipul lui devine negru și el e plin de mânie. / Se ascunde de lume din pricina răului ce i-a vestit. Să-l țină pe el, în ciuda umilinței, sau să-l îngroape în țărână? Ce proastă judecată!”** (Sura An-Nahl: 58-59).

Să fie oare vreun semn în faptul că Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-au murit toți fiii și nu i-au trăit decât fetele, iar atunci când își vedea vreo fiică, o îmbrățișa și o săruta pe frunte?

În ce privește orașul Mekka, acesta era un centru comercial și religios tocmai datorită Ka'abei. Toate caravanele treceau prin Mekka, iar acest lucru a adus schimbări majore pe plan cultural.

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: **„Oare nu văd ei că Noi am făcut locul în care trăiesc ei un loc sacru și sigur, în vreme ce oamenii din jurul lor sunt răpiți?”** (Sura Al-‘Ankabut: 67).

De jur împrejurul Ka'abei se aflau 360 de statui, dar nu toate erau adorare de mekkani. Exista mai degrabă mai mult un tratat de înțelegere cu triburile vecine. Acest acord le garanta locuitorilor Mekka trecerea în siguranță pe teritoriul lor, în drumul caravelor spre Yemen, iar, în schimb, statuile lor aveau privilegiul de a sta în jurul Ka'abei.

Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i s-a poruncit să-L adore pe Allah Unicul, iar acest lucru punea în pericol comerțul, profitul și religia mekkanilor.

Nașterea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

A fost numit Muhammed. Bunicul lui a fost cel care i-a ales numele. După șapte zile de la nașterea lui, bunicul său l-a circumcis și a oferit o masă la care oamenii l-au întrebat: „Cum îl vei numi?”. A răspuns: „Muhammed”.

Semnificația numelui Muhammed - „Cel Lăudat”

Derivă din cuvântul: „*Hamede*” - „A lăuda”, nume dat unei persoane care este mereu lăudată. Se numea și Ahmed, denotație care reprezintă forma de superlativ a aceluiași cuvânt. În Coranul cel Sfânt apare atât numele de Ahmed, cât și numele de Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!).

Originea Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

Numele lui este Muhammed, fiul lui Abdullah, fiul lui Abdul-Muttalib, fiul lui Hașem, fiul lui Abd-Zanat, fiul lui Abd-Kusay, fiul lui Kilab, fiul lui Murra, fiul lui Ka'ab, fiul lui Louay, fiul lui Ghaleb, fiul lui Fihir. Fihir era străbunicul tribului Quraiș și descendentul lui Ismail al cărui tată era Ibrahim (Pacea fie asupra lor!). Străbunicul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost Kusay, cel care a unit tribul Quraiș. Termenul de „*quraiș*” derivă din cuvântul „*teqarruș*” care înseamnă „a uni, a combina”. După acesta a venit Hașim. El a negociat cu persanii și romanii în privința trimeriei caravelor quraișitilor. Spiritul de conducere a fost mereu prezent în familia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), chiar dacă, în pofida originii nobile și a statutului de conducător, aceasta nu era bogată. Astfel, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost aproape de săraci, datorită situației materiale precare a familiei lui, și aproape de cei bogați, datorită originii sale nobile.

Beni Umeyya, o altă ramură a familiei, cu toate că era mai înstărită, a rămas necunoscută oamenilor, iar Beni Abdul-Muttalib, cu toate că nu era bogată, s-a bucurat de dragostea și respectul celor din jur.

Cu toții cunoaștem povestea lui Abdul-Muttalib, cel care l-a înfruntat pe Abraha atunci când acesta a vrut să cucerească orașul Mekka. Primul lucru pe care Abraha l-a făcut a fost să confiște bunurile oamenilor. Abdul-Muttalib s-a dus să-l vadă și și-a cerut înapoi cămilele luate de acesta. Abraha a râs și i-a spus: „Am crezut că ai venit să negociezi în privința Ka'abei pe care intenționez să o distrug”. Abdul-Muttalib a replicat: „Eu am venit după cămilele mele, iar, în ce privește Ka'aba, ea are un Stăpân care o va proteja”.

„A venit la voi un trimis chiar dintre voi, căruia îi sunt grele necazurile ce vă lovesc, care este plin de grijă pentru

voi, iar cu dreptcredincioșii este el milostiv și îndurător”. (Sura At-Tawba: 128).

Abraha a înaintat cu armata, intenționând să dărâme Ka‘aba, iar locuitorii orașului Mekka s-au refugiat în munți. Apoi niște păsări au apărut la orizont, purtând în cioc pietre. În momentul în care pietricelele îi atingeau pe soldații lui Abraha, pielea lor ardea și le provoca dureri mari. În Sfântul Coran, Allah spune referitor la acest eveniment: **„Oare nu ai văzut tu ce a făcut Domnul tău cu oamenii elefantului? / Oare nu a făcut El vicleșugul lor să fie în deșert? / Și a trimis peste ei păsări în stoluri, / Ca să arunce asupra lor cu pietre de lut ars! / Și i-a făcut pe ei ca un ogor mâncat”.** (Sura Al-Fil:1-5).

Există mai multe opinii cu privire la data nașterii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Într-una dintre aceste opinii se susține că el s-ar fi născut într-o zi de luni, dimineața, pe data de 12 Rabi‘ul-Awwal (20 aprilie 570), la 50 de zile după evenimentul Elefantului. Într-o altă opinie, se menționează că data nașterii Profetului ar fi fost pe 22 aprilie 571, adică 9 Rabi‘ul-Awwal, în același an cu evenimentul Elefantului.

Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era adolescent, a fost întrebat: „Nu ai jurat pe Lat și Uzza?”. Și el a spus: „Niciodată nu i-am adorat și nu am jurat pe ei”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a născut pe cale naturală; a fost o naștere obișnuită, nu asemenea nașterilor profeților Adam și Iisus - ‘Isa (Pacea fie asupra lor!).

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: **„Ați avut voi în trimisul lui Allah o pildă frumoasă, pentru cel care nădăjduiește în Allah și în Ziua de Apoi și îl pomenește pe Allah mereu”.** (Sura Al-‘Ahzab: 21).

CAPITOLUL II

Copilăria Profetului Muhammed

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

Sugarul

Membrii tribului Quraiș obișnuiau să ia pentru bebelușii lor o doică beduină, pentru a-i crește timp de doi ani în atmosfera sănătoasă a deșertului. Quraișiții făcuseră o învoială cu membrii tribului Beni Sa‘ad, prin care femeile acestui trib se angajau să le alăpteze și să le crească copiii în primii doi ani de viață, în schimbul unei mici sume de bani și a altor daruri oferite de părinți. Aceste doici căutau copiii de oameni bogați pentru a-i crește. Deoarece Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era orfan, ele au refuzat să-l ia. O singură doică, pe nume Halima (Allah fie mulțumit de ea!), nu găsisese niciun copil de care să aibă grijă și, din această cauză, l-a acceptat pe micuțul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Această situație este similară cu povestea lui Yusuf - Iosif (Pacea fie asupra sa!) despre care Allah Preaînaltul spune: **„Și l-au vândut ei pe un preț de nimic, pentru câțiva dirhami, căci atât de puțin l-au prețuit ei!”** (Sura Yusuf: 20).

Deducem de aici că Allah Preaînaltul este Atotputernic și Stăpân, Cel care umilește sau care ridică pe cine dorește.

Halima (Allah fie mulțumit de ea!) povestește: „Am venit în Mekka cu alte doici, căutând copii pe care să-i creștem. Deoarece Muhammed era orfan, toate doicile au refuzat să-l ia, doar eu am acceptat pentru că nu doream să mă întorc acasă fără un bebeluș. Soțul meu mi l-a descris ca fiind un băiețel liniștit și binecuvântat. Tribul meu trăia în deșertul arid și turmele noastre

mergeau la păscut, dar se întorceau cu stomacul gol și fără lapte. De când micuțul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) venise la noi, turma mea se întorcea de la păscut cu ugerile pline de lapte, fiind singura dintre toate turmele care dădea lapte. Băiatul meu și Muhammed au băut mult lapte. Văzând aceasta, ciobanii altor turme obișnuiau să se alăture turmei mele pentru a fi și ei binecuvântați”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a locuit timp de doi ani alături de Halima (Allah fie mulțumit de ea!), timp în care ea a observat cât de repede creștea el. La sfârșitul acestei perioade, s-a întors la mama lui.

Cinstea era una dintre calitățile lui evidente. Cincizeci de ani mai târziu, după cucerirea Mekka, Halima (Allah fie mulțumit de ea!) a venit și a stat zâmbitoare în fața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), dar el nu a recunoscut-o decât după ce ea i-a spus că a fost cea care l-a alăptat. Atunci, fericit, a numit-o „mama mea” și s-a comportat cu ea cu modestie și cu bunătate.

Un alt semn al cinstei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost comportamentul său după bătălia de la Hunayn, când musulmanii au învins tribul Hawazin și au luat multe prăzi de război. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost informat că printre prăzile de război sunt și bunuri ce aparțin fratelui său de lapte și el le-a cerut companionilor să i le înapoieze. Totuși unii dintre companionii nu au fost de acord și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a împrumutat bani pentru a le răscumpăra, deoarece nu îi plăcea ca bunurile fratelui său de lapte să fie luate ca pradă de război. Prin această faptă el și-a arătat recunoștința față de doica sa.

Orfanul

La două sau trei luni după căsătoria cu Amina bint Wahab, tatăl Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a călătorit în Levant pentru afaceri, fără a ști că soția lui era

însărcinată. La întoarcere, s-a decis să meargă la Medina să-și viziteze unchi. În Medina s-a îmbolnăvit brusc de o boală gravă, a murit și a fost înmormântat acolo.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trăit până la șase ani împreună cu mama sa și cu o servitoare pe care o chema Umm Aiyman. Mama sa s-a hotărât să-l ia la Medina ca să viziteze mormântul tatălui său și să își cunoască rudele paterne. După ce au mers cinci sute de kilometri, au ajuns la mormântul tatălui său. Această vizită s-a întipărit pentru totdeauna în memoria Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Pe drumul lor de întoarcere de la Medina la Mekka, mama sa, Amina (Allah fie mulțumit de ea!), s-a îmbolnăvit și a murit într-o zonă aridă numită Al-Abwa, iar Umm Aiyman a îngropat-o singură. Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a iubit foarte mult mama. După mai mulți ani, trecând prin fața mormântului mamei sale, în drum spre Mekka, s-a oprit și a plâns până când companionii, care erau prezenți, au început și ei să plângă. Avea doar șase ani, dar a fost conștient de tot ce i se întâmplase.

Allah Preaînaltul spune: **„Și nu am înălțat Noi pomenirea ta?”** (Sura Aș-Șarh: 4).

Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a primit acest verset a spus: „Ce ar trebui să-mi doresc de la această viață? Sunt doar un trecător în această viață, care a căutat adăpost la umbra unui copac și apoi a plecat pe drumul său”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a învățat că viața este scurtă și moartea iminentă. Părinții lui au murit departe de căminul lor; aceste evenimente triste l-au făcut puternic și capabil să fie liderul arabilor.

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: **„... Or, se poate întâmpla ca voi să urâți un lucru care este bun pentru voi și să iubiți un lucru care este rău pentru voi. Dar Allah știe, în vreme ce voi nu știți”**. (Sura Al-Baqara: 216).

Când a ajuns la Mekka, Umm Aiyman l-a dus pe

Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la bunicul său patern, Abdul Muttalib, care avea atunci venerabila vârstă de 90 de ani. Micul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu s-a simțit stânjenit de faptul că va sta cu bunicul său, deoarece mama sa era iubită de familia tatălui.

Abdul Muttalib nu era un om simplu, ci unul dintre liderii tribului Quraiș. El obișnuia să se întâlnească zilnic la Ka'aba cu ceilalți lideri ai tribului și își avea acolo propriul loc. Nu permitea niciodată cuiva să stea pe acel loc. Liderii quraișiților discutau la aceste întâlniri despre politică, situația economică a tribului și despre veștile aduse. Abdul Muttalib obișnuia să-l ia pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la aceste întâlniri și era singurul care avea dreptul să stea alături de el. El considera că Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era asemenea altor copii și că ar fi trebuit să meargă la joacă, însă nepotul nu făcea acest lucru niciodată. Prefera să participe la aceste întâlniri împreună cu Abdul Muttalib și să asculte conversațiile lor. Când bunicul a remarcat acest lucru, a spus: „Este fiul meu și va fi un mare om!”.

Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a rămas cu bunicul său până la vârsta de opt ani, când a fost martor la moartea acestuia, devenind orfan pentru a treia oară.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost recunoscător pe tot parcursul vieții lui. Chiar și atunci când a suferit înfrângerea din bătălia de la Uhud sau când a refuzat ca Allah Preaînaltul să-i pedepsească pe dușmanii săi, deși companionii îi ceruseră acest lucru, el a susținut că a fost trimis ca o îndurare pentru oameni. Cu altă ocazie, îngerul munților i-a spus că ar putea prăvăli doi munți peste necredincioși, dacă Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) dorește asta, însă el a răspuns că a fost trimis ca o îndurare pentru umanitate, apoi și-a ridicat mâinile spre cer, cerându-I lui Allah Preaînaltul să-i ierte

pe oamenii care erau împotriva lui, pentru că ei nu cunosc adevărul.

Înainte ca Abdul Muttalib să moară, i-a cerut fiului său, Abu Talib, să aibă grijă de Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). De ce Abu Talib? Pentru că era fratele lui Abdullah, tatăl lui Muhammed. Abdul Muttalib l-a considerat pe Muhammed fiul său și i-a spus lui Abu Talib: „Te fac responsabil pentru fiul meu!”.

În copilăria sa, Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost nevoit să se mute în cinci locuri diferite. S-a născut în casa mamei sale, apoi a fost luat în îngrijire de Halima (Allah fie mulțumit de ea!) până la vârsta de doi ani, când s-a întors în casa Aminei (Allah fie mulțumit de ea!), apoi a fost adus în casa bunicului său unde a stat până la opt ani. Și, în final, a ajuns în casa unchiului său, Abu Talib. Cinci case în numai opt ani de viață. Fiecare casă avea atmosfera ei, iar micul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trebuit să se obișnuiască cu fiecare dintre ele. Abu Talib avea zece copii și din această cauză nu-i putea oferi prea multe condiții micuțului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Allah Preaînaltul spune: **„Oare nu te-a găsit El orfan și ți-a dat adăpost?”** (Sura Ad-Duha: 6).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a stat împreună cu Abu Talib următorii douăzeci și cinci de ani. El a crescut împreună cu cei zece copii ai unchiului său, printre care Aquil, care a devenit unul dintre cei mai mari dușmani ai săi, și Jaffar ibn Abu Talib, unul dintre cei mai apropiați prieteni ai săi. Abu Talib era sărac și nu avea ce să mănânce. Mai târziu, atunci când Ali (Allah fie mulțumit de el!), fiul lui Abu Talib, a împlinit vârsta de opt ani, Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a luat pentru a avea grijă de el, drept recunoștință pentru tot ceea ce a făcut unchiul său.

Văzând că unchiul său este sărac, Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a decis să muncească pentru a-l ajuta. S-a angajat ca păstor pentru mici sume de bani.

De ce a ales această meserie? Pentru că păstoritul oilor și al caprelor te poate înzestra cu răbdare, liniște și calm. A lucrat ca păstor de la vârsta de opt până la cincisprezece ani. După ce a mai crescut, a început să-l însoțească pe unchiul său în călătoriile lui comerciale în Levant. Din aceste călătorii a învățat arta comunicării și a cunoașterii personalităților diferite ale oamenilor.

CAPITOLUL III

Pregătirea lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) *pentru misiunea divină*

O SCURTĂ „CARTE DE VIZITĂ” A PROFETULUI MUHAMMED (PACEA ȘI BINECUVÂNTAREA LUI ALLAH FIE ASUPRA SA!)

Mediul social: A fost orfan, și-a pierdut tatăl, care a murit înainte de nașterea sa, și mama, după câțiva ani. Acest lucru l-a făcut să se gândească la faptul că această viață este scurtă și temporară.

Domiciliul: Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a crescut în casele a cinci persoane: a mamei sale; a doicii Halima As-Sadia (Allah fie mulțumit de ea!), unde a stat de la naștere până la împlinirea vârstei de doi ani; a revenit în casa Aminei (Allah fie mulțumit de ea!) de la doi la șase ani; în casa bunicului patern, Abdul Muttalib, de la șase la opt ani și, în final, în casa unchiului său, Abu Talib, când avea opt ani, după moartea bunicului său. Aceste schimbări frecvente l-au transformat într-un bărbat serios, responsabil, flexibil și cu o uimitoare capacitate de adaptare în diverse situații.

Profesiile: Între opt și cincisprezece ani a fost păstor. În această perioadă a învățat să fie răbdător și și-a dezvoltat capacitatea de a comunica cu oamenii. Apoi, între cincisprezece și treizeci și cinci de ani a fost comerciant, timp în care a învățat

să fie un bun judecător al caracterelor variate ale oamenilor.

Activitățile sociale: A participat la activități politice și sociale. Între cincisprezece și optsprezece ani a luat parte la războiul dintre triburile Quraiș și Fajar, ocazie cu care a învățat ce înseamnă războiul. La optsprezece ani a făcut parte din federația Fudul, eveniment care i-a dat ocazia să exerseze arta negocierii și a păcii.

Educația: Era analfabet, dar a devenit cel mai bun învățător al umanității. A dobândit multă experiență în ceea ce privește comportamentul în societate și în interacțiunea cu oamenii din jurul lui.

Ajuns la vârsta de douăzeci și cinci de ani, Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să călătorească cu afaceri pentru diferite persoane. A început să lucreze pentru Khadige bint Khuweylid (Allah fie mulțumit de ea!), conducându-i caravanele până în Levant (în prezent, regiunea ocupată de Siria, Liban și Iordania) și Yemen, luând astfel contact cu cele două mari imperii din acel timp. Când unchiul său, Abu Talib, i-a propus să lucreze pentru Khadige (Allah fie mulțumit de ea!), el a acceptat, deoarece ea era cunoscută drept o doamnă respectabilă. Mai mult, nu s-a simțit stânjenit pentru că lucra pentru o femeie. Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) nu era o femeie oarecare, ci o femeie de afaceri, de succes, văduvă de două ori, și care avea, pe atunci, aproape patruzeci de ani. Când Abu Talib i-a propus ca Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să lucreze pentru ea, Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) a acceptat și l-a testat, dându-i o mică caravană și un servitor, pe nume Meysara, care să-l însoțească în timpul călătoriei. Astfel, ea s-a convins că era cinstit și priceput. Meysara l-a însoțit pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în trei călătorii. La întoarcerea din Yemen, i-a spus Khadigei (Allah fie mulțumit de ea!) că niciodată nu a văzut pe cineva mai

onest, mai demn de încredere și mai harnic decât Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

După aceea Meysara i-a povestit Khadigei (Allah fie mulțumit de ea!) despre succesul lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în afaceri și despre faptul că niciodată nu a îngenunchiat în fața zeilor. Acest fapt a determinat-o să fie și mai interesată să afle cât mai multe lucruri despre el. A decis să aibă încredere în Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și să-l trimită în Levant cu o altă caravană mai mare.

De obicei, comercianților le lua șase săptămâni să-și vândă mărfurile. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a vândut totul mai devreme și s-a întors cu profit mare. Succesul treptat, în toate aspectele vieții, a contribuit la cizelarea caracterului lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Treptat, și-a dovedit lui însuși, mai întâi ca păstor, apoi ca tânăr comerciant, că este corect și suficient de capabil să treacă peste numeroase încercări și, într-un final, să devină un comerciant de succes.

Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) a remarcat calitățile deosebite ale lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și s-a decis să facă ea primul pas de a-l cere în căsătorie.

Ea refuzase numeroase propuneri de căsătorie din partea bărbaților mai de seamă ai tribului Quraiș care erau atrași de frumusețea și bogăția ei. Aceste refuzuri au continuat până când Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) și-a deschis inima în fața prietenei sale, Nafisa bint Munabbih, spunându-i că îl admiră pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), și i-a dat permisiune Nafisei să vorbească cu el despre căsătorie. Matură și elocventă, Nafisa s-a dus la Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus: „Ești căsătorit, Muhammed?”. El a răspuns: „Nu”. L-a întrebat: „De ce?”. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis: „Cu sărăcia mea, cine să se căsătorească cu mine?”.

Nafisa a spus, sigură pe ea: „Khadige!”. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat mirat: „M-ar accepta?”. Nafisa l-a liniștit și i-a spus: „Voi vorbi cu ea despre asta”.

Două zile mai târziu, ea a revenit și i-a spus că Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) este de acord și că demult se gândea la el.

Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) au fost căsătoriți timp de douăzeci și cinci de ani. Este adevărat că Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Nivelul de maturitate este un factor important care determină reușita unei căsătorii, iar căsătoria lor a fost una extraordinară. Cu maturitatea exemplară a lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era și imposibil să nu fie așa. Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) a fost și ea suficient de înțeleaptă și niciodată nu l-a făcut să se simtă inferior.

Financiar, Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) era mult mai bogată decât Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), dar acest lucru nu a reprezentat o problemă.

Căsătoria lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) a fost una fericită; a durat douăzeci și cinci de ani - cincisprezece ani înainte de a fi profet și zece ani după. Mai mult, ei au avut șase copii: patru fete - Zeineb, Ruqiya, Umm Kulthum și Fatima și doi băieți - Al-Kasim și Abdullah.

La douăzeci de ani după moartea Khadigei (Allah fie mulțumit de ea!), în timp ce era în Mekka, Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a văzut o doamnă bătrână venind spre el; el s-a oprit și a stat de vorbă cu ea, cerând să nu fie deranjat timp de o oră. Oamenii îl vedeau râzând și conversând cu ea și curiozitatea lor creștea și mai mult. Când el

s-a întors, Aişa (Allah fie mulțumit de ea!) l-a întrebat: „Cine era acea femeie?”. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a răspuns: „Prietena Khadigei”. Aişa (Allah fie mulțumit de ea!) a întrebat din nou: „Despre ce ați vorbit?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis: „Ne-am reamintit de zilele bune petrecute în compania Khadigei”.

După moartea Khadigei (Allah fie mulțumit de ea!) și după căsătoria lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu Aişa (Allah fie mulțumit de ea!), de fiecare dată când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) auzea o bătaie în ușă asemănătoare cu cea a Khadigei (Allah fie mulțumit de ea!), își dorea ca vizitatorul să fie sora ei, Hala. Căsnicia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) a fost marcată de evenimente dificile, precum moartea celor doi fii ai lor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a învățat din nou că viața nu are valoare. Prin intermediul acestor evenimente, Allah Preaînaltul l-a învățat că ar trebui să trăiască numai pentru scopurile lui și nu pentru distracții. Unul dintre băieți a murit la trei ani și al doilea când avea cinci ani. În treizeci și cinci de ani de viață, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost martor la moartea unor persoane foarte apropiate, precum cea a părinților, a bunicului și a celor doi fii ai lui.

Allah Preaînaltul spune: **„Ați avut voi în Trimisul lui Allah o pildă frumoasă, pentru cel care nădăjduiește în Allah și în Ziua de Apoi și Îl pomenește pe Allah mereu”.** (Sura Al-‘Ahزاب: 21).

Următorul pas în pregătirea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru misiunea divină a fost să-și manifeste bunătatea față de toți oamenii.

Era o femeie numită Sa‘ada bint Taalaba, mama lui Zeid. Această femeie a venit cu Zeid (Allah fie mulțumit de el!), care avea opt ani, dintr-un alt oraș. Băiatul a fost răpit de pe drum și,

mai târziu, a fost vândut ca sclav. Un bărbat numit Hakim ibn Hussam ibn Huweylid, nepotul Khadigei (Allah fie mulțumit de ea!), l-a cumpărat pe băiețel. Zeid (Allah fie mulțumit de el!) a fost dăruit Khadigei (Allah fie mulțumit de ea!), iar ea i l-a dăruit lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Băiatul a trăit alături de Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) până când părinții săi l-au găsit. Tatăl băiețelului a început să strângă bani pentru răscumpărarea fiului său. Apoi s-a întâlnit cu Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a cerut să accepte banii și să-i înapoieze băiatul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus că cea mai bună soluție este aceea de a-l lăsa pe băiat să aleagă ceea ce-și dorește. Dacă băiatul îl va alege pe tatăl său, atunci se va întoarce la el, fără să plătească nimic, dar dacă îl va alege pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), atunci va rămâne cu el. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) putea, de asemenea, să-i spună să se întoarcă. El a fost milostiv cu Zeid (Allah fie mulțumit de el!). A dorit ca el să aleagă, iar el l-a ales pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Tatăl lui l-a întrebat cum de a putut să aleagă să fie sclav și băiatul a răspuns că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întotdeauna bun cu el, iar el nu mai cunoscuse înainte această bunătate; el nu a dorit să-l părăsească, indiferent de ce i se oferea.

Ultimul pas în pregătirea lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru misiunea divină a constat în testarea abilităților sale de conducere. El era capabil să soluționeze neînțelegerile dintre oameni. De asemenea, este extrem de important faptul că, înainte de Islam, a fost cunoscut drept o persoană onorabilă. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea treizeci și cinci de ani când tribul Quraiș, din care făcea parte și el, s-a decis să reconstruiască Ka'aba. Oamenilor le era teamă să o dărâme, deoarece Abraha și armata sa au încercat aceasta și au murit.

Welid ibn Mughira era cunoscut pentru curajul său și el a spus că o va face. A spus că va face aceasta pentru o cauză nobilă și Allah Preaînaltul nu se va supăra pe el. Așa că a început să dărâme Ka'aba, apoi s-a oprit și a așteptat ziua următoare. Când ceilalți oameni au fost siguri că nu i s-a întâmplat nimic lui Welid, au început să-l ajute în refacerea Ka'abei.

Fiecare trib avea de reconstruit o porțiune din Ka'aba și conducătorii lor s-au simțit onorați de aceasta. După ce construcția a fost refăcută, a venit timpul să repună „*Hager al Aswad*” (Piatra neagră) la locul ei. Fiecare trib dorea să așeze piatra, dar sub nicio formă nu reușeau să decidă cărui trib îi va reveni această onoare. Problema a devenit atât de complicată, încât unul dintre triburi era pe punctul de a declara război în cazul în care i se refuza acest drept. Trecuseră trei zile și nu fusese luată nicio decizie. Welid le-a sugerat să ceară sfatul primei persoane care va trece pe acolo, indiferent cine va fi acea persoană. Cel care a trecut a fost Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și cu toții au fost mulțumiți și au hotărât să accepte părerea lui.

Allah Preaînaltul spune: **„Știm că te mârnește ceea ce spun ei, însă ei nu te socotesc pe tine mincinos, ci nelegiuirii tăgăduiesc versetele lui Allah”**. (Sura Al-‘An‘am: 33).

L-au întrebat pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ce ar trebui să facă, iar el le-a oferit imediat o soluție inteligentă. Le-a cerut să întindă o mantie pe pământ, peste care au pus piatra, și le-a cerut conducătorilor triburilor să apuce de colțurile mantiei și astfel să care piatra la Ka'aba, după care el a așezat-o la locul ei.

După toate aceste evenimente, Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost pregătit să primească revelația divină de la Allah Preaînaltul. A fost pe deplin pregătit, din toate punctele de vedere, și lumea l-a așteptat să-și înceapă misiunea încredințată pe acest pământ.

CAPITOLUL IV

Începutul revelației

Patruzeci de ani de pregătire au fost necesari pentru cei douăzeci și trei de ani de revelație, deoarece acest mesaj trimis de Allah Preaînaltul a fost ultimul mesaj divin transmis omenirii, prin Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). De asemenea, orice mare proiect trebuie pregătit și dezvoltat meticulos și gradat. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a dobândit experiență în toate domeniile: social, financiar, politic, marital etc. Lumea întreagă, Peninsula Arabică și Mekka erau, de asemenea, pregătite. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea atunci treizeci și opt de ani. Mai erau doi ani până la revelație, dar acești ultimi doi ani au fost considerați ca fiind premergători și pregătitori pentru întâlnirea cu Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să simtă că se va întâmpla ceva extraordinar. Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: **„Dacă am fi trimis Noi acest Coran unui munte, l-ai fi văzut tu umilindu-se smerit și despicându-se de frica lui Allah. Și aceste pilde le dăm Noi oamenilor pentru ca ei să cugete”**. (Sura Al-Hașr: 21).

Această perioadă a evoluat treptat, timp de doi ani, iar apoi, mai intens, timp de șase luni. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mergea pe drum și auzea arborii salutându-l: „Pacea fie asupra ta, trimis al lui Allah!”. Când se întorcea, nu vedea pe nimeni. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Există o piatră din Mekka ce obișnuia să mă salute înainte de a primi

revelația. O știi și acum”.

Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să aibă vise frumoase pe care le povestea soției și fiicelor sale, atunci când se trezea. Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) spunea: „Începuturile inspirației divine coborâte asupra Profetului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au fost sub forma unor vise frumoase care erau clare ca lumina zilei”.

Abu Huraira (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că visele frumoase ale dreptcredincioșilor sunt a patruzeci și șaptea parte din profeție”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a predicat timp de douăzeci și cinci de ani și aceste vise frumoase au durat numai șase luni.

În ultima perioadă dinaintea revelației, lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să-i placă singurătatea. Se poate observa cum, după ani de muncă și eforturi, Allah Preaînaltul a dorit ca Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să-și dezvolte credința spirituală, cu scopul de a evidenția un echilibru între lumea materială și realitatea spirituală. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) medita asupra vieții și asupra creației lui Allah Preaînaltul.

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: **„Și să știți că Trimisul lui Allah este printre voi. Dacă el v-ar da ascultare în multe lucruri, ați cădea voi în păcat, însă Allah v-a făcut pe voi să iubiți credința și a împodobit-o cu inimile voastre și v-a făcut pe voi să urăți necredința, ticăloșia și nesupunerea. Aceștia sunt cei care urmează calea cea dreaptă”**. (Sura Al-Hujurat: 7).

Pentru a se izola de restul lumii, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a dorit un loc în care să se simtă bine și din care să poată vedea Ka‘aba. Locul ideal a fost o peșteră pe care a găsit-o în munți, la cinci kilometri de Mekka. A făcut acest efort, deoarece Allah Preaînaltul a pus în

inima lui dragostea pentru credință. Îi lua o oră și jumătate ca să ajungă în vârful muntelui.

Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) a spus: „Obișnuia să stea singur în peștera Hira și să Îl adore pe Allah Preaînaltul”. Nu ar trebui să uităm că el nu se ruga, deoarece nu devenise încă profet, ci reflecta asemenea Profetului Ibrahim (Pacea fie asupra sa!): **„Și așa i-am arătat Noi lui Avraam împărăția cerului și a pământului, pentru ca el să fie dintre aceia care cred cu convingere”**. (Sura Al-‘ An‘am: 7).

Contemplarea conduce la certitudine. El medita asupra zilei și a nopții, asupra cerului și a pământului, asupra stelelor și asupra puterii lui Allah Preaînaltul și asupra suveranității Sale asupra întregului Univers.

Amir ibn Abd Kays (Allah fie mulțumit de el!), unul dintre *tabiyn* (generația imediat următoare după cea a companionilor), a spus că i-a auzit pe zece dintre companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunând că lumina Islamului este contemplația. Umm Ad-Darda (Allah fie mulțumit de ea!) a fost întrebată care este forma de adorare a lui Abu Ad-Darda (Allah fie mulțumit de el!), unul dintre marii companioni ai Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), pe care acesta o practica cel mai des. Ea a spus: „Meditația”.

Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) obișnuia să-l viziteze pe soțul ei, petrecându-și chiar și două sau trei zile cu el în peșteră. Ea aproba ceea ce făcea și-l susținea pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) a fost o soție minunată. Era o femeie înțeleaptă și inteligentă și niciodată nu și-a abandonat soțul în această perioadă. Cu alte cuvinte, ea nu i-a impus lui nimic, i-a arătat că îl susține și îi aprobă alegerea, avea grijă de el, îl vizita și avea încredere în el.

Acest lucru nu înseamnă în niciun caz că un musulman trebuie să se izoleze într-o peșteră. Niciun companion nu a făcut asta. A fost ceva specific Profetului Muhammed (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El a spus: „Credincioșii care trăiesc printre oameni și suportă răutatea lor vor fi răsplătiți mai generos decât credincioșii care se izolează de oameni și nu îndură răutatea lor”.

După revelarea Islamului, nici Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și nici companionii nu s-au izolat. Chiar și *i'tikaf* (izolarea în moschee în ultimele zece zile de post din luna Ramadan) este făcută printre oameni. Religia noastră este una care presupune conviețuirea și armonia cu ceilalți.

Khadije (Allah fie mulțumit de ea!) avea pe atunci cincizeci și cinci de ani; trecuseră cincisprezece ani de la căsătoria lor. E uimitor cum o femeie de cincizeci și cinci de ani putea urca muntele pentru a se întâlni cu soțul ei în peșteră, doar pentru a reflecta și a sta împreună. A fost o femeie minunată și o mare binecuvântare pentru Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El spunea: „Mi s-a dat o veste bună. Ea va avea în Rai un palat din perle (*qasab*) și acolo nu va fi nici zgomot și nu vor fi nici necazuri”. *Qasab* este un fel de perlă goală care seamănă cu o peșteră; răsplata este asemenea faptei.

În peșteră a avut loc prima revelație. Allah Preaînaltul a spus: **„Noi am pogorât Coranul în noaptea Al-Qadr. Dar de unde să știi ce este noaptea Al-Qadr?! Noaptea Al-Qadr este mai bună decât o mie de luni”**. (Sura Al-Qadr: 1-3).

Acel loc a fost martorul primei comunicări dintre ceruri și pământ, o comunicare care a durat douăzeci și trei de ani. În acest loc, cerurile au îmbrățișat pământul, lumina cerurilor s-a întâlnit cu lumina pământului. Allah Preaînaltul a ales un loc simplu pentru începuturile Islamului.

Ar trebui să percepem grandoarea dialogului dintre cer și pământ. Anas (Allah fie mulțumit de el!) a relatat că, după moartea Trimisului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Abu Bekr i-a spus lui Omar (Allah fie mulțumit de ei!): „Lasă-mă să o vizitez pe Umm Aiyman (Allah fie

mulțumit de ea!))”. Noi am ajuns și ea a plâns. Omar și Abu Bekr (Allah fie mulțumit de ei!) i-au spus: „Ce te-a făcut să plângi? În Lumea de Apoi va fi mai bine pentru Profet decât în lumea asta”. Ea a spus: „Nu plâng pentru că nu știu ce va fi cu Profetul, ci plâng pentru că revelația a încetat să vină”. Afirmația ei i-a mișcat așa de mult pe cei doi, încât și ei au început să plângă împreună cu ea.

Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) a relatat: „Îngerul a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a cerut să citească. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Nu știu să citesc!»”. Apoi, a adăugat: „Îngerul m-a strâns puternic și mi-a repetat: «Citește!». Și acest lucru s-a întâmplat de trei ori, după care mi-a spus: **«Citește în numele Domnului tău care a creat! / Care l-a creat pe om din sânge încheat! / Citește! Domnul tău este cel mai nobil, / Este Cel care l-a învățat pe om cu calemul, / L-a învățat pe om ceea ce el nu a știut!»**” (Sura Al-‘Alaq: 1-5).

După aceasta, Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întors acasă cu revelația și cu inima bătându-i puternic.

Această îmbrățișare simbolizează în primul rând mila, iubirea și pacea. Aceasta este exact misiunea Islamului care respinge orice formă de violență, opresiune sau nedreptate. În al doilea rând, a fost o dovadă că Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu visa, ci era conștient (de remarcat că el a petrecut șase luni înainte de revelație visând, iar visele erau clare ca lumina zilei). Și, în al treilea rând, revelația a început astfel pentru a accentua importanța misiunii Islamului.

De ce misiunea Islamului a început în acest mod, dacă Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era analfabet? Acest lucru ne arată că Era miracolelor a luat sfârșit. O nouă Eră - cea a informațiilor și a științei - începea și ea a fost planificată să înceapă cu Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

S-a început cu *Iqra!* - Citește!, pentru a se risipi orice urmă de îndoială asupra adevărului Islamului. Islamul este aplicabil în orice loc și în orice perioadă de timp.

Unii oameni se simt jenați de faptul că Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era analfabet. Dimpotrivă, ei ar trebui să știe că el însuși era un miracol. Un om needucat a fost capabil să educe întreaga lume. În timpul vieții Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), era un bărbat, pe nume Abu Amir, care știa din scripturi că se apropia sosirea ultimului dintre profeți. El visa că ar trebui să fie profet. A început să se pregătească el însuși pentru această misiune, iar oamenii îl numeau „Călugărul”. Când a aflat că revelația a venit deja la Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a manifestat o mare dușmănie față de acesta; în bătălia de la Uhud i-a săpat Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) o groapă, dar a căzut el însuși în ea.

CAPITOLUL V

Prima săptămână de după revelație

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), după experiența pe care a avut-o în peșteră, a fugit speriat de pe munte, tremurând. A sosit acasă obosit și transpirat și i-a spus soției: „Acoperă-mă, acoperă-mă!”. Îi era teamă și frig. Aceasta dovedește că încă nu știa faptul că era profet sau că acea entitate cu care se întâlnise în peșteră era Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!). Nu știa nici dacă ceea ce i se întâmpla era ceva bun sau rău. Era speriat, pentru că Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) venise în chip de înger și nu în formă umană. Era într-adevăr înfricoșător pentru el, mai ales dacă ne reamintim versetul în care Allah Preaînaltul spune: **„Dacă am fi trimis Noi acest Coran unui munte, l-ai fi văzut tu umilindu-se și despicându-se de frica lui Allah. Și aceste pilde le dăm Noi oamenilor pentru ca ei să cugete”**. (Sura Al-Hașr: 21).

Când soția sa l-a întrebat ce i s-a întâmplat, el i-a spus: „Mi-e frică pentru mine însumi” și a început să-i povestească ce i se întâmplase. Era cea mai stranie poveste din viața sa. Pentru a-l liniști, Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) i-a spus: „Nu, jur pe Allah că El niciodată nu s-ar mânia pe tine! Tu îți ajuți rudele, îi iei apărarea celui slab, îl ajuți pe sărac și pe cel aflat în nevoie, tu întâmpini oaspeții și înduri multe greutăți pe calea adevărului”.

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: **„O, voi, oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-o singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei...”** (Sura An-Nisa’: 1).

Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) l-a ascultat și l-a

încurajat. Datorită comportamentului ei, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a continuat să-și aducă aminte de ea chiar și după moartea ei.

Există numeroase relatări despre bunele maniere. Într-una dintre ele, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Faptele bune sunt cele care îl vor înălța pe om în Ziua Judecății”.

„Cei mai buni în credință dintre voi sunt cei care au cel mai bun comportament”.

„Cei mai dragi mie și cei mai apropiați de mine în Ziua Judecății vor fi cei care au cel mai bun comportament”.

„Lucrurile care le vor garanta oamenilor Raiul sunt evlavia și comportamentul frumos”.

Pentru a-l liniști, Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) i-a spus: „Am un văr al cărui nume e Waraqa ibn Nawfel, care este un bătrân de aproape 90 de ani, dar e un om învățat; a studiat Tora și Biblia foarte bine”. Ea a dorit ca soțul ei să se consulte cu acesta.

Waraqa ibn Nawfel era un bărbat foarte bătrân care și-a pierdut vederea citind Tora și Biblia. Nu era interesat de idoli tribului Quraiș. Credea în adevărata religie transmisă de Iisus (Pacea fie asupra sa!).

Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) a venit cu Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la vărul său și i-a spus: „O, vere, ascultă-l pe nepotul tău!”. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să-i povestească ceea ce i se întâmplase. I-a povestit despre întâlnirea cu strania creatură și ceea ce i-a spus aceasta. Nu i-a spus că era înger, deoarece încă nu știa acest lucru. El vorbea, iar Waraqa îl asculta, uneori uimit, alteori zâmbind. El asculta ceea ce citise în cărțile sfinte despre sosirea ultimului profet. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a terminat ce avea de spus, Waraqa i-a răspuns prin doar cinci propoziții. Întâlnirea lor a durat foarte puțin timp. A fost atât de scurtă, încât orientaliștii nu pot pretinde că Profetul

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a învățat religie de la Waraqa.

Iată ce i-a răspuns: „Tu ești Profetul de la sfârșitul veacurilor și Profetul tuturor popoarelor. Tu ai fost vizitat de cel care păstrează secretele (Îngerul Gibril - Pacea fie asupra sa!) și pe care Allah Preaînaltul i l-a trimis lui Moise - Musa (Pacea fie asupra sa!). Mi-aș dori să fi fost mai tânăr și să fi trăit în vremea aceea când poporul tău se va lepăda de tine. Poporul tău te va minți, te va răni, va lupta împotriva ta și te va părăsi. Mi-aș fi dorit să fi fost mai tânăr ca să trăiesc în vremea aceea când ei te vor alunga”.

Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat: „Mă vor alunga?”. Waraqa a spus: „Da. Orice om care vine cu o astfel de veste va fi tratat cu ostilitate și, dacă aș mai trăi până în ziua aceea, te-aș ajuta cu toată puterea mea”.

Calea reformelor este plină de sacrificii, implică răbdare și efort. Aceasta este regula și exact acest lucru a dorit Waraqa să-i spună Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). De unde a știut acestea? El cunoștea istoria profeților și înțelegea modul în care funcționa politica tribului Quraiș. Știa că, în jurul Ka‘abei, erau 360 de idoli, nu din motive religioase, ci doar pentru a servi interesele diferitelor triburi. Tribul Quraiș avea interese economice cu triburile din Yemen și Siria. Quraișii au luat idoli acestora și i-au plasat în jurul Ka‘abei cu scopul de a proteja caravanele care treceau prin acele locuri. Dacă acești idoli ar fi fost scoși de acolo, tribul Quraiș ar fi putut pierde conducerea religioasă, alianțele, iar drumurile nu ar mai fi fost sigure. Din această cauză, ei refuzau conceptul de monoteism.

Waraqa a murit câteva zile mai târziu. El nu l-a învățat nimic pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), deoarece s-au întâlnit doar câteva minute.

Oricum, nu ar trebui să-l uităm pe Waraqa, deoarece a avut intenția sinceră de a-l ajuta pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!); „... și dacă aș mai trăi

până în ziua aceea, te-aş ajuta cu toată puterea mea”.

Waraqa a trăit toată viaţa sa învăţând şi căutând adevărul, iar primul cuvânt revelat lui Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost: „Citeşte!”.

Aceasta evidenţiază clar cât de importantă este cunoaşterea în Islam.

După ce Waraqa a murit, el a aşteptat ca Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) să vină şi să confirme ceea ce i-a spus bătrânul. Îngerul nu a mai venit câteva zile. După o săptămână, el l-a revăzut pe Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) stând pe un tron, între cer şi pământ, la linia orizontului, şi spunându-i: „Muhammed, tu eşti Mesagerul lui Allah şi eu sunt Gibril din ceruri!”.

După ce i-a spus aceste cuvinte, îngerul a coborât pe pământ şi l-a luat pe Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în afara Mekka pentru a-l învăţa prima lecţie. A bătut pământul şi a ţâşnit apă. Apoi a început să-şi facă abluţiunea şi rugăciunile, iar Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost atent şi l-a imitat. După aceea, îngerul i-a spus să se roage două părţi (*rekeat*) dimineaţa şi două seara. Acesta este începutul rugăciunii, fundamentată prin metoda imitării. După călătoria nocturnă (Al-‘Isra) şi ascensiunea la cer (Al-Mir‘aj), Allah Preaînaltul a poruncit musulmanilor să se roage de cinci ori pe zi, câte două *rekeat*-uri la fiecare rugăciune. Aceasta a durat doar până la *hijra* (emigrare), când s-a hotărât ca numărul de *rekeat*-uri să fie cel pe care îl îndeplinim astăzi.

Trimisul lui Allah (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Islamul se bazează pe următoarele cinci principii: mărturisirea de credinţă («Mărturisesc că nu există niciun alt dumnezeu în afară de Allah şi că Muhammed este Trimisul Lui»), îndeplinirea rugăciunii de cinci ori pe zi, plata *zekat*-ului (dania obligatorie pentru cel care are posibilitate financiară), postul în luna Ramadan şi pelerinajul la Mekka”.

Profetul Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah

fie asupra sa!) a răspuns atunci când a fost întrebat care faptă îi este cea mai dragă lui Allah Preaînaltul: „Să te rogi la timpul hotărât”. A fost întrebat de Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) din nou: „Și următoarea faptă care e?”. El a spus: „Să fii bun și recunoscător părinților”. L-a întrebat din nou: „Și după aceasta?”. Răspunsul lui a fost: „Să lupți de dragul lui Allah Preaînaltul”.

Mai mult, primele trei versete care i-au fost revelate Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) după „Citește!” ne dovedesc cât de importante sunt rugăciunile.

„O, tu, cel învăluit în straiile tale! / Scoală-te noaptea pentru rugăciune afară de puțin timp. / Jumătate din ea sau mai scade din ea puțin, / Sau mai adaugă la ea! - și recită Coranul cu glas târăgănat și limpede!” (Sura Al-Muzammil: 1-4).

„O, tu cel acoperit! Ridică-te și îndeamnă! / Pe Domnul tău preamărește-L, / Veșmintele tale curățește-le, / Și de nelegiure stai departe. / Și nu dăruie, căutând să dobândești mai mult, / Și pentru Domnul tău îndură!” (Sura Al-Muddathir: 1-7).

„În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător, / Laudă lui Allah, al lumilor Stăpânitor, / Cel Milostiv, Îndurător, / În Ziua de Apoi Stăpânul Cărmuitor, / Pe Tine Te adorăm, la Tine cerem ajutor, / Pe drumul drept Tu fii-ne Călăuzitor, / Drumul celor cu care fost-ai Tu dăruitor, nu al celor pe care Tu Te-ai mâniat, nici al rătăciților.” (Sura Al-Fatiha: 1-7).

Temp de două luni, revelația a încetat să mai apară, deoarece Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) trebuia să creeze un plan al misiunii sale. În acest timp, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost îngrijorat, crezând că a comis o greșeală și, din această cauză, Allah Preaînaltul l-a abandonat. Dar Allah Preaînaltul i-a transmis Profetului următoarele versete: **„Pe ziua luminoasă / Și pe noapte, când se întunecă! / Domnul tău nu te-a părăsit și nu te urăște! / Viața de Apoi va fi pentru tine mai bună**

decât prima! / Domnul tău îți va dăruia și vei fi tu mulțumit! / Oare nu te-a găsit El orfan și ți-a dat adăpost? / Nu te-a găsit pe tine nepăsător și te-a călăuzit? / Nu te-a găsit pe tine sărman și te-a făcut bogat? / Cât despre orfan, pe el nu-l oprima! / Cât despre cel care cere, pe el nu-l alunga! / Iar cât despre îndurarea Domnului tău, despre ea vorbește!” (Sura Ad-Duha: 1- 11).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să se roage toată noaptea, până i se umflau picioarele. Încercați să pășiți pe urmele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) având în minte cele patru porunci: știință, rugăciune, muncă și să urmați drumul cel drept. Fără aceste porunci, *ummah* (comunitatea musulmană) niciodată nu va reînvia. Aceștia sunt stâlpii de bază, ceea ce înseamnă că Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost capabil să traseze un plan.

Știți cum a început Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)? Nu a început prin a distruge idolii din jurul Ka'abei, nici nu a început prin a-și declara mesajul în munți, pentru că nimeni nu l-ar fi ascultat. Planul său a fost să aleagă dintre membrii fiecărei familii quraișite pe aceia care erau de succes (nu era necesar să fie bogați sau din familii nobile) și cunoscuți pentru comportamentul lor moral. Așadar planul său era să formeze un nucleu care ar fi trebuit să-l ajute să propage mesajul. Unul dintre acești oameni a fost Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!), un comerciant de succes, în vârstă de treizeci și opt de ani, care era iubit de quraișiți și considerat expert în genealogiile arabilor din Peninsula Arabică. O altă persoană a fost Khadige (Allah fie mulțumit de ea!), nu în calitate de soție a sa, ci pentru că era o persoană remarcabilă. A treia persoană a fost Ali ibn Abi Talib (Allah fie mulțumit de el!), un băiat de zece ani, care a locuit un timp în casa Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și care l-a întrebat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) despre religia lui. După ce l-a văzut rugându-se, i-a cerut un timp de

gândire înainte de a îmbrățișa Islamul. Mai mult, în următoarea zi, când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat în legătură cu decizia sa, Ali (Allah fie mulțumit de el!) i-a răspuns: „Repetă ce ai spus ieri”, după care a rostit *șehada* (mărturisirea de credință) și a devenit musulman. Două zile mai târziu, Abu Talib l-a văzut rugându-se și l-a întrebat despre acest fapt. Ali (Allah fie mulțumit de el!) i-a răspuns: „Îl urmez pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care m-a călăuzit pe calea cea dreaptă”. Abu Talib i-a spus: „Rămâi așa cum ești. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu ar putea niciodată să-ți poruncească ceva greșit”.

Islamul a început cu Muhammed, Khadige, Abu Bekr și Ali (Allah să fie mulțumiți de ei!). Patru oameni au asigurat începutul întregii sale reușite.

CAPITOLUL VI

Primii patru ani de după revelație

Profetul nostru (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost un profet al păcii, al non-violenței. Mesajul său s-a bazat pe reformă și nu pe distrugere. Planul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a constatat în pași realizați treptat; de primul pas depindea cel de-al doilea.

Primul pas pe calea reformei nu a fost distrugerea idolilor sau utilizarea violenței, ci unirea societății și formarea unor oameni de excepție care să implementeze Islamul. În unele cărți despre viața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), primii trei ani de după revelație sunt considerați, în mod eronat, drept perioada de predicare secretă; este departe de adevăr, pentru că a fost doar o perioadă de acomodare specială.

Prima persoană care l-a urmat a fost o femeie, fiind totodată și prima persoană care a îndeplinit toate condițiile din punctul de vedere al moralei, puterii și prosperității. Această persoană a fost Khadige (Allah fie mulțumit de ea!). Toți teologii sunt de acord că prima care s-a prosternat în fața lui Allah Preaînaltul, după Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a fost Khadige (Allah fie mulțumit de ea!).

Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a fost a doua persoană care a îmbrățișat Islamul. El nu a ezitat și nu a cerut timp de gândire, precum alții; dimpotrivă, imediat ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a vorbit despre Islam, el l-a acceptat. Ali (Allah fie mulțumit de el!) a îmbrățișat Islamul pe când avea doar zece ani, urmat de Zeid ibn Haritha (Allah fie mulțumit de el!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea la început doar patru discipoli. Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a înțeles că

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) căuta oameni deosebiți. De aceea, în prima săptămână după acceptarea Islamului, el a adunat alți șase discipoli care au fost printre cei zece companioni binevestiți cu Raiul încă din timpul vieții. Aceștia erau: Uthman bin Affan, cel de-al treilea calif, Talha ibn Ubeydullah, Zubair ibn Awwam, Abdur-Rahman ibn Awf, care era un comerciant de succes, Sa'ad ibn Abi Waqqas, care a cucerit Iraqul, și Abu Ubeyda ibn Gerrah, care a cucerit Levantul (Allah să fie mulțumit de ei!).

După o perioadă de șase luni, numărul discipolilor a crescut la aproape patruzeci, mulți dintre ei fiind bărbați și femei sub treizeci de ani. Acești companioni proveneau din șaisprezece triburi, iar scopul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era de a-i integra în societate. În acel timp, existau musulmani în fiecare casă. Ei proveneau din medii sociale diferite: unii erau sclavi, precum Bilal ibn Rabah (Allah fie mulțumit de el!), alții erau nobili bogați, precum Uthman ibn Ma'zum (Allah fie mulțumit de el!).

În casa Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), toți deveniseră musulmani. Familia sa avea zece membri: Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), soția sa, Khadige (Allah fie mulțumit de ea!), cele patru fiice: Zeineb, Ruqiya, Umm Kulthum și Fatima, două servitoare și doi tineri: Ali ibn Talib și Zeid ibn Haritha (Allah fie mulțumit de ei!). După trei ani, numărul musulmanilor a crescut, ajungând la peste o sută. Quraișiții nu au observat aceasta, ceea ce însemna că planul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) reușise. Trecuseră trei ani fără confruntări sau conflicte, iar unii membri ai elitei erau de partea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Islamul era prezent în aproape fiecare casă din Mekka. Trei ani trecuseră, marcând sfârșitul primei faze. Apoi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut următorul pas: a început să informeze oamenii în mod

public. Sosise timpul ca mesajul să fie răspândit tuturor oamenilor, oriunde. Erau puternici împreună, dar scopul lor era să depășească acest grup mic de credincioși. Atitudinea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) reflecta maleabilitatea și înțelepciunea planului său, pentru că el întotdeauna a luat inițiativă în timpul acțiunilor quraișilor.

Două versete i-au fost revelate Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în acea perioadă: **„Vestește, dară, ceea ce ți se poruncește și nu-i băga în seamă pe politeiști.”** (Sura Al-Hijr: 94) și **„... să-i previi tu pe oamenii care-ți sunt cei mai apropiați.”** (Sura Aș-Șu‘ara: 214).

Se poate observa că Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu i s-a comunicat prin revelație cum să înceapă, dar el a hotărât să-și facă public mesajul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ales să înceapă cu propria familie și nu cu întreg tribul Quraiș. Și-a invitat toate rudele la masă. I-a lăsat mai întâi să mănânce, după care a început să vorbească; a fost întrerupt de Abu Leheb care a făcut comentarii ofensatoare în ceea ce privește mesajul său și i-a avertizat pe quraișiți despre consecințele pe care le vor suporta dacă Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu va fi oprit. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu și-a pierdut calmul și nici stăpânirea de sine.

El nu și-a început chemarea la Islam certându-se cu unchiul său, ci s-a hotărât să mai încerce altă dată. Răspunsul vehement al lui Abu Leheb a fost nejustificat deoarece Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a tratat cu respect. El era îngrijorat pentru afacerile lui; știa că acest mesaj se va întoarce împotriva tribului Quraiș. Noua religie chema la distrugerea idolilor din Ka‘aba, ceea ce însemna că alte triburi vor încerca să se răzbune, atacând caravanele quraișilor.

După un timp, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a invitat din nou familia la masă, inclusiv pe

Abu Leheb, dar, de această dată, s-a decis să vorbească cu ei înainte de servirea mesei. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început prin a le vorbi despre Islam: „O, fii ai lui Hașim, feriți-vă pe voi înșivă de foc!”. Abu Leheb, departe de a-și schimba atitudinea, a continuat să i se opună Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), deși Abu Talib, un alt unchi de-al său, și-a păstrat promisiunea făcută tatălui lui de a avea grijă de Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), angajându-se să-l ajute și să-l protejeze cât va trăi.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a dorit ca și ei să creadă în mesajul Islamului. Hamza și Abbas și-au întors fețele, Abu Talib a șovăit când a fost vorba să părăsească credința tatălui său, deși era cu adevărat convins de onestitatea lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Restul familiei a păstrat liniștea, niciunul nu l-a urmat, cu excepția unui copil, pe nume Ali (Allah fie mulțumit de el!). El fusese, de asemenea, invitat și a răspuns chemării Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), oferindu-i mâna în semn de loialitate.

Sosise timpul ca Islamul să fie prezentat tuturor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ales un loc renumit în Mekka, colina Safa, a urcat pe ea și a început să-i cheme pe oameni. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a început chemarea, strigând: „O, Beni Fihri! O, Beni ‘Adi!...” și s-a adresat fiecărui trib în parte până când le-a adunat pe toate. Cei care nu au putut veni ei înșiși și-au trimis oamenii pentru a vedea ce s-a întâmplat. Abu Leheb și alți quraișiți au venit și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus: „Dacă v-aș spune că în această vale este un dușman care intenționează să vă atace, m-ați crede?”. Ei au spus: „Da, pentru că noi știm că tu întotdeauna spui doar adevărul”. Atunci el a spus: „Eu sunt Profetul lui Allah și vă avertizez că veți avea parte de o pedeapsă cumplită”.

Abu Leheb, auzind acestea, a spus: „Să nu ai parte de

fericire! Pentru asta ne-ai adunat aici?”. În acel moment, a fost revelată Sura Al-Masad: „**Să ardă mâinile lui Abu Leheb și să piară și el! / Averea lui să nu-i fie de niciun folos și nici ce a agonisit!**” (Sura Al-Masad: 1-2).

Trădarea este ceva dureros când vine din partea cuiva drag. Abu Leheb a fost unul dintre cei care i-au incitat pe ceilalți să-l sfideze pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), om virtuos, nu i-a răspuns niciodată cu aceeași monedă.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a coborât de pe munte și a început să predice Islamul. Le-a vorbit oamenilor despre salvare și i-a apropiat de credință.

Nu a început prin a-i amenința cu Focul Iadului, dar le-a promis Paradisul. Propovăduia o religie a păcii, care să-i atragă. El nu i-a îngrozit cu fraze despre chin și durere, ci le-a spus: „O, oameni! Spuneți că nu există alt Dumnezeu în afară de Allah și veți reuși!”.

După acest incident, quraișiții nu au mai fost imparțiali față de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). În ciuda faptului că tribul Quraiș a fost împotriva lui și a companionilor săi, Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a fost niciodată violent cu ei.

Deși numărul companionilor era de doar două sute de persoane, în timp ce populația Mekkăi număra în jur de douăzeci de mii, musulmanii erau capabili să le zguduie comunitatea, deoarece ei erau bine integrați în societate.

Politeiștii din Mekka au început să-l numească poet, nebun sau vrăjitor, după ce au discutat cu Welid ibn Mughira. Welid știa că Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era sincer, dar era prea arogant pentru a recunoaște aceasta.

Atunci Allah Preaînaltul a revelat câteva versete care îl descriau pe Mughira ca pe un trădător: „**Lasă-mă cu cel pe care l-am creat singur / Și căruia i-am dăruit avere**

îndestulătoare / Și fii care-l însoțesc tot timpul / Și căruia i le-am netezit pe toate / Și care poștește ca Eu să-i dau și mai mult. / Dar nu! Căci el a tăgăduit versetele Noastre cu încăpățănare, / Iar Eu îl voi sili să urce. / El a cugetat și a hotărât! / Și omorât să fie! După cum el a hotărât! / Omorât să fie! După cum el a hotărât! / Apoi el a mai cugetat, / Apoi s-a posomorât și s-a încruntat, / Apoi s-a întors și s-a arătat trufaș / Și a zis: «Aceasta nu este decât vrăjitorie care se învață! / Aceasta nu este decât vorba unui om!» / Îl voi face să ardă în focul Iadului!” (Sura Al-Muddethir: 11-26).

Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se ducea să le vorbească oamenilor despre Islam, unchiul său, Abu Leheb, le spunea oamenilor că nepotul lui este nebun și îi îndemna să nu creadă în el.

„Cei care nu cred zic: «Aceasta nu este decât o minciună pe care el a născocit-o și în care l-a ajutat și un alt neam. Însă ei aduc nedreptate și minciună». / Și zic ei: «Legende ale înaintașilor sunt cele care le-au fost scrise și ele îi sunt dictate lui dimineața și seara».” (Sura Al-Furqan: 4-5).

Însă nimic nu l-a putut opri pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care și-a dedicat tot timpul și toate eforturile propovăduirii mesajului divin. Allah Preaînaltul i-a spus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), prin versetul următor: **„Poate că tu te vei tulbura de moarte, din pricina mâhnirii, pentru că ei nu cred în acest mesaj.”** (Sura Al-Kahf: 6).

În ciuda tuturor piedicilor, numărul credincioșilor a crescut în mod constant, deoarece adevărul triumfă întotdeauna.

CAPITOLUL VII

Suferințele Profetului

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

și ale companionilor săi

Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea acum patruzeci și trei de ani și era cunoscut pentru onestitatea și corectitudinea sa. Quraișiții au hotărât să spună tuturor că Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este „nebun”. **„Și ei spun [mekkanii]: «O, tu, cel căruia i-a fost pogorât Coranul, tu ești apucat»”.** (Sura Al-Hijr: 6).

Umm Gemil, soția lui Abu Leheb, obișnuia să adune gunoi și spini și să le pună în fața ușii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Ea era necruțătoare; îi provoca și îi îndemna pe quraișiți.

Allah Preaînaltul a revelat următorul verset: **„Împreună cu soția sa, aducătoarea de vreascuri, / Care va avea la gâtul ei o funie de fire [de palmier]”.** (Sura Al-Masad: 4-5).

Ea a auzit despre versetul din Coran în care se vorbea despre ea și a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să arunce cu pietre în el. Umm Gemil a compus un poem în care a ridiculizat numele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!); l-a numit în loc de „Muhammed” (Cel demn de încredere) „Mudhammam” (Cel demn de blamat). Quraișiților politeiști le-a plăcut poemul și îl recitau; el a devenit vestit și iubit în Mekka. Companionii s-au înfuriat foarte tare, dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a liniștit. Alți necredincioși au așteptat,

iar când musulmanii au făcut *tawaf* (înconjurarea Ka'abei), au transformat acest moment în distracție, râzând în hohote de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Acesta i-a ignorat la început, dar apoi s-a înfuriat. Oamenii îl cunoșteau drept un om răbdător, însă în acel moment le-a fost teamă și s-au oprit.

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: **„Cei ce sunt nelegiuiți au râs de cei care cred, / Iar când au trecut pe lângă ei și-au făcut semne, / Iar când s-au întors la familiile lor, s-au întors ei, batjocorind, / Iar când i-au văzut pe ei, au zis: «Aceștia sunt în rătăcire! / Or ei nu au fost trimiși ca păzitori asupra lor! / În Ziua aceasta cei care cred vor râde de necredincioși, / Privind pe divanuri. / Nu-i așa că sunt răsplătiți necredincioșii pentru ceea ce au săvârșit?»”** (Sura Al-Mutaffifun: 29-36).

După revelarea acestor versete, moralul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și al companionilor a crescut.

„Și Noi știm prea bine că pieptul ți se strânge pentru ceea ce spun ei. / Însă adu laude Domnului tău și fii printre cei care se prosternează.” (Sura Al-Hijr: 97-98).

În alte versete, Allah Preaînaltul spune: **„Nu ți se spune ție decât ceea ce li s-a spus și trimișilor de dinaintea ta. Domnul tău este Dătător de iertare și Dătător de pedeapsă dureroasă.”** (Sura Al-Fussilat: 43).

„Sunteți cea mai bună comunitate care s-a ivit pentru oameni. Voi porunciți ceea ce este drept și opriți ceea ce este nedrept și credeți în Allah. Dacă oamenii Scripturii ar fi crezut, ar fi fost bine pentru ei. Printre ei sunt și credincioși, dar cei mai mulți dintre ei sunt nelegiuiți.” (Sura Al ‘Imran: 110).

Quraișii chiar au încercat să îi rănească familia. Asi ibn Weil, tatăl lui ‘Amr ibn ‘Aas, a răspândit vorba că Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu este în stare să facă băieți, lucru rușinos pe vremea aceea; cei doi băieți ai

Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) decedaseră. Această afirmație a rănit-o pe Khadige (Allah fie mulțumit de ea!). Avea atunci cincizeci și cinci de ani, era mult prea bătrână și nu mai putea avea alți copii. Pentru a-i ușura durerea, Allah Preaînaltul i-a revelat aceste versete: **„Oare nu ți-am deschis ție pieptul / Și nu am îndepărtat de la tine povara ta / Care-ți apasă pe spinare? / Și nu am înălțat pomenirea ta? / Alături de greu vine și ușorul! / Alături de greu vine și ușorul! / Iar atunci când vei termina, trudește, / Dorindu-L pe Domnul tău!”** (Sura Aș-Șarh: 1-8).

După ce numărul companionilor a crescut până la peste două sute de oameni, quraișii au încercat să rănească și mai mult familia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Abu Leheb i-a obligat pe cei doi fii ai săi să divorțeze de soțiile lor care erau fiicele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Una dintre fete s-a căsătorit mai târziu cu Uthman ibn Affan (Allah fie mulțumit de el!), unul dintre companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar cealaltă, Umm Kulthum (Allah fie mulțumit de ea!), nu s-a căsătorit până la plecarea în Medina, pentru că toți companionii erau mai tineri decât ea. Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) nu s-a supărat, deși era de așteptat ca multe mame să reacționeze astfel în această situație. Dimpotrivă, ea și-a susținut și mai mult soțul.

Odată, Ukbe ibn Abu Ma'iyt a luat o haină și a aruncat-o pe capul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), după care i-a strâns-o în jurul capului până ce acesta a simțit că se sufocă. Apoi, a sacrificat o cămilă, i-a scos măruntaiele și le-a pus pe spatele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în timp ce acesta se prosterna în rugăciune. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a rămas așa până la sosirea fiicei sale. Ea l-a curățat și a plâns, iar tatăl ei i-a spus să nu plângă, pentru că Allah Preaînaltul îl sprijină.

Un alt necredincios a luat nisip și l-a aruncat în fața

Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El s-a întors cu hainele pline de nisip și de praf, iar fiica sa cea mică, Fatima (Allah fie mulțumit de ea!), l-a văzut și a încercat să-l curețe, plângând. A liniștit-o și a rugat-o să nu plângă, deoarece Allah Preaînaltul este cu el.

Allah Preaînaltul spune în acest verset: **„Și Muhammed nu este decât un trimis și au mai fost înainte de el și alți trimiși. Dacă el ar muri sau ar fi ucis, v-ați întoarce voi pe călcâiele voastre? Cel care s-ar întoarce pe călcâiele lui nu i-ar aduce lui Allah nicio stricăciune. Și Allah îi va răsplăti pe cei mulțumitori.”** (Sura Al ‘Imran: 144).

Știți de ce l-a sfidat Ukbe ibn Abu Ma‘iyt pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)? Pentru că era prieten apropiat cu Abu Gehl. Cu timpul, a început să asculte și să creadă în ceea ce spunea Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), acceptând, în final, Islamul. În acest timp, Abu Gehl era plecat; când s-a întors, a spus că nu vrea să-l vadă sau să-l audă pe fostul său prieten până când acesta nu-l va fi scupat în față pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Allah Preaînaltul a revelat cu această ocazie următoarele versete: **„În Ziua aceea își va mușca nelegiuitul mâinile și va spune: «Ce bine ar fi fost, dacă aș fi urmat calea cu Trimisul. / Vai mie! Ce bine ar fi fost dacă nu l-aș fi luat pe cutare ca prieten! / El m-a dus pe mine în rătăcire de la îndemnare după care ea a venit la mine». Șeitan este hain cu omul, după ce l-a ispitit.”** (Sura Al-Furqan: 27-29).

SUFERINȚELE ÎNDURATE DE COMPANIONI (ALLAH SĂ FIE MULȚUMIT DE EI!)

Abdullah ibn Mes‘ud (Allah fie mulțumit de el!), un companion care era foarte firav, s-a hotărât să-i facă pe quraișiți să asculte Coranul. S-a dus la Ka‘aba și a început să recite

versetele din Sura Ar-Rahman cât de tare a putut. Zi de zi, necredincioșii se adunau și îl băteau, dar el nu s-a oprit până când Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a sfătuit să înceteze.

Într-o altă zi, zece bărbați din tribul Quraiș s-au adunat în jurul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) care era „cel mai curajos dintre toți bărbații”, împreună cu Ali (Allah fie mulțumit de el!), l-au apărut pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Urmarea - necredincioșii l-au lăsat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și l-au atacat pe Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!). A fost bătut cu brutalitate peste față până când a leșinat și ei au crezut că a decedat. A fost dus acasă, iar la miezul nopții, când s-a trezit, a întrebat de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Deși epuizat, a rugat-o pe mama lui, Fatima bint Al-Khattab (Allah fie mulțumit de ea!), să-l ducă la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), pentru a se asigura că este bine. Aceasta era adevărata dragoste pentru Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Mulți companioni au îndurat numeroase torturi. Bilal (Allah fie mulțumit de el!) a fost dus de necredincioși în deșertul fierbinte al Mekka și i s-a pus pe piept o piatră foarte grea.

Tânărul Zubeir ibn Awam (Allah fie mulțumit de el!), de șaisprezece ani, a fost torturat de către unchiul său. Acesta obișnuia să-l lege și să-l țină atârnat deasupra focului. Zubeir, tânăr fiind, s-a îmbolnăvit de o boală gravă la plămâni.

Un alt exemplu este cel al lui Sa'ad ibn Abi Waqqas (Allah fie mulțumit de el!) care era foarte bun cu mama sa. După ce a devenit musulman, mama sa nu a vrut să mănânce și nici să bea, sperând că poate băiatul ei își va schimba credința. După trei zile, ea s-a îmbolnăvit din această cauză. Dar Sa'ad (Allah fie mulțumit de el!) a rămas neclintit și i-a răspuns că este puternic în credința sa.

Următoarele versete au fost revelate după ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus lui Sa'ad (Allah fie mulțumit de el!) să fie mai îndurător cu mama lui: **„L-am îndemnat pe om să se poarte cu părinții săi frumos. Însă dacă ei se vor lupta cu tine pentru ca să-Mi faci Mie ca asociat ceva despre care tu nu ai știință, nu le da lor ascultare! La Mine este întoarcerea voastră, iar Eu vă voi vesti ceea ce ați făcut.”** (Sura Al-‘Ankabut: 8).

Toate familiile și gospodăriile au avut de suferit. Să amintim povestea familiei lui Yasir (Allah fie mulțumit de el!). Soția sa, Sumeyye bint Al-Khayat (Allah fie mulțumit de ea!), o femeie firavă de șaiszeci de ani, a fost torturată de Abu Gehl până a murit. Ea a fost prima martiră din istoria Islamului. Două zile mai târziu, soțul Sumeyyei, Yasir, a murit, iar fiul lor, Ammar ibn Yasir (Allah fie mulțumit de ei!), a suferit și el foarte mult. Zece ani mai târziu, când Abu Gehl a fost ucis în bătălia de la Bedr, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus lui Ammar (Allah fie mulțumit de el!) că Allah Preaînaltul a răzbunat moartea familiei sale.

Aceste exemple nu ne-au fost date pentru a înțelege că și noi ar trebui să trecem prin aceleași suferințe, ci doar pentru a învăța din ele, pentru a fi la fel de puternici în propovăduirea mesajului Islamului.

Hamza (Allah fie mulțumit de el!) a acceptat Islamul

Hamza (Allah fie mulțumit de el!) era un bărbat care își urmărea doar propriile interese și căruia nu-i păsa de problemele Mekkaîi. Într-o zi, în timp ce se întorcea de la vânătoare, s-a întâlnit cu o femeie musulmană și ea l-a întrebat cum de poate merge la vânătoare în timp ce nepotul său este atacat de Abu Gehl. Hamza (Allah fie mulțumit de el!) s-a enfuriat și s-a îndreptat spre Ka'aba cu arcul său de vânătoare. Din acel moment, Hamza (Allah fie mulțumit de el!) s-a implicat în mod neintenționat. Ziua următoare, Hamza (Allah fie mulțumit de el!) a ajuns la nepotul său după o noapte de

nesomn. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a propus Islamul, iar Hamza a acceptat. El l-a încurajat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să-și continue răspândirea mesajului, deoarece va fi întotdeauna de partea sa.

Omar (Allah fie mulțumit de el!) se convertește la Islam

Spre deosebire de Hamza (Allah fie mulțumit de el!), Omar (Allah fie mulțumit de el!) s-a convertit treptat la Islam. Era o persoană foarte dură. Obişnuia să meargă după Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și să-l împiedice să vorbească cu oamenii și să răspândească mesajul Islamului. El a spus că Islamul și-a croit drum pentru prima dată în inima sa atunci când a bătut o sclavă. Era foarte puternic și a bătut-o până a obosit, dar ea a rămas neclintită în credința sa.

Într-o altă zi, Omar (Allah fie mulțumit de el!) dorea să se întâlnească cu un prieten cu care obişnuia să bea, dar nu l-a găsit. Nu a găsit nici băutură de vânzare. S-a decis să meargă la Ka'aba. Când a ajuns acolo, l-a găsit pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) rugându-se. A ascultat în liniște ceea ce el recita. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) recita atunci din „Sura Al-Haqqa”. După ce l-a ascultat, s-a gândit că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este poet. Apoi l-a auzit pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) recitând: **„Și nu este cuvântul unui poet! Însă voi nu vă lăsați îndemnați decât prea puțin!”** (Sura Al-Haqqa: 41).

S-a gândit atunci că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este un ghicitor, iar Allah Preaînaltul a revelat un alt verset: **„Și nu este cuvântul unui ghicitor! Însă voi nu vă lăsați îndemnați decât prea puțin.”** (Sura Al-Haqqa: 42).

A meditat puțin la ceea ce auzise și imediat Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a recitat un alt

verset: „Este o revelație de la Stăpânul lumilor!” (Sura Al-Haqqa: 43).

Omar (Allah fie mulțumit de el!) a spus că a simțit atunci un fior în tot corpul și că Islamul i-a pătruns și mai mult în inimă.

Apoi, cuprins de confuzie, Omar (Allah fie mulțumit de el!) s-a decis să-l ucidă pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Pe drum s-a întâlnit cu un bărbat musulman care l-a întrebat unde merge. I-a spus despre intenția sa. Companionul, făcându-și griji pentru Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), i-a răspuns că ar fi mai bine să se ocupe de propria lui soră. I-a spus lui Omar că sora lui este musulmană. Omar s-a aprins de furie și a plecat spre casa surorii sale pe care a găsit-o recitând „Sura Ta-Ha”, împreună cu soțul său și Khabath (Allah fie mulțumit de el!). Când au terminat, i-a întrebat unde este Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Khabath i-a răspuns că se află în Casa Arqam. S-a dus imediat acolo și a declarat că s-a convertit la Islam; era o nouă victorie pentru musulmani.

Încă din prima sa zi ca musulman, Omar (Allah fie mulțumit de el!) a avut numeroase succese. Un minut mai târziu, după ce el însuși s-a declarat musulman, Omar (Allah fie mulțumit de el!) i-a cerut Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să iasă afară și să declare că nu există nicio altă divinitate în afară de Allah care să merite să fie adorată. Musulmanii au plecat spre Ka‘aba în două grupuri: unul condus de Hamza și altul condus de Omar (Allah fie mulțumit de ei!).

Mai mult, Omar (Allah fie mulțumit de el!) a dorit ca toți quraișiții să știe că a devenit musulman. S-a dus la Abu Gehl și la Abu Sufiyan și le-a spus. Ca și cum aceasta nu ar fi fost de ajuns, s-a dus și la Gemil ibn Muamer care era un binecunoscut bârfitor din Mekka. Imediat ce i-a spus că e musulman, omul a fugit pe străzi și a împrăștiat vestea.

În aceeași zi, Omar (Allah fie mulțumit de el!) știa că tribul Quraiș s-a hotărât să se adune la Ka‘aba pentru a discuta

despre această problemă. Omar (Allah fie mulțumit de el!) s-a dus acolo și s-a angajat într-o luptă violentă cu ei. Când, în cele din urmă, a ajuns acasă, l-a chemat pe fiul său și i-a poruncit să accepte Islamul, însă a descoperit că tânărul său fiu, Abdullah ibn Omar (Allah fie mulțumit de el!), era de un an musulman.

CAPITOLUL VIII

„Darul-Arqam” și negocierile cu necredincioșii

Era al șaselea an de profetie. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și companionii erau supuși la mari chinuri. Ce a făcut Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a ridica starea de spirit a companionilor săi? Mulți dintre ei erau umiliți, torturați ori uciși. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a introdus un nou concept, organizând întâlniri cu scopul de a le consolida credința și le-a oferit ceva de care aveau mare nevoie: susținerea morală. Casa lui Arqam ibn Abi Arqam (Allah fie mulțumit de el!) a fost timp de trei ani un centru de pregătire pentru musulmani. Întrebarea este de ce nu a fost ales un alt loc, ca, de exemplu, casa lui Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost foarte înțelept când a ales casa Arqam, pentru că, în acest fel, quraișiții nu ar fi suspectat nimic, din cauza vârstei tinere a lui Arqam (Allah fie mulțumit de el!).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) oferea acolo lecții care aveau drept teme: solidaritatea, iubirea față de semenii tăi de dragul lui Allah Preaînaltul, purificarea inimilor, dragostea de comunitate, unitatea și înțelegerea problemelor lumești. Aceste lecții derivau din revelațiile coranice.

Solidaritatea era încurajată în Sura Al-‘Asr în care Allah Preaînaltul spune: **„Jur pe timp! / Că omul va fi în pierdere, / Afară de aceia care cred și împlinesc fapte bune și se**

îndeamnă unul pe altul către Adevăr și se îndeamnă unul pe altul la răbdare.” (Sura Al-‘Asr: 1-3).

Importanța responsabilității în problemele lumesti a fost revelată în Sura Ar-Rum: **„Elif, Lam, Mim / Romanii au fost înfrânți / În pământul cel mai apropiat; însă după înfrângerea lor, vor învinge ei / În câțiva ani. La Allah a fost hotărârea și mai înainte și după aceea; și în ziua aceea se vor bucura dreptcredincioșii.”** (Sura Ar-Rum: 1-4).

Stabilirea unei legături puternice cu Allah Preaînaltul și purificarea inimilor a fost menționată în Sura Al-‘An‘am: **„Și la el sunt cheile necunoscutului și nu le știe decât El. Și El cunoaște ceea ce este pe uscat și ceea ce este pe mare. Și nu cade nicio frunză fără ca El să o știe. Și nu există bob în întunericurile pământului, nimic proaspăt și nimic uscat, fără ca ele să fie [însemnate] într-o Carte limpede.”** (Sura Al-‘An‘am: 59).

Companionii au învățat să-și iubească țara, să aibă răbdare și să evite chemarea la răzbunare. În „Sura Hud” se povestește despre profeți și despre cât de multă importanță au acordat aceștia răbdării și îndurării. În „Sura Yusuf” se povestește că Profetul Yusuf - Iosif (Pacea fie asupra sa!) a fost închis din greșală, dar, cu toate acestea, a acceptat să-i ajute pe cei care l-au trimis la închisoare, de dragul poporului și al țării sale.

Pe vremea aceea, Arqam (Allah fie mulțumit de el!) avea doar șaptesprezece ani; el a trăit până în perioada în care Uthman bin Affan (Allah fie mulțumit de el!) a fost calif. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ales casa lui Arqam (Allah fie mulțumit de el!), pentru că astfel nu atrăgea atenția quraișiților. Această casă era o casă donată Islamului. Mai mult, drept mulțumire, când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a emigrat de la Mekka la Medina, a cumpărat o casă acolo pentru Arqam.

În ciuda încercărilor disperate ale quraișiților de a stopa răspândirea Islamului, numărul musulmanilor era în continuă

creștere. Erau peste trei sute în momentul în care Omar și Hamza (Allah fie mulțumit de ei!) au acceptat Islamul. Din această cauză, quraișiții au plănuit să încerce să-i distrugă pe musulmani. Noua manevră consta în inițierea de negocieri, ademeniri și tocmeli.

Unii oameni pot rezista torturilor atunci când se luptă pentru credințele lor, dar nu rezistă în fața tentațiilor. De asemenea, alții pot deveni repede confuzi sau plictisiți de negocieri și pot cădea în capcanele care li s-au întins. Allah Preaînaltul i-a testat pe companionii cu multe tipuri de încercări: tortură și ademeniri pentru a vedea cât de atașați sunt de religia lor. Ei au rămas neclintii și și-au pavat drumul spre Rai prin reușitele lor personale.

Quraișiții au presupus că musulmanii sunt slabi, dar, de fapt, ei erau puternici în credința lor. Ei au învățat, prin această lecție, că presiunile psihice și fizice nu-i pot împiedica pe musulmani să rămână statornici. Adevărul combinat cu răbdarea este o formulă a succesului.

După ce hărțuirile au eșuat, quraișiții au încercat să ajungă la o înțelegere cu Abu Talib, unchiul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și cel mai puternic aliat al său. Liderii quraișiți au vrut ca Abu Talib să-l facă pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să înceteze propovăduirea Islamului. Planul lor era ca Abu Talib să exercite presiuni puternice asupra lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit, Abu Talib i-a comunicat ceea ce a negociat cu liderii quraișiți, apoi i-a spus: „Salvează-te pe tine însuși și nu-mi cere ceea ce nu pot face!”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a răspuns ferm: „Jur pe Allah că, dacă ei mi-ar pune soarele în mână dreaptă și luna în cea stângă, nu voi părăsi această religie, decât dacă Allah Preaînaltul mi-o va cere sau dacă voi muri de dragul ei”.

După ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) a spus asta, a plâns. Iată cum Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a combinat puterea cu sensibilitatea, fără a-l ofensa pe unchiul său. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era o persoană echilibrată. Una dintre calitățile uimitoare ale Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) consta în manifestarea acestor două sentimente în inima sa.

După ce negocierile cu Abu Talib au eșuat, quraișiții s-au decis să negocieze cu însuși Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Liderii quraișiților au ales să-l trimită pe Utbe ibn Rabia' la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care se afla în Ka'aba.

Utbe ibn Rabia' s-a apropiat de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a început să se roage în același timp cu el. Apoi i-a mărturisit că Islamul este cauza divizării comunității lor. După aceea, Utbe i-a oferit bani, prestigiu, putere sau căsătoria cu cea mai frumoasă fată din Mekka, dacă asta își dorea. Banii, puterea, cele mai frumoase femei, toate acestea i-au fost oferite Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în schimbul încetării propovăduirii Islamului. Pe tot parcursul negocierilor, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost extrem de politicos și civilizat. L-a ascultat, fără a fi ofensat de ceea ce îi spunea.

După ce Utbe și-a terminat discursul, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să recite versete din Sura Fussilat: **„Ha, Mim / Aceasta este o Revelație de la Cel Milostiv, Îndurător, / O Carte ale cărei versete sunt tâlcuite, un Coran arab, pentru un neam de oameni care știu, / Un binevestitor și un prevenitor, însă cei mai mulți dintre ei se întorc și nu ascultă. / Ei zic: «Inimile noastre sunt acoperite față de aceea la care ne chemi tu, în urechile noastre este surzenie, iar între noi și între tine este o perdea. Deci tu lucrează ceea ce voiești și vom lucra și noi ceea ce voim!» / Spune: «Eu nu sunt decât om ca și voi, însă**

mie mi se revelează că Domnul vostru este un Domn Unic. Așadar, căutați calea cea dreaptă către El și rugați-L pe El de iertare!». Și vai pentru cei care-i fac Lui asociați, / Cei care nu dau Dania și nu cred în Viața de Apoi! / Iar aceia care cred și împlinesc fapte bune, aceia vor avea parte de o răsplată neîntreruptă. / Spune: «Oare voi nu credeți în Acela care a creat pământul în două zile și Îi faceți Lui semeni?». Acesta este Stăpânul lumilor! / Și El a pus pe deasupra pământului munți neclintii și l-a binecuvântat și a orânduit pe el toate cele necesare pentru hrană, până la patru zile ca răspuns pentru aceia care întreabă. / Apoi s-a întors către cer - care era un fum - și i-a zis lui și pământului: «Veniți amândouă, de voie sau fără voie!». / Și au răspuns ele: «Venim, supunându-ne de bună voie!» / Și le-a hotărât El să fie șapte ceruri, în două zile, și a orânduit fiecărui cer menirea sa. Și am împodobit Noi cerul cel mai de jos cu candelă și strajă. Aceasta este orânduiala Celui Puternic și Atoateștiutor. / Și dacă se întorc ei, atunci spune: «Vă previn pe voi asupra unei nenorociri asemenea nimicirii care a lovit neamurile ‘Ad și Thamud!’» (Sura Fussilat: 1-13).

După ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a recitat ultimul verset, Utbe a pus mâna pe gura Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), pentru că era foarte mișcat de adevărul acestor versete.

Abu Sufiyan i-a spus lui Utbe că a observat ceva schimbat la el. Utbe i-a repetat ce a spus Welid ibn Mughira despre frumusețea și măreția cuvintelor din Coran. El a spus că aceste cuvinte nu seamănă cu cele auzite până acum, sunt cuvinte care nu sunt nici poezie, nici magie. Apoi i-a sfătuit pe liderii quraișiți să-l lase pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să-și predice credința, pentru că el va deveni în viitor o mare personalitate. Utbe a încercat să le spună că ar trebui să fie lăsat să predice mesajul și celorlalte triburi. Oricum, liderii quraișiților l-au suspectat pe Utbe că suferă de ceea ce ei pretindeau a fi „vrăjile lui Muhammed” și au refuzat

să-i urmeze sfatul.

De ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a acceptat oferta lui Utbe? El nu ar fi putut accepta să fie conducătorul Mekkăi, pentru că scopul lui era transmiterea mesajului divin, iar propunerea lui Utbe nu l-ar fi ajutat în acest sens.

Șapte lideri quraișiți care formau Darul-Nadwa, ceea ce astăzi reprezintă consiliul de conducere, s-au decis să-l viziteze pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și să negocieze cu el încă o dată. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus: „Nu am fost trimis să iau banii voștri sau să fiu conducătorul vostru, nici nu vreau să stăpânesc peste voi, ci am venit să transmit mesajul Stăpânului Lumilor. Dacă veți accepta, veți fi binecuvântați în această viață și în Viața de Apoi. Iar dacă veți refuza, atunci voi avea răbdare până când Allah Preaînaltul va hotărî între mine și voi”.

CAPITOLUL IX

Cu câțiva ani înainte de emigrare (hijra)

Ostilitatea față de companionii și față de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era în creștere, mai ales față de unii companionii care aveau un statut umil în societate, față de alții care nu erau suficient de puternici pentru a face față torturilor. După un timp, au fost sfătuiți de către Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să emigreze. Această propunere pare normală astăzi, dar pentru acele timpuri era neobișnuită. Să ținem cont că nu părăseau doar Mekka, ci călătoreau departe. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a descris Abisinia (Etiopia) ca fiind o țară condusă de un rege blând, drept și care nu asuprea pe nimeni. Aceasta era „o soluție până când Allah Preaînaltul vă va arăta o cale de revenire din această nenorocire”.

Abisinia (Etiopia) era o țară creștină condusă de un rege creștin (Negus). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a descris întotdeauna pe acesta drept un rege drept.

„Printre oamenii Scripturii [iudeii] sunt unii care, dacă le-ai încredințat bani mulți ți-i dau înapoi, dar printre ei sunt unii și alții care, dacă le-ai încredințat un dinar nu ți-l dau înapoi decât dacă tu stăruiești fără încetare. Și toate acestea pentru că ei zic: «Noi nu avem datorință față de acești neînvățați. Și ei spun minciuni împotriva lui Allah cu bună știință».” (Sura Al ‘Imran: 75).

Iată cum Coranul ne învață să fim imparțiali față de ceilalți. Unii poate se vor mira că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ales Abisinia (Etiopia)

pentru emigrarea companionilor și nu un alt loc mai apropiat de Peninsula Arabică. S-a întâmplat astfel, deoarece Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era conștient că tribul Quraiș avea control complet asupra celorlalte triburi și era capabil să le influențeze.

Este important de știut de ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) însuși nu a emigrat: din cauza lui Abraha, un rege abisinian care a încercat să dărâme Ka'aba (cu mulți ani în urmă). Era periculos ca triburile arabe să-l vadă emigrând în Abisinia, căutând ajutorul celor care, nu de mult, au încercat să cucerească Mekka.

Înainte de emigrarea companionilor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), două sure au fost revelate cu scopul de a le pregăti plecarea. Acestea au fost „Sura Al-Kahf” - „Capitolul Peșterii” și „Sura Maryam” - „Capitolul Mariei”. Musulmanii urmau să călătorească într-o țară creștină și era absolut necesar să cunoască câte ceva despre cultura și religia ei. „Sura Maryam” este unul dintre capitolele cele mai iubite și mai blânde; ea a fost revelată pentru a le face cunoscut creștinilor că și musulmanii au un imens respect față de fecioara Maria și pentru a-i ajuta pe musulmani să cunoască mai bine religia creștină.

„Sura Al-Kahf” a fost revelată special în contextul emigrării. Ea descrie câteva scenarii despre acțiunile necesare într-o astfel de situație. Se menționează emigrarea „oamenilor peșterii”, pentru că religia lor nu era acceptată de populația majoritară. Sunt, de asemenea, relatate povestirile cu Profetul Musa - Moise (Pacea fie asupra sa!) și ale lui Khidr prin care ni se spune că lucrurile care, aparent, ne par a nu fi în ordine sunt, de fapt, bine orânduite de Allah Preaînaltul și că răbdarea este vitală în această situație.

O sută de companionii au emigrat împreună cu soțiile lor în Abisinia (Etiopia); în total erau cam trei sute de persoane. Ei s-au sacrificat enorm pentru Islam, pentru ca acesta să fie ceea ce este astăzi. Ni se cere astăzi să ne trezim pentru rugăciunea de

dimineată (*fejr*) și să îndeplinim rugăciunea de noapte, dar nimic din aceste lucruri nu se compară cu sacrificiul făcut de acei oameni de dragul Islamului. Printre cei care au emigrat erau oameni bogați și membri importanți ai societății mekkane, și persoane pentru care emigrarea spre Etiopia nu era necesară. Printre cei care au emigrat au fost Uthman ibn Affan și soția sa, Ruqiya bint Muhammed, Geafar ibn Abu Talib, Zubeir ibn Awwam și Umm Habiba, fiica lui Abu Sufiyan (Allah fie mulțumit de ei!). Lor li s-a poruncit să transmită un mesaj lui Negeași (Negus), regele Abisiniei, prin care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îl invita să accepte Islamul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a dorit să le arate oamenilor din Mekka că anumiți oameni, deși nu aveau nevoie să emigreze, au emigrat de dragul Islamului, pentru a-i ajuta pe cei slabi și pentru a le demonstra că musulmanii erau uniți indiferent de locul în care se află.

Emigranții au rămas în Abisinia (Etiopia) timp de cincisprezece ani. Aceasta deoarece Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu dorea ca musulmanii să rămână în Mekka, unde puteau deveni o țintă ușoară pentru dușmanii lor.

Atunci când emigranții s-au dus la Medina, au găsit o societate nouă, cu care nu erau obișnuiți. Medina era un oraș diferit, iar ei auzeau pentru prima dată *ezan*-ul (chemarea la rugăciune) și vedeau pentru prima dată o moschee. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era conștient de toate acestea și i-a primit călduros. Când Geafar (Allah fie mulțumit de el!) s-a întors din Abisinia (Etiopia), Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a sărutat și l-a îmbrățișat, spunându-i că nu știe ce l-a bucurat mai mult: victoria de la Khaiber sau sosirea lui în Medina.

Când quraișiții au aflat de emigrarea în Abisinia, s-au înfuriat foarte tare. Și-au dat seama că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mutat câmpul de luptă într-un alt loc. Ei au încercat să-i forțeze să se întoarcă. ‘Amr ibn

‘Aas, care avea o relație foarte apropiată cu Negeași (Negus), însoțit fiind de Abdullah ibn Abi Rabiyy, a cumpărat o mulțime de daruri prețioase și a călătorit în Abisinia (Etiopia).

Când ‘Amr s-a întâlnit cu Negus, i-a spus: „O, Negeași, câțiva dintre oamenii noștri și-au abandonat familiile și religia strămoșilor noștri și au venit să trăiască în țara voastră, chiar dacă nu au îmbrățișat religia voastră. Noi am dori să-i luăm și să-i ducem la familiile lor care sunt îngrijorate de plecarea lor”. Negeași a aprobat ceea ce spunea ‘Amr, dar a refuzat să ia o hotărâre pe moment, fără a le da și musulmanilor șansa de a-și exprima părerea. I-a chemat, iar când musulmanii au venit, au fost uimiți să descopere că ‘Amr era acolo. Negeași i-a întrebat dacă ceea ce a spus ‘Amr este adevărat.

Musulmanii au învățat la Darul Arqam să fie civilizați și organizați. Geafar ibn Abu Talib (Allah fie mulțumit de el!) a ieșit în fața lor și a vorbit. A făcut aceasta din două motive: în primul rând pentru că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era vărul său și, în al doilea rând, pentru că era fiul cel mare al lui Abdul Muttalib, cel care îl întâlnise odată pe Abraha. Astfel, Negeași a realizat cât de importantă este persoana care-i vorbește.

A spus: „O, rege! Noi eram ignoranți și necivilizați. Obişnuiam să ne închinăm idolilor, mâncam leşuri, ne purtam urât cu vecinii, nu păstram legăturile de rudenie şi obişnuiam să-l nedreptăţim pe cel slab. Dar noi ne-am schimbat după ce un om dintre noi, despre care se prea bine cunoaşte că face parte dintr-o familie nobilă, că este sincer şi credincios, ne-a fost trimis de Allah Preaînaltul. Ne-a poruncit să spunem adevărul, să ne plătim datoriile, să păstrăm legăturile de rudenie şi să fim amabili cu vecinii. Ne-a interzis să alunecăm în imoralitate, minciună şi să ne folosim de averea orfanului. Poporul nostru l-a respins, l-a torturat, l-a oprimat şi l-a atacat. Profetul nostru (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a spus să emigrăm în Abisinia, pentru că eşti cunoscut ca fiind un rege drept şi înţelept. Am venit în țara voastră sperând că nu ni se va

face rău aici...”.

Atunci Negeași l-a întrebat pe Geafar (Allah fie mulțumit de el!) dacă poate să-i prezinte ceva din ceea ce i-a fost revelat lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Geafar (Allah fie mulțumit de el!) a recitat un fragment din „Sura Maryam”: **„Pomenește în Carte [Coranul] și de Maria, când ea s-a retras de la neamul ei într-un loc spre răsărit. / Și a pus între ea și între ei un vâl! Și atunci am trimis la ea Duhul Nostru, care i s-a arătat cu înfățișarea unui om adevărat. / A zis ea: «Caut apărare la Cel Milostiv față de tine! Dacă tu ești cuvios, nu te apropia de mine!» / I-a răspuns el: «Eu sunt numai un trimis al Domnului tău ca să-ți vestesc un prunc curat!» / Însă ea a zis: «Cum să am eu un prunc, dacă nu m-a atins niciun bărbat și nici târfă nu sunt?» / I-a răspuns el: «Așa este!» Dar Domnul tău a zis: «Aceasta pentru Mine-i [un lucru] ușor!» Și-l vom face Noi un semn pentru oameni și o îndurare din partea Noastră! Acesta-i un lucru de mult hotărât!”** (Sura Maryam: 16-21).

A recitat aceste versete, iar regele și servitorii săi au început să plângă, fiind mișcați de cuvintele Coranului. „Jur că aceste versete și ceea ce a spus Iisus (Pacea fie asupra sa!) provin din aceeași sursă!”, i-a spus Negeași lui Geafar (Allah fie mulțumit de el!) și apoi a adăugat: „Mergeți în pace, niciodată nu vi se va mai face vreun rău”.

‘Amr era foarte furios. A decis să mai încerce o dată. A venit la Negeași, spunându-i că Iisus (Pacea fie asupra sa!) este insultat în Coran. Negeași i-a chemat din nou pe musulmani și i-a întrebat dacă e adevărat. Geafar (Allah fie mulțumit de el!) s-a hotărât să-i spună adevărul: „Iisus (Pacea fie asupra sa!) este un servitor și un trimis al lui Allah Preaînaltul, trimis cu Mesajul Lui”.

Negeași a desenat o linie pe pământ și a spus: „Jur că Iisus (Pacea fie asupra sa!) niciodată nu a spus mai mult de atât. Nimeni în țara mea nu vă va face vreun rău și jur că mai bine aș pierde un munte de aur decât să vă fac rău!”, după care s-a întors

spre ‘Amr și i-a spus: „Pleacă, ‘Amr, și ia-ți darurile înapoi! Nu voi accepta niciodată o asemenea plată, cât timp Dumnezeu îmi garantează mie domnia”.

În acest timp, s-a răspândit un zvon fals, precum că tribul Quraiș îmbrățișase Islamul. Povestea începea cu recitarea unor versete din „Sura An-Najm” lângă Ka‘aba: **„Și de care dintre binefacerile Domnului tău te îndoiești? / Acesta este un prevenitor dintre prevenitorii cei vechi. / Se apropie cea care este aproape, / Nimeni, afară de Allah Preaînaltul, nu o poate da la iveală. / Oare vă mirați voi de această recitare / Și râdeți și nu plângeți? / Și stați voi nepăsători și semeți? / Prosternați-vă înaintea lui Allah și adorați-L!”** (Sura An-Najm: 55-62).

Toți cei care se aflau în acel moment acolo l-au ascultat cu atenție, până la ultimul verset, la care trebuia să se facă *sejde* (prosternare care se face când se citește sau se aude un verset din Coran), și s-au prosternat. Quraișiții au realizat greșeala făcută și au încercat să se justifice, pretinzând că Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a rugat la idoli lor înainte de a recita aceste versete. Musulmanii nou sosiți în Abisinia s-au decis să se întoarcă la Mekka, doar pentru a verifica acest zvon. Uthman ibn Math‘un (Allah fie mulțumit de el!) a fost unul dintre cei care s-a întors, dar nimeni nu a putut să-i facă rău, pentru că era protejat de unul dintre liderii quraișiți, Welid ibn Mughira.

Într-o zi, un mare poet își recita versurile în fața unei mulțimi în Mekka. Uthman ibn Math‘un (Allah fie mulțumit de el!) îl tot întrerupea, un act ofensator pentru poezii din acele timpuri, iar poetul a dorit să se răzbune. Oamenii i-au spus poetului că nu e posibil, deoarece Uthman (Allah fie mulțumit de el!) este protejat de Welid și se puteau răzbuna pe el doar dacă Uthman (Allah fie mulțumit de el!) declara că renunță la protecție. Imediat ce au auzit acest lucru, au început să-l bată cu brutalitate pe Uthman (Allah fie mulțumit de el!), până când unul dintre ochii săi a fost foarte afectat. Când Profetul

Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a văzut, a suflat în palme și i-a masat ușor ochiul, apoi a recitat o rugă (*du'a*) pentru ca Allah Preaînaltul să-l însănătoșească pe Uthman. Ruga a fost acceptată și Uthman (Allah fie mulțumit de el!) și-a recăpătat lumina ochilor.

Trebuie menționat că Negeași s-a convertit în secret la Islam. După bătălia de la Bedr, Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a trimis un mesaj prin care-i aducea la cunoștință victoria musulmanilor și l-a chemat la Islam. Înainte de a citi acest mesaj, Negeași s-a așezat pe podea, a dus mesajul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la gură și l-a sărutat. Când l-a citit, s-a prosternat lui Allah Preaînaltul și i-a mulțumit pentru victoria lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Negeași a murit la scurt timp după ce companionii au părăsit Abisinia. Imediat ce a aflat de moartea sa, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit companionilor să se roage pentru el. Abu Huraira (Allah fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a informat companionii despre moartea lui Negeași exact în ziua în care acesta a murit. S-au îndreptat cu toții către moschee; oamenii s-au așezat în spatele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar acesta a îndeplinit rugăciunea de înmormântare pentru Negeași.

CAPITOLUL X

Boicotul împotriva credincioșilor

Tribul Quraiș era un trib foarte puternic, iar musulmanii erau neajutorati. Necredincioșii au încercat să-i facă pe musulmani să se întoarcă la vechea lor religie, folosindu-se de tentații, de persuasiune, de negocieri și chiar de război, dar nimic nu a fost eficient. În final, s-au decis să-l ucidă pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), considerând că nu există altă soluție.

Iată câteva exemple de atentate împotriva Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

- În ziua în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a emigrat la Medina, evreii din Khaiber au încercat să-l ucidă;

- Necredincioșii au încercat să-l otrăvească pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), oferindu-i o bucată dintr-o oaie otrăvită, dar unul dintre companioni a gustat și a murit;

- Abu Gehl a avut să arunce în Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu o piatră mare, în timp ce acesta se ruga.

De asemenea, când Futhalah a ascuns un cuțit în hainele sale și l-a urmărit pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu intenția de a-l ucide, acesta l-a simțit și i-a spus: „Ce suflet te-a tentat să faci asta, Futhalah?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat zâmbind, cerându-i să-i fie teamă de Allah Preaînaltul și bătându-l pe piept. Mai târziu, Futhalah a spus că înainte de această atingere, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era pentru el cea mai antipatică persoană de pe

pământ, dar după aceea i-a devenit cea mai dragă. Niciodată Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu și-a pierdut credința sau forța, deoarece știa că Allah Preaînaltul îl protejează.

Abu Talib, unchiul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a observat câteva activități suspecte, întâlniri secrete la care nu era invitat și despre care nu știa nimic. El primea însă vești despre intențiile lor. S-a decis să trimită quraișiților un mesaj foarte important. I-a adunat pe toți tinerii din clanul Hașim și le-a cerut să aducă o bară de fier ascunsă sub niște haine. Apoi i-a rugat să meargă la Ka'aba și să stea în spatele fiecărui lider quraișit. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu cunoștea nimic despre aceste tentative, în special din cauză că astfel de lucruri nu se mai întâmplaseră niciodată înainte. Abu Talib și-a luat nepotul la Ka'aba și și-a ridicat mâna. I-a întrebat pe quraișiți dacă știau ce vrea să facă și i-a chemat pe tinerii din tribul Hașim să arate bara de fier. Toți conducătorii quraișiți i-au descoperit pe acei oameni stând în spatele lor. Abu Talib a spus atunci: „Jur pe Allah, dacă cineva va încerca să-l ucidă pe Muhammed, vom declara război până când noi toți vom muri”. Apoi i-a adunat pe tineri și a plecat. Pe vremea aceea avea optzeci de ani și nu era musulman.

Quraișiții s-au gândit imediat la o altă persoană, Abu Gehl. Niciodată nu au renunțat la ideea de a-l uide pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Abu Talib nu a fost mulțumit de rezultatul obținut și i-a adunat pe toți cei din tribul Hașim, musulmani și nemusulmani și, împreună, au conceput un plan prin care să-i protejeze viața lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Cei din tribul Hașim trăiau în Mekka; în mijlocul ei era Ka'aba și împrejurul ei erau munți. Între acești munți erau niște trecători strâmte; conducătorii trăiau în munți și ceilalți mekkani locuiau în aceste trecători. Planul lui Abu Talib era să-i mute pe Beni Hașim din munți în aceste trecători. Apoi, să îl ia

pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să locuiască între ei pentru a le fi mai ușor să-l protejeze. Întrebarea era însă dacă toți vor fi de acord. Da, toți erau de acord, indiferent că erau bărbați, femei sau copii, musulmani sau nemusulmani. Toți s-au unit pentru a-l proteja pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El a rămas acolo timp de trei ani și nu a părăsit zona, decât pentru a îndeplini *umra* (pelerinajului benevol).

Quraișiții s-au înfuriat și au decis să impună un embargo tribului Beni Hașim. Nimeni nu avea voie să facă afaceri cu ei, prețurile creșteau dacă ei doreau să cumpere ceva, nimeni nu avea voie să se căsătorească cu vreunul dintre ei. Toate acestea au durat trei ani, perioadă în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a locuit cu ei. Quraișiții știau că tribul Hașim era faimos și numeros și au scris un document detaliat în care erau menționate condițiile boicotului, iar apoi l-au agățat în cel mai sacru loc din Ka'aba. Mai mult, nimeni din afara tribului nu vorbea cu ei, ceea ce a înghețat complet propagarea Islamului în toată această perioadă.

De asemenea, quraișiții aveau grijă să nu permită contrabanda cu mâncare. Beni Hașim nu a avut altă alternativă decât să se hrănească cu frunzele arborilor, iar din această cauză au făcut răni la gură. Singura cale de a-și ușura chinurile era ca ei toți să-și declare opoziția față de Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Quraișiții nu ar fi ridicat embargoul, decât dacă Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-ar fi abandonat mesajul sau companionii l-ar fi predat. Problema era că nici nemusulmanii nu ar fi făcut aceasta, chiar dacă tribul Quraiș spera acest lucru. Musulmanii nu ar fi făcut-o, deoarece credeau în Allah Preaînaltul, iar necredincioșii s-au simțit obligați să-l protejeze pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Se poate observa rolul lui Abu Leheb în această perioadă; el i-a necăjit pe cei din Beni Hașim și i-a ispitit cu scopul de a-i

face să renunțe la protecția oferită Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). De asemenea, i-a îndemnat pe quraișiți să crească prețurile pentru companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), promițându-le că îi va plăti înzecit. Niciun quraișit nu i-a ajutat chiar și când Beni Hașim i-a implorat să le dea mâncare pentru copiii lor.

Într-o relatare autentică, se spune că trupul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost rănit și chinuit precum niciun alt corp nu mai fusese. A îndurat 30 de zile de foame, timp în care nu mânca decât îmbucăturile pe care Bilal le ascundea în cămașă de ochii vigilenți ai quraișiților.

Abu Talib, deși avea optzeci de ani, a avut grijă ca Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să doarmă în fiecare noapte în alt loc, cu scopul de a-l proteja în cazul unui atac nocturn. Aceasta a fost viața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) timp de trei ani. Nu s-a putut întâlni cu musulmanii din Etiopia și nici ei nu au avut niciun contact cu el în timpul pelerinajului.

Chiar și Khadige (Allah fie mulțumit de ea!), care avea șaiszeci și cinci de ani, a ales să stea cu soțul ei, în ciuda faptului că liderii quraișiți au avut amabilitatea de a-i permite să-și cumpere hrană, cu condiția de a rămâne în casa ei.

Un exemplu extraordinar de mărinimie este cel al lui Hișam ibn ‘Amr Al-Amery. El a dresat o cămilă să călătorească prin acele trecători și să distribuie noaptea mâncare. Când quraișiții au auzit ce făcea Hișam, l-au întrebat dacă a devenit unul dintre companionii lui Muhammed și el a negat, spunând că face aceasta datorită legăturilor de familie cu musulmanii din interiorul trecătorilor. L-au atenționat pe Hișam să nu mai facă aceasta, apoi l-au luat și l-au bătut până când Abu Sufiyan i-a certat, spunându-le: „Chinuiți un om pentru că a vrut să păstreze legăturile de rudenie cu familia lui? Nu distrugeți și ce a mai rămas din valorile noastre morale!”.

Asediul a durat trei ani; condițiile au fost foarte dure, dar

companionii nu au dat înapoi. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era supărat, deoarece propagarea Islamului a fost întreruptă în timpul acestor ani. Companionii erau dispersați în trei locuri diferite: o treime în Etiopia, o treime în trecători și o altă treime în afara Mekka, unde erau torturați și umiliți.

Allah Preaînaltul spune: **„Și de ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși?”** (Sura Yunus: 99).

„Spune: «Adevărul vine de la Domnul vostru!» Cine voiește să creadă și cine voiește să nu creadă...” (Sura Al-Kahf: 29).

Alte versete au fost revelate pentru a-l întări pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): **„Într-adevăr, au fost socotiți mincinoși și alți trimiși de dinaintea ta [Muhammed]! Însă ei au îndurat să fie socotiți mincinoși și să fie oropsiți, până când le-a venit biruința Noastră”.** (Sura Al-‘An‘am: 34).

Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și l-a îndemnat să aibă răbdare, dar nu i-a spus că asediul va lua sfârșit după trei ani. Allah Preaînaltul a spus: **„Și nu poate nimeni să schimbe vorbe!...”** (Sura Al-‘An‘am: 34).

Companionii nu au blamat tribul Hașim, pentru că era necredincios. Uneori ei făceau *da‘wah* (activitate misionară) discutând despre morală, etică și voință. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a coborât din munți, în timpul perioadei pelerinajului, și le-a prezentat mekkanilor Islamul. Quraișii și-ar fi dorit să-l ucidă atunci, dar nu o puteau face în timpul lunilor sacre.

Un bărbat numit ‘Amr ibn Abbas l-a văzut pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a venit la el (acesta nu credea în idoli). El a relatat: „În timpul ignoranței (înainte de a accepta Islamul) mă gândeam că oamenii erau în rătăcire și că nu exista ceva care să-i aducă pe calea cea dreaptă,

până când am auzit de un om din Mekka. Am încălecat și m-am dus la el. În acea perioadă, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era ascuns de oamenii lui și viața lui era foarte grea. Am adoptat o atitudine prietenească față de mekkani și ei m-au dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). L-am întrebat: «Cine ești?». A răspuns: «Sunt Profetul lui Allah». Am spus din nou: «Ce este un profet?». El mi-a răspuns: «Un profet este acel om care este trimis de Allah». Am întrebat: «De ce ai fost trimis?». Mi-a răspuns: «Am fost trimis să mărturisesc unicitatea lui Allah Preaînaltul, să spun că nu are asociați și să întăresc legăturile de rudenie». Am spus: «Cine este cu tine în aceste practici și credințe?». A răspuns: «Un om liber și un sclav». Am spus: «Vreau să te urmez». Mi-a răspuns: «Acum nu vei fi capabil să o faci. Tu nu vezi în ce condiții trăim? E mai bine să te întorci printre ai tăi și, când vei auzi că am învins, să vii la mine»”.

Unii oameni cred că musulmanii erau puternici, deoarece trăiau lângă Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). ‘Amr l-a întâlnit pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) doar pentru câteva minute, apoi a plecat, s-a întors acasă și a rămas acolo până când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a cucerit Mekka. Ulterior, ‘Amr s-a reîntâlnit cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a fost foarte fericit, pentru că acesta încă își mai amintea de el, și l-a îmbrățișat.

Allah Preaînaltul a dorit să-i elibereze pe musulmani de embargo, după ce au făcut față cu succes acestui test. Quraișiții au realizat că asediul a eșuat și că Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a câștigat și de data aceasta.

Astfel, alte trei persoane importante din tribul Quraiș, Abu Bukhturi ibn Hișam, Hișam ibn ‘Amr Al-Amery și Mut‘am ibn Adey, care au trăit și au murit necredincioși, și-au anunțat intenția de a refuza asediul și au hotărât să distrugă documentul

aflat în interiorul Ka'abei, scris de quraișiți. S-au împrăștiat în diferite locuri din Mekka și, în prezența lui Abu Gehl, unul dintre ei a spus: „Acest document este fals și trebuie distrus imediat”. Ceilalți doi bărbați au fost de acord cu această propunere pentru a părea că este o hotărâre publică. Abu Sufiyan a încercat să-i liniștească pe quraișiți, dar cei trei au făcut același lucru în ziua următoare. Ca atare, quraișiții s-au decis să distrugă documentul. Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) i-a revelat Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) că termitelile au „mâncat” documentul și nu au mai rămas din el decât cuvintele - „În numele lui Allah”. Ele sunt creaturile lui Allah; au „mâncat” ceea ce era nedrept și au lăsat doar adevărul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a informat pe unchiul său, Abu Talib, că documentul a fost mâncat de termite. Abu Talib s-a dus la quraișiți și le-a spus: „Muhammed mi-a spus că Dumnezeu lui le-a poruncit termitelor să mănânce hârtia. Intrați în Ka'aba și, dacă nepotul meu spune adevărul, atunci încetați această nelegiuire”. Quraișiții au intrat și au descoperit că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spusese adevărul.

Allah Preaînaltul este Atotputernic. Cu puterea Lui poate face orice. De exemplu, Allah Preaînaltul i-a poruncit cuțitului să nu taie gâtul lui Ismail (Pacea fie asupra sa!), i-a poruncit focului să nu-l atingă pe Ibrahim (Pacea fie asupra sa!), atunci când a spus: **„O, foc! Fii răcoare și mântuire peste Avraam!”** (Sura Al-‘Anbiya’: 69). El i-a poruncit, de asemenea, balenei să-l înghită pe Profetul Yunus (Pacea fie asupra sa!). Allah Preaînaltul a făcut să iasă apă din stâncă: **„Și când Moise a cerut apă pentru neamul său, i-am zis: «Lovește cu toiagul tău stâncă!» Și au țâșnit din ea douăsprezece izvoare...”** (Sura Al-Baqara: 60).

Și tot Stăpânul Lumilor a spus: **„Când Noi voim un lucru, singurul cuvânt pe care-l spunem este «Fii!» și el este!”** (Sura An-Nahl: 40).

În sfârșit, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și companionii săi s-au întors la casele lor, dar erau epuizați. Deși nimeni nu s-a convertit la Islam în timpul acestor trei ani, ei au câștigat. Allah Preaînaltul a spus: **„Dimpotrivă, Noi lovim cu adevărul deșertăciunea și o facem să dispară și iată că ea este ca și moartă. Și va fi vai de voi pentru ceea ce îi puneți Lui în seamă.”** (Sura Al- ‘Anbiya’: 16).

Abu Leheb a fost exclus de toți și a murit de o cumplită boală de piele. Pielea i-a căzut de pe corp și nimeni nu a dorit să-i atingă trupul după moartea sa, până când fiii săi au decis să-l ia acasă și să-l înmormânteze. „Sura Al-Masad” nu se referă doar la Abu Leheb, ci este mai degrabă un simbol al celor care luptă împotriva adevărului din interese personale. **„Să piară mâinile lui Abu Leheb și să piară și el! Averele lui să nu-i fie de niciun folos și nici ceea ce a agonisit!”** (Sura Al-Masad: 1-2).

CAPITOLUL XI

Anul tristeții și călătoria la Ta'if

Anul al zecelea după revelație a fost un an trist pentru Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), deoarece a fost martor la moartea unchiului său, Abu Talib. Să ne reamintim ce a făcut Abu Talib pentru Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

- L-a primit în casa lui după moartea tatălui său și i-a arătat o mare afecțiune, considerându-l unul dintre fiii săi;

- Obișnuia să-l protejeze de quraișiți;

- Le-a poruncit tinerilor din Beni Hașim să se adune, purtând o bară de fier pentru a riposta oricărui atac;

- I-a spus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Du-te și spune ce ai de spus! Eu sunt de partea ta.”;

- I-a recomandat să doarmă în locuri diferite, în timpul asediului.

Starea de sănătate a lui Abu Talib s-a înrăutățit în timpul asediului și, în cele din urmă, a murit. Trei zile mai târziu (după alte versiuni, o lună sau șase luni mai târziu), a murit și Khadige (Allah fie mulțumit de ea!). Singurul sprijin al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a murit! A murit în brațele lui și aceasta arată cât de importantă este căsătoria în Islam. Când era pe patul de moarte s-a întâmplat un lucru uimitor. Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a venit de la Allah Preaînaltul cu urări pentru Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) - era pentru prima oară când Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) venea cu un alt mesaj. El a spus: „Salut-o din partea Domnului meu și din partea mea și dă-i ei vestea bună că va avea un palat din «*qasab*» (perle) în Paradis, unde nu va avea parte nici de necazuri și nici de suferințe”. Când Profetul (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus aceste vorbe, ea a răspuns: „El este sursa păcii, de la El vine pacea și pacea fie asupra îngerului Gibril!”.

Allah Preaînaltul spune: **„Allah ia la Sine sufletele, la moartea lor, și pe cele care nu mor [le ia], în timpul somnului lor. El le ține la Sine pe acelea asupra cărora a hotărât moartea, iar pe celelalte le trimite [în trupurile lor] până la un timp hotărât. În aceasta sunt semne pentru un neam de oameni care chibzuiesc”**. (Sura Az- Zumar: 42).

Khadije (Allah fie mulțumit de ea!) a murit, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a plâns moartea ei. Ea a fost dragostea vieții lui; au trăit o poveste de dragoste nobilă și pură, iar el le-a rămas credincios prietenelor ei și după moartea sa. Ori de câte ori sacrifică o oaie, le trimitea și acestora carne. Unii orientaliști pretind că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu multe femei pentru a-și satisface poftele trupești. Acest lucru nu este adevărat, deoarece el a fost cast până la douăzeci și cinci de ani. Astfel procedează un bărbat ahtiat după plăceri? Mai mult, el a refuzat să se recăsătorească după moartea Khadijei (Allah fie mulțumit de ea!) și a avut grijă de cele două fiice necăsătorite ale sale, în special de Fatima (Allah fie mulțumit de ea!) care avea paisprezece ani. Doi ani mai târziu s-a recăsătorit cu o văduvă, Sewda (Allah fie mulțumit de ea!), deoarece ea nu putea să se întrețină după moartea soțului, decedat în timpul emigrării în Etiopia. Mai târziu s-a căsătorit cu Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) și apoi cu celelalte soții; toate aceste căsătorii au avut ca scop *da 'wah* (activitate misionară).

Allah Preaînaltul i-a spus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): **„Așteaptă cu răbdare judecata Domnului tău, căci tu ești sub ochii Noștri! Și laudă mărirea Domnului tău când te scoli.”** (Sura At-Tur: 49).

Iată cât de mult l-a iubit Allah Preaînaltul pe Mesagerul Său: **„Domnul răsăritului și apusului! Nu există altă**

divinitate afară de El; deci socotește-L numai pe El Ocrotitor!” (Sura Al-Muzammil: 9).

Aceste versete l-au întărit pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și, în ciuda tristeții sale, niciodată nu a renunțat la misiunea sa. S-a gândit să meargă la tribul Thaqiyf, a doua mare putere în Peninsula Arabică după tribul Quraiș, pentru adăpost și sprijin. Tribul Thaqiyf locuia în Ta‘if, o localitate situată în afara Mekkăi. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mers pe jos, nefiind sigur dacă încercarea sa va fi încununată de succes. Aceasta a fost într-adevăr o mișcare inteligentă, pentru că, dacă ar fi plecat cu cămila, quraișii ar fi ghicit că va merge pe o distanță mare. Procedând astfel, ei s-au gândit că a călătorit undeva în apropiere și se va întoarce repede. A ales să-l ia cu el pe Zeid ibn Haritha în locul lui Abu Bekr sau Omar (Allah fie mulțumit de ei!).

Niciodată Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu și-a pierdut speranța. În ciuda faptului că Abu Talib și Khadige (Allah fie mulțumit de ea!) muriseră, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) depunea aceleași eforturi. Era foarte trist, pentru că aproape nimeni nu se mai convertise la Islam, musulmanii erau supuși presiunilor, iar cei care erau în Abisinia nu puteau să se întoarcă. A urcat muntele Ta‘if pentru a vorbi cu cei de acolo despre mesajul său și pentru a-i convinge să-l accepte.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), în vârstă de cincizeci de ani, a călătorit cam șaiszeci de kilometri, fiindu-i necesare patru zile, doar pentru că a refuzat să călătorească pe cămilă. Și-a dorit din tot sufletul să reușească să transmită mesajul Islamului. S-a dus direct la cei trei lideri din Ta‘if, deoarece dorea să obțină protecția lor. Aceștia au fost foarte cruzi cu Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Auzind discursul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), primul lider l-a întrebat: „Allah nu a găsit pe nimeni mai bun să trimită decât pe

tine?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a dus la al doilea lider, prezentându-i Islamul, dar și acesta i-a spus: „Fie tu ești un profet adevărat și atunci eu nu aş putea să vorbesc cu tine, fie ești un simplu mincinos și, aşadar, nu ar trebui să vorbesc cu tine”. Ducându-se la cel de-al treilea lider, acesta i-a spus: „Jur pe Allah că, dacă te-aş vedea agăţat de Ka‘aba, jurând că tu ești Mesagerul lui Allah, nu voi crede niciodată în tine!”.

Înfruntând asemenea reacții violente și obiecții împotriva Islamului, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a cerut să nu le spună quraișilor despre vizita lui. Ei au refuzat și au jurat că îi vor informa pe quraișiți. În acel moment, Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a cerut să-l lase să plece, dar cei trei lideri s-au împotrivit și au adunat toți copiii și nebunii din oraș, îndemnându-i să-l lovească cu pietre.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a încercat să fugă, iar Zeid ibn Haritha (Allah fie mulțumit de el!) îi acoperea corpul și, în special, capul. Capul lui Zeid (Allah fie mulțumit de el!) sângera, dar el nu l-a părăsit pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Picioarele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), de asemenea, sângerau din cauza ploii de pietre. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a căutat un loc în care să se ascundă. A fugit cu picioarele sângărânde, împreună cu Zeid (Allah fie mulțumit de el!), până a găsit o grădină în care s-au ascuns. Deși rănit, în momentul în care a fost în siguranță, și-a ridicat mâinile și a început să se roage: „Doar Ție, o, Allah, mă plâng de slăbiciunea mea, de autoritatea mea slabă și de rușinea mea între oameni! Tu ești Stăpânul întregului Univers, ești Susținătorul și Tu ești Stăpânul meu, Tu care-i îndepărtezi de mine pe cei care mă disprețuiesc! Dacă nu ești supărat pe mine, nu mă deranjează nimic din ceea ce mi se întâmplă. Tu ești Iertător și Cel mai apropiat mie. Caut refugiu în fața furiei Tale care mă poate ajunge! Tu ai dreptul să mă învinovățești și poți

face ce vrei cu mine; nu există forță și nici putere decât cu Tine!”

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a manifestat supărare față de Allah Preaînaltul pentru ceea ce i se întâmplase, ci mai degrabă s-a plâns că nu și-a îndeplinit bine misiunea. Răspunsul la această rugă (*du ‘a*) nu a întârziat să vină. Un copil care lucra la proprietarii grădinii în care s-a ascuns Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit la ei. Proprietarii grădinii erau Utbe și Șeybe ibn Rabia’. Deși erau politeiști, s-au întristat pentru ceea ce i se întâmplase Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). I-au poruncit lui Addas să-i aducă Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) câțiva struguri. Când Addas i-a adus strugurii, singurul gând al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era cum să-i vorbească despre Islam. Înainte de a mânca strugurii, a spus „Bismillah” - „În numele lui Allah”, cu voce joasă, pentru a-i atrage atenția. Addas a auzit și a spus: „Aceste cuvinte nu sunt folosite de oamenii din orașul acesta”. Atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat pe băiat cum îl cheamă, iar el a răspuns: „Addas”; apoi l-a întrebat de unde este și tânărul i-a răspuns: „Din Ninive, din Iraq”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) știa că de acolo provenea și un om pios, pe nume Yunus - Iona (Pacea fie asupra sa!). Băiatul a spus: „Îl cunoști?”. Profetul i-a răspuns: „Desigur, este fratele meu, el era Mesager al lui Allah Preaînaltul, ca mine”. După aceasta, Addas a sărutat picioarele însângerate ale Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Odată, Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) l-a întrebat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care a fost cea mai grea zi din viața lui și el i-a răspuns: „Ziua în care m-am întors din Ta‘if, obosit și îndurerat, și nu m-am putut odihni decât când am descoperit că am ajuns în Qarnath-Tha‘alib”.

Pe drumul de întoarcere spre Mekka, Profetul (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întâlnit cu Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) care era însoțit de îngerul munților. Era prima dată când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a văzut pe Gibril (Pacea fie asupra sa!) însoțit de un alt înger. El i-a spus: „Allah Preaînaltul a auzit ce ți-au spus oamenii aceia și ce le-ai spus tu lor. Allah Preaînaltul l-a trimis pe îngerul munților ca să îi poruncești ce să facă cu acești oameni”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a relatat: „Îngerul munților m-a salutat și apoi mi-a spus: «O, Muhammed, poruncește ce dorești să fac. Dacă vrei, voi prăbuși cei doi munți peste ei»”. Dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Nu, sper că Allah Preaînaltul îi va face pe copiii lor să-L adore pe El, Unicul, și nu-I vor face asociați”.

Allah Preaînaltul spune în Coran: **„A venit la voi un Trimis chiar dintre voi, căruia îi sunt grele necazurile ce vă lovesc, care este plin de grijă pentru voi, iar cu dreptcredincioșii este el milostiv și îndurător”**. (Sura At-Tawba: 128).

După ce s-a întors din Ta‘if și după apariția Îngerului Gibril (Pacea fie asupra sa!), Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut rugăciunea de noapte (*qiyam*), deși era epuizat și sângera. În timp ce se ruga, un grup de gini a auzit versetele coranice și s-a convertit la Islam. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a încercat să le vorbească oamenilor din Ta‘if despre Islam, însă Allah Preaînaltul a ales să călăuzească un grup de gini.

Coranul amintește această întâmplare: **„Și adu-ți aminte când am abătut Noi către tine o ceată de djini ca să asculte Coranul. Și când s-au adunat ei, au zis: «Ascultați cu luare aminte!». Iar când s-a terminat, s-au întors la neamul lor ca îndemnători și prevenitori.”** (Sura Al-‘Ahqaf: 29).

„Și au zis ei: «O, neam al nostru! Noi am auzit o Carte, care a fost trimisă după Moise, întărind ceea ce a fost înainte

de ea. Ea călăuzește către Adevăr și către o cale dreaptă»”.
(Sura Al- ‘Ahqaf: 30).

Când au ajuns la granițele Mekkăi, Zeid ibn Haritha (Allah fie mulțumit de el!) l-a întrebat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cum vor intra acum dacă oamenii din Ta‘if le-au spus quraișitilor despre vizita lor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns că își pune încrederea cu totul în Allah Preaînaltul și că El va avea grijă de ei. Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să caute un alt trib decât Quraiș, care să-i protejeze pe musulmani. A căutat un trib care să fie la fel de respectat precum tribul Quraiș. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a folosit situația politică în favoarea sa și l-a trimis pe Zeid (Allah fie mulțumit de el!) la diferite triburi. Ei au încercat să ceară protecție la trei triburi diferite, dar toate încercările au dat greș. Nici în această situație Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu și-a pierdut speranța.

Atunci ei au încercat să obțină protecție de la Musa‘b ibn Adey care a declarat că-l va proteja pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). I-a pregătit pe fiii săi și le-a dat ordine. Mus‘ab ibn Adey era curajos și, în același timp, voia să aibă un statut egal cu cel al lui Abu Sufiyan și Abu Gehl. Abu Gehl s-a dus la Mus‘ab să-l întrebe dacă a devenit un discipol de-al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sau doar îl protejează. El i-a răspuns că doar îi asigură protecție. Abu Gehl a spus că acceptă situația. După ce s-a întors acasă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut *tawaf*, aflându-se sub protecția lui Mus‘ab ibn Adey .

CAPITOLUL XII

Al-'Isra și Al-Mir'aj (Călătoria nocturnă și Ascensiunea)

Al-'Isra (Călătoria nocturnă) și Al-Mi'raj (Ascensiunea) au avut loc pe 27 Regeb, în cel de al zecelea an după revelație. Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a rugat lui Allah Preaînaltul pentru necazul și umiliința de care a avut parte după moartea Khadigei (Allah fie mulțumit de ea!) și a unchiului său și pentru dificultățile de la Ta'if. Apoi, Al-'Isra și Al-Mi'raj au avut loc pentru a-l onora, pentru a răspunde rugăciunilor sale și pentru a-i arăta rangul său în Rai.

Al-'Isra și Al-Mi'raj a fost o călătorie care a implicat atât trupul, cât și sufletul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), contrar afirmației anumitor persoane care susțin că a fost implicat doar sufletul. Cea mai importantă dovadă este titlul de „*As-Siddiq*” (Cel mai sincer), primit de Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!), în urma relatării acestui eveniment. Mai mult decât atât, au fost mai multe persoane care au îmbrățișat Islamul în urma acestui eveniment. Dacă această călătorie ar fi implicat numai sufletul, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, pentru că era un lucru obișnuit ca Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) să vină la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), fără ca acest fapt să fi fost urmat de vreo manifestare similară.

Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a venit la Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în acea noapte și i-a spus să înconjoare Ka'aba de șapte ori. De la Ka'aba, Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) i-a spus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) că vor merge la

Moscheea Al-Aqsa și, de acolo, vor urca în al șaptelea cer pentru a-L întâlni pe Allah Preaînaltul.

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: **„Mărire Celui care l-a dus pe robul Său în timpul unei nopți de la Moscheea Al-Haram la Moscheea Al-Aqsa, a cărei împrejurime am binecuvântat-o, ca să-i arătăm din semnele Noastre. El este cu adevărat Cel care Aude Totul și Cel care Vede Totul!”** (Sura Al-‘Isra: 1).

Noaptea are semnificații diferite, de la persoană la persoană. Pentru cei corupți, este timpul adulterului, al băuturilor și al tuturor lucrurilor interzise. Pentru cei credincioși, este timpul când ei se simt mai aproape de Allah Preaînaltul. Este timpul când sufletul e pur.

Al-‘Isra și Al-Mi‘raj au o natură simbolică. După ce Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a înconjurat Ka‘aba, l-a găsit pe Buraq (un animal miraculos).

Anas ibn Malik (Allah fie mulțumit de el!), încercând să-l descrie pe Buraq, a relatat că Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Am călătorit pe Buraq. Acesta este un animal alb și lung, mai mare decât un măgar, dar mai mic decât un câțar, care și-ar fi putut întinde copita atât cât vedea cu ochii”. Din această relatare, noi trebuie să înțelegem cât de mare era credința companionilor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), dacă ei au putut să creadă în această întâmplare, fără să vadă animalul respectiv. Mai mult decât atât, Allah Preaînaltul a folosit această creatură pentru a ne provoca și a ne aminti că puterea și capacitatea Sa vor fi întotdeauna cu mult peste cunoștințele noastre, oricât de departe vom ajunge în știință și tehnologie.

Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a descris cum Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) l-a însoțit pe parcursul acestei călătorii, spunând: „Eu m-am urcat pe spatele lui Buraq și el s-a înălțat cu mine. Nici eu nu l-am lăsat pe el și nici el nu m-a lăsat pe mine”.

Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) au ajuns la Moscheea Al-Aqsa. Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a intrat în moschee. Faptul că era miezul nopții l-a făcut să creadă că moscheea era goală, dar uimitor, ea era plină cu toți profeții lui Allah Preaînaltul, de la Adam până la Iisus - 'Isa (Pacea fie asupra lor!). Nu era loc să pui un picior. Cu toții veniseră să-l salute pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). O asemenea adunare a tuturor profeților, în același timp și în același loc, a fost un fapt fără precedent. Toți profeții stăteau aliniați pentru rugăciune. Așteptau ceea ce avea să le spună Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!). Îngerul (Pacea fie asupra sa!) i-a spus lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să conducă rugăciunea și au făcut cu toții două părți de rugăciune (*rekeat*). Acest fapt este, în aceeași măsură, o onoare pentru Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cât și o poruncă. Profeții au venit să-i înmâneze stindardul de conducător al omenirii. Astfel, Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) devenise răspunzător pentru soarta pământului și tot așa suntem și noi, acum.

Moscheea Al-Aqsa este locul în care s-au adunat toți profeții, locul în care a început ascensiunea spre cele șapte ceruri și locul în care s-a terminat coborârea, înainte de întoarcerea la Mekka.

Anas ibn Malik a relatat că Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: „Am făcut două părți de rugăciune înăuntru, apoi am ieșit și Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) mi-a întins o cupă de vin și o cupă de lapte. Am ales laptele și Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) mi-a spus: «Ai ales ceea ce trebuia»”. Laptele reprezenta, în acest caz, creația lui Allah Preaînaltul, care este intactă. Vinul, pe de altă parte, stă între om și creația lui Allah Preaînaltul și, uneori, îl ruinează.

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: „**Mărire Celui care l-a dus pe robul Său în timpul unei nopți de la Moscheea Al-Haram la Moscheea Al-Aqsa, a cărei împrejmuire am binecuvântat-o, ca să-i arătăm din semnele Noastre. El este cu adevărat Cel care Aude Totul și Cel care Vede Totul. / Și noi i-am dat lui Moise Cartea, pe care am făcut-o drept călăuză pentru fiii lui Israel, [zicând]: «Nu luați un alt ocrotitor afară de Mine!» / [O, voi,] urmași ai acelora pe care Noi i-am luat împreună cu Noe [în arcă]! El a fost cu adevărat un rob mulțumitor.**” (Sura Al-‘Isra: 1-3).

Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a început ascensiunea. Într-o relatare autentică, Bukhari relatează că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Apoi el m-a luat de mână și a urcat cu mine la cel mai apropiat cer. Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) i-a spus celui care păzea poarta: «Deschide poarta!». Îngerul a întrebat: «Cine e?». Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a răspuns: «Gibril». A fost întrebat: «Este cineva cu tine?». Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a replicat: «Da, Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este cu mine». El a întrebat: «A fost chemat?». Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a răspuns: «Da». Atunci s-a deschis poarta și noi am trecut peste primul cer și acolo am văzut un om înconjurat de alți oameni. Când se uita în dreapta sa, râdea și când se uita în stânga sa, plângea. Apoi a spus: «Bine ai venit, o, pios Profet și evlavios fiu!». L-am întrebat pe Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!): «Cine este?». El a răspuns: «Este Adam (Pacea fie asupra sa!), iar persoanele din dreapta sa și din stânga sa sunt sufletele urmașilor săi. Cei din dreapta sunt oaspeții Paradisului, iar cei din stânga sunt oaspeții Iadului. Atunci când el privește în dreapta sa, râde, iar atunci când privește în stânga sa, plânge». Apoi, am urcat în cel de-al doilea cer. Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a cerut ca poarta cerului să i se deschidă, dar a fost întrebat: «Cine este?». El a răspuns: «Îngerul Gibril».

Apoi a fost întrebat din nou: «Cine e cu tine?». El a replicat: «Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)». Îngerul care păzea poarta a întrebat: «S-a trimis după el?». Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a răspuns: «Într-adevăr, s-a trimis după el». Apoi, poarta s-a deschis. Când am intrat, Iisus - 'Isa, fiul Mariei, și Yahya, fiul lui Zekeriya (Pacea fie asupra lor!) mi-au urat bun venit și s-au rugat pentru binele meu. Apoi am fost dus în al treilea cer și Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a cerut să i se deschidă poarta. A fost întrebat: «Cine este?». El a răspuns: «Îngerul Gibril». A fost întrebat din nou: «Cine-i cu tine?». El a replicat: «Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este cu mine». I s-a spus: «S-a trimis după el?». A răspuns: «Într-adevăr, s-a trimis după el». Poarta s-a deschis pentru noi și l-am văzut pe Yusuf - Iosif (Pacea fie asupra sa!) căruia i s-a dat jumătate din frumusețea (lumii). El mi-a urat bun venit și s-a rugat pentru binele meu. Apoi, el a urcat împreună cu noi în cel de-al patrulea cer. Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a cerut să i se deschidă poarta și i s-a spus: «Cine este?». Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a răspuns: «Gibril». A fost întrebat: «Este cineva cu tine?». Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a replicat: «Da, Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este cu mine». A fost întrebat din nou: «A fost chemat?». Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a răspuns: «Da». Poarta s-a deschis și acolo era Idris (Pacea fie asupra sa!). Mi-a urat bun venit și s-a rugat pentru mine. Apoi, a urcat cu noi în al cincilea cer. Îngerul Gibril a cerut să i se deschidă poarta. I s-a spus: «Cine este?». El a răspuns: «Îngerul Gibril». Apoi a fost întrebat din nou: «Cine e cu tine?». El a replicat: «Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)». I s-a spus: «S-a trimis după el?». Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a răspuns: «Într-adevăr, s-a trimis după el». Poarta s-a deschis și l-am văzut pe Harun - Aaron (Pacea fie asupra sa!). Mi-a urat bun venit și s-a rugat pentru mine. Apoi, am fost dus în al șaselea cer. Îngerul Gibril

(Pacea fie asupra sa!) a cerut să i se deschidă poarta. A fost întrebat: «Cine este?». A răspuns: «Îngerul Gibril». A fost întrebat: «Cine mai este cu tine?». A răspuns: «Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)». I s-a spus: «S-a trimis după el?». A răspuns: «Într-adevăr, s-a trimis după el». Poarta s-a deschis și acolo l-am întâlnit pe Musa - Moise (Pacea fie asupra sa!). El mi-a urat bun venit și s-a rugat pentru mine. Apoi, am fost dus în al șaptelea cer. Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a cerut să i se deschidă poarta. A fost întrebat: «Cine este?». El a spus: «Îngerul Gibril». A fost întrebat: «Cine-i cu tine?». A răspuns: «Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)». A fost întrebat: «S-a trimis după el?». A răspuns: «Da». Poarta s-a deschis pentru noi și l-am găsit acolo pe Ibrahim - Avraam (Pacea fie asupra sa!), stând lângă Baitul Ma'mur (Casa trainică), în care intrau șaptezeci de mii de îngeri în fiecare zi, îngeri care nu mai vizitaseră acest loc niciodată”.

Dar unde erau ceilalți profeți? De ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu l-a întâlnit pe Nuh - Noe (Pacea fie asupra sa!)? Prezența acestor profeți, în mod particular, este una simbolică. Scopul principal al unora dintre ei a fost acela de a forma societăți, așa cum a făcut Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) când s-a dus la Medina. Unii erau profeți care au emigrat din locurile natale, așa cum au fost Yusuf - Iosif și Musa - Moise (Pacea fie asupra lor!) etc. Acest lucru a reprezentat un semn pentru Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), el urmând să facă același lucru peste doi ani. Alți profeți au fost persecutați și poporul lor a încercat să-i ucidă. Baitul Ma'mur (Casa trainică) este un loc plasat exact deasupra Sfintei Ka'aba și identic cu ea, care se află în cel de al șaptelea cer. Noi înconjurăm Ka'aba pe pământ și, deasupra noastră, în ceruri, îngerii înconjoară Baitul Ma'mur. Iar deasupra tuturor este Tronul lui Allah Preaînaltul. Dar de ce Ibrahim - Avraam (Pacea fie asupra sa!) stătea lângă zidul ei? Asta pentru că el a fost cel care a construit Ka'aba.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Șaptezeci de mii de îngeri intră în ea [Baitul Ma‘mur] zilnic și, după ce ies, nu se mai întorc niciodată”.

După această întâlnire, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a văzut lucruri minunate. În noaptea în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut Al-‘Isra (călătoria nocturnă) și Al-Mi‘raj (ascensiunea) a simțit o adiere de vânt care aducea cu sine o mireasmă foarte frumoasă. Atât de frumoasă, încât Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a mirat și l-a întrebat pe Gibril (Pacea fie asupra sa!) de unde vine. Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) i-a răspuns că vine de la femeia care pieptăna părul fetei faraonului și de la copiii ei. Atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus că ar vrea să știe care este povestea ei. Gibril (Pacea asupra lui!) a început să-i povestească, spunându-i că această femeie lucra în palatul faraonului și avea datoria de a pieptăna părul fetei faraonului. Într-o zi, în timp ce-i pieptăna părul, femeia a scăpat pieptănul pe jos și s-a aplecat să-l ia, spunând: „Bismillah” - „În numele lui Allah, Stăpânul Lumilor”. Auzind acest lucru, fata s-a mirat și a spus: „Tu rostești numele tatălui meu, care este stăpânul oamenilor, atunci când faci ceva?”. Și femeia a spus: „Nu, eu Îl pomenesc pe Stăpânul meu, Allah, Cel care m-a creat și Cel la care mă voi întoarce”. Auzind aceasta, fata s-a dus la faraon și i-a povestit totul. Faraonul s-a înfuriat foarte tare că un slujitor de-al său îndrăznește să se supună altcuiva în afara lui. A chemat-o pe femeie și i-a spus: „Leapădă-te de credința ta sau te voi pedepsi amarnic!”. Auzind aceasta, femeia a spus: „Cred în Allah Cel Unic”.

Atunci faraonul a poruncit să se aducă un cazan mare, cu ulei fierbinte, și să fie aduși toți copiii femeii. Și, în fața femeii, a început să bage câte un copil în acel ulei fierbinte. Inima femeii a început să plângă, dar credința în Allah Preaînaltul era mai puternică. Când a ajuns la cel mai mic dintre ei, femeia nu a mai putut răbda acea durere și a fost cât pe ce să-l implore pe faraon

să se îndure măcar de ultimul ei copil. Atunci cel mic, care avea doar câteva luni, prin voia lui Allah Preaînaltul, a grăit astfel: „Mamă, nu face asta, durerea din această lume nu se compară cu bucuria și viața liniștită și frumoasă de care vom avea parte în cealaltă lume, dacă avem răbdare și ne încredem în Allah Atotputernicul!”. Și astfel au murit toți copiii femeii și a murit și ea cu credință în Allah Preaînaltul și cu credință în binecuvântările făgăduite de El în Lumea de Apoi.

În timp ce urca în ceruri, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a văzut bărbați și femei în fața cărora era o farfurie plină cu o mâncare delicioasă pe care ei o abandonau și mâncau, în schimb, cu mare plăcere, o mâncare murdară. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat pe Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) cine erau acei oameni și acesta i-a răspuns: „Ei sunt cei care au comis adulter; ei au părăsit ceea ce este permis (halal) și au gustat din ceea ce este interzis (haram)”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a văzut, de asemenea, oameni în ale căror guri erau îndesate mingi de foc. L-a întrebat pe Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) cine erau aceștia și el le-a răspuns: „Aceștia sunt cei care au mâncat din averile orfanilor pe nedrept”. Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: **„Cei care mănâncă bunurile orfanilor pe nedrept, aceia mănâncă în pântecele lor foc și ei vor arde în Iad”**. (Sura An-Nisa': 10).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a auzit dulcea voce a Raiului, adresându-I-se lui Allah Preaînaltul: „O, Doamne, unde sunt locuitorii mei? Totul este pregătit, iar mătasea, copacii, apa și plantele se găsesc din abundență. Unde sunt locuitorii mei?”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a văzut, de asemenea, oameni cu unghii de alamă, care-și zgâriau fețele și piepturile. L-a întrebat pe Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) cine erau ei și acesta i-a răspuns: „Ei sunt dintre cei care-i bârfesc pe oameni în absența lor și ale căror vorbe

rănesc onoarea femeilor”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) și-au continuat ascensiunea până când au ajuns într-un loc în care Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) s-a oprit. Acesta era cel mai îndepărtat loc în care Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) avea voie să ajungă. Era Copacul de Lotus (Copacul Sfârșitului), vârful sau punctul de la care creaturile nu pot trece mai departe. Nicio creatură, fie ea înger, gin sau ființă omenească nu putea trece de acea limită, în afară de Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) era copleșit de frica lui Allah Preaînaltul. Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: **„L-a mai văzut la o altă coborâre, / la Sidrat al-Muntaha, / Lângă care se afla grădina Adăpostului, / Când lotusul era acoperit de ceea ce îl acoperă. / Privirea nu s-a abătut și nici nu a trecut mai departe. / El a văzut unele din semnele cele mai mari ale Domnului său”.** (Sura An-Najm:13-18).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că a ajuns într-un loc unde putea auzi scrijelitul penițelor ce însemnau destinele oamenilor.

Abu Sa‘id Al-Khudri (Allah fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Allah Preaînaltul va spune locuitorilor Paradisului: «O, locuitori ai Paradisului!». Ei vor răspunde: «Iată-ne, o, Stăpân al nostru, tot binele este în Măinile Tale!». Allah Preaînaltul va spune: «Sunteți mulțumiți?». Ei vor răspunde: «De ce n-am fi noi mulțumiți, o, Stăpân al nostru, dacă Tu ne-ai dăruit ceea ce n-ai dăruit niciunei ființe create de Tine?». El va spune: «N-ați vrea ceva mai bun decât atât?». Ei vor spune: «O, Domn al nostru! Ce ar putea fi mai bun decât atât?». El va spune: «Vă binecuvântează și niciodată nu voi mai fi supărat pe voi după aceasta!»”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

a ajuns acolo și Allah Preaînaltul i-a spus: „Muhammed! Poruncesc poporului tău cincizeci de rugăciuni zilnice!”

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Apoi, rugăciunile mi-au fost poruncite: erau cincizeci de rugăciuni pe zi. Când m-am întors, am trecut pe la Profetul Musa - Moise (Pacea fie asupra sa!) care m-a întrebat: «Ce ți s-a poruncit?». Am răspuns: «Mi s-au poruncit cincizeci de rugăciuni pe zi». Profetul Musa (Pacea fie asupra sa!) a spus: «Cei care te urmează nu pot îndeplini cincizeci de rugăciuni pe zi și, jur pe Allah, eu am încercat cu oamenii de dinaintea ta și am procedat cum m-am priceput mai bine cu fiii lui Israel, dar în zadar. Întoarce-te la Domnul tău și cere-I o scădere a acestei sarcini pentru cei care te urmează!». Atunci m-am întors și Allah Preaînaltul a scăzut zece rugăciuni pentru mine. Apoi am revenit la Profetul Musa (Allah fie mulțumit de el!), iar el mi-a repetat ce îmi spusese mai devreme. Atunci m-am întors la Allah Preaînaltul și El mi-a redus încă zece rugăciuni. Când m-am întors la Profetul Musa (Pacea fie asupra sa!), el mi-a repetat același sfat, iar eu m-am întors la Allah Preaînaltul și mi s-au poruncit cinci rugăciuni pe zi. Profetul Musa - Moise (Allah fie mulțumit de el!) a spus: «Cei care te urmează nu pot îndeplini această poruncă. Fără nicio îndoială, eu am experiență cu poporul meu. Deci întoarce-te la Domnul tău și cere-I o reducere a acestei sarcini!». Am spus: «Am cerut atât de mult de la Domnul meu, încât mă simt rușinat, dar acum sunt mulțumit și mă supun poruncii lui Allah»”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, de asemenea, că a văzut Raiul și a intrat în Rai.

Odată, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a testat companionii, întrebându-i dacă, vreodată, vreunul dintre ei a fost în Rai. Niciunul n-a răspuns, în afară de Abdullah ibn Omar (Allah fie mulțumit de el!) care a ridicat mâna, spunând că el a fost. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat dacă vreunul dintre ei a băut vreodată din râurile Raiului, iar Abdullah (Allah fie mulțumit

de el!) a spus că el a făcut-o. Omar ibn Al-Khattab (Allah fie mulțumit de el!) și-a pus mâinile pe cap. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat dacă vreunul dintre ei a mâncat vreodată din fructele Raiului, iar Abdullah ibn Omar (Allah fie mulțumit de el!) a spus că el a mâncat. Oamenii erau nedumeriți. Atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a poruncit lui Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) să le spună cum a făcut toate aceste lucruri. Atunci el a spus că a intrat în Rai în ziua în care Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a intrat în Rai, a băut din râurile Raiului atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a intrat și a mâncat din fructele lui în ziua în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mâncat. Asta arată cât de mult companionii au crezut în el și în ceea ce el a spus.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a relatat că a văzut în Rai ceea ce niciun ochi n-a văzut vreodată și a auzit ceea ce nicio ureche n-a auzit vreodată și a simțit ceea ce niciunei ființe omenești nu i-a trecut prin minte vreodată.

De asemenea, el a văzut râul Kawthar pe care i l-a promis Allah Preaînaltul. El l-a întrebat pe Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) ce era acela și el i-a răspuns că era râul Kawthar, ale cărui maluri erau făcute din aur, așa cum a promis Allah Preaînaltul: **„Noi ți-am dat ție [Al-Kawthar] prisosință. Deci împlinește rugăciunea pentru Domnul Tău și jertfește! Cel ce te urăște va fi fără copii!”** (Sura Al-Kawthar: 1-3).

A văzut, de asemenea, casele noastre în Rai. El a spus că locuințele sunt construite din cărămizi de aur și argint, cimentul cu care sunt unite este făcut din mosc pur și podelele sunt pavate cu perle. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întrebat odată care este nivelul cel mai de jos atins de locuitorii Raiului. El a spus că ei sunt cei care ar fi putut să se plimbe pe proprietățile lor timp de o mie de ani, fără să ajungă la capăt. Apoi a fost întrebat care era nivelul cel mai de sus, iar el a răspuns că ei sunt aceia care Îl văd pe Allah Preaînaltul, zi și

noapte.

După ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a văzut Raiul, a coborât la Moscheea Al-Aqsa și apoi a fost dus acasă.

El a spus că, atunci când s-a întors, cearșaful lui era cald, așa cum îl lăsase la plecare, ceea ce demonstrează că această călătorie a fost scurtă. În dimineața următoare, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a trezit deprimat și confuz; nu știa dacă e bine să le spună celor din tribul Quraiș despre călătoria sa ori nu. Abu Gehl s-a așezat lângă el și l-a întrebat ce nu era în ordine. Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să-i povestească ce se întâmplase. Abu Gehl a decis că se ivise oportunitatea de a-l ridiculiza pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), de a-i ridiculiza mesajul și l-a întrebat dacă ar putea repeta aceeași poveste în fața tuturor oamenilor din Ka'aba. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost de acord. Pentru prima oară, Abu Gehl a început să adune lumea pentru a-l asculta pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) povestind ceea ce i se întâmplase. Atunci oamenii au început să bată din palme, în semn de neîncredere. Când Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a auzit ce s-a întâmplat, el a rostit: „Dacă el a spus asta, atunci este adevărat. Eu cred chiar mai mult decât atât”.

Oamenii din tribul Quraiș au încercat să-l provoace pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cerându-i să le descrie Moscheea Al-Aqsa. În acel moment, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu și-a putut aminti exact cum arăta moscheea. Atunci Allah Preaînaltul i-a arătat-o Profetului Său printr-o revelație, iar el a început să le-o descrie așa cum a văzut-o. Mai apoi, oamenii din tribul Quraiș au cerut alt semn, la care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că a văzut o caravană pe drumul de întoarcere de la moscheea Al-Aqsa la

Mekka și că aceasta avea să întârzie pentru că o parte din bunurile lor fuseseră furate. Curând, tot ce prevestise Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a adeverit, dar quraișiții au falsificat mărturia lui și au pretins că era doar magie.

CAPITOLUL XIII

Profetul Muhammed

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

și triburile arabe

Deși trecuseră zece ani de la pogorârea primei revelații, Mekka tot nu era un loc favorabil pentru *da'wah* (activitate misionară). Prea puțini oameni îmbrățișaseră Islamul și ideea de a-l asasina pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a fost abandonată. Soluția era de a găsi un alt loc propice răspândirii mesajului. Emigrarea nu a fost o decizie haotică, ci a fost planificată timp de trei ani. Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a decis să se folosească de perioada pelerinajului din acel an. Timp de zece zile, Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întâlnit cu toate triburile care au venit la pelerinaj, încercând să caute sprijin și adăpost la unul dintre ele.

Din douăzeci și șase de încercări numai una a fost profitabilă. Oricum, niciodată nu și-a pierdut speranța. Chiar și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avut eșecuri, însă niciodată nu a încetat să lupte sau să încerce să-și facă public mesajul.

ÎNCERCĂRILE PRIN CARE A TRECUT PROFETUL (PACEA ȘI BINECUVÂNTAREA LUI ALLAH FIE ASUPRA SA!) PENTRU A PROPOVĂDUI ISLAMUL DIFERITELOR TRIBURI DIN PENINSULA ARABICĂ

Beni Hanifa

Răspunsurile lor sunt cele mai urâte din istoria

propagandei islamice. Cei care consemnau hadisurile (relatările profetice) nu le-au notat, deoarece aveau un conținut foarte vulgar; a fost insultat Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și companionii săi.

Beni Kalb

Acest trib avea o subramură numită Beni Abdullah. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a îndreptat spre aceștia. I-a chemat la Islam, spunându-le că Allah i-a binecuvântat cu un nume bun (de obicei, oamenii se rușinau de numele tribului lor) și, ca atare, ar fi trebuit să-L adore pe Allah Preaînaltul. Oricum, această încercare a fost inutilă.

Beni Amer ibn Sa'sa'a

Ei i-au oferit Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) protecție cu condiția de a le oferi în schimb putere, atunci când va învinge. Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a refuzat această ofertă, spunând că Allah Preaînaltul oferă puterea doar cui dorește El. Atunci ei și-au retras cererea. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a refuzat propunerea lor, deoarece Islamul trebuia construit cu sinceritate, nu cu lăcomie și sete de putere.

Tribul lui Bugra ibn Qaiys

Bugra ibn Qaiys nu era prezent când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întâlnit cu un grup de tineri din acest trib. Tinerii au auzit despre Islam, l-au crezut pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-au urat bun venit. Când Bugra s-a întors și a întrebat cine era acel bărbat, ei au răspuns: „El este Muhammed, fiul lui Abdullah din tribul Quraiș, care pretinde că este un Trimis al lui Allah”. Când Bugra a aflat că i-au urat bun venit, i-a blamat și le-a spus că au făcut o greșală gravă, avertizându-i de posibilele reacții ale quraișilor. Bugra a fost foarte crud cu

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a cerut să plece. Când Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a încălecat pe cămila sa, Bugra a lovit-o peste genunchi, ea a sărit și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a căzut. În acel moment, Bugra a râs. Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a suferit atâtea chinuri de dragul generațiilor viitoare. Femeile din trib au plâns și au încercat să-i dea o mână de ajutor. Una dintre ele a chemat trei tineri care s-au grăbit să-l ajute, dar paznicii lui Bugra și el însuși au încercat să-i oprească. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a cerut lui Allah Preaînaltul să-i binecuvânteze pe cei trei tineri și să-i protejeze de atacatorii lor. Rugăciunea lui a fost acceptată, iar cei trei au îmbrățișat Islamul și au murit martiri, în timp ce atacatorii au suferit o moarte oribilă.

Între timp, unchiul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Abu Leheb, le-a spus celor care credeau în mesajul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) că acesta ar fi un mincinos. Este remarcabil că Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu s-a opus niciodată faptului de a se întâlni cu triburile arabe, deși ele erau necredincioase. Dimpotrivă, el obișnuia să se folosească de vizitele acestora la Mekka pentru a le vorbi despre Islam.

Beni Șayban

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întâlnit cu trei dintre ei: Magruk ibn Amer, Hani ibn Qubaisa și Muthana ibn Harith. El a învățat de la Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) că acesta era un trib vechi, puternic și priceput. Le-a vorbit despre Islam, recitând aceste versete: **„Spune: «Veniți să vă citesc ceea ce Domnul vostru v-a oprit cu adevărat! Să nu-I asociați Lui nimic; să fiți buni cu părinții; să nu-i omorâți pe copiii voștri de teama sărăciei, căci Noi vă vom da cele de trai atât vouă cât și lor; nu vă apropiați de**

cele rușinoase, nici de cele care se văd, nici de cele care sunt ascunse; nu ucideți sufletul pe care l-a oprit Allah decât pe drept!». Acestea vi le-a poruncit Allah poate că voi veți pricepe”. (Sura Al-‘An‘am: 151).

„Allah poruncește dreptatea, plinirea faptei bune și dărnicia față de rude și El oprește de la desfrâu, faptă urâtă și nelegiuire. El vă îndeamnă pentru ca voi să vă aduceți aminte”. (Sura An-Nahl: 90).

Ei au fost mișcați de aceste versete și au cerut un timp de gândire. Muthana ibn Harith i-a spus Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) că tribul lor locuiește între Persia și Arabia și ei ar trebui să fie protejați de persani. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a răspuns că această problemă ar trebui tratată global și că este vorba de un mesaj adresat tuturor. Islamul nu înseamnă doar câteva acte de adorare, ci cuprinde toate sferele vieții.

Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a mulțumit pentru cordialitate și pentru sinceritate. Înainte de a pleca, le-a cerut să-i promită că, atunci când Allah Preaînaltul le va dărui victoria împotriva persanilor, vor deveni musulmani. Ei i-au promis loialitate. Înainte de a-i părăsi, le-a recitat aceste versete: **„O, Profetule! Noi te-am trimis ca martor, ca binevestitor, ca prevenitor. / Și ca un chemător [al oamenilor] la Allah, cu voia Lui și ca o candelă luminoasă”**. (Sura Al-‘Ahزاب: 45-46).

Demn de reținut este că, după moartea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Muthana (Allah fie mulțumit de el!) a îmbrățișat Islamul și a condus o armată care a cucerit Persia. Oricum, el a regretat că a luat această hotărâre prea târziu și că nu a fost răsplătit cu onoarea de a fi printre companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a realizat că întâlnirile sale cu triburile arabe au fost zadarnice și s-a decis să invite anumiți oameni la Islam, aceștia

urmând, poate, să convingă triburile din care provin să accepte Islamul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întâlnit cu un bărbat numit Rukana, din tribul Beni Muharib. Era un luptător puternic din Peninsula Arabică. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a invitat la Islam, Rukana i-a cerut Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) întâi să lupte cu el, iar Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a acceptat propunerea. Rukana i-a adunat pe oamenii din tribul său ca să asiste la acest eveniment.

Rukana a fost învins nu doar în prima rundă, ci în toate cele trei. Cu toate acestea, învinsul a refuzat să accepte Islamul.

Mai târziu, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a repetat încercarea cu Thuwayb ibn Al-Samet care era poet, citea multe cărți și adunase multe aforisme. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a invitat la Islam, Thuwayb i-a spus că aforismele lui Luqman sunt mult mai bune decât Coranul și că îi va citi câteva. Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a ascultat cu atenție fără să-l întrerupă, chiar s-a arătat interesat de ceea ce el spunea; după ce a terminat, i-a recitat câteva versete din Coran. Thuwayb a fost foarte impresionat și s-a convertit la Islam.

Următorul a fost un bărbat care provenea din triburile yemenite din Mekka. Numele său era Dumad Al-Asdy și ocupația lui era să-i lecuiască pe cei posedați de gini. Câțiva oameni i-au spus că există un bărbat posedat de gini și i-au cerut să-l vindece. Dumad a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și l-a întrebat dacă îl deranjează ceva. Răspunsul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost: „Îl laud pe Allah, Îi mulțumesc Lui, caut ajutor, îndrumare și iertare la El. Caut apărare la Allah de răul din sufletul meu și de faptele mele păcătoase”.

„... cel pe care îl călăuzește Allah Preaînaltul este bine călăuzit, iar aceluia pe care El îl duce în rătăcire tu nu-i vei

găsi niciun ocrotitor călăuzitor”. (Sura Al-Kahf: 17).

Dumad i-a cerut Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să repete ce a spus, deoarece a fost foarte impresionat de cele auzite. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a repetat de două ori, după care Dumad Al-Asdy a acceptat Islamul.

Un poet înțelept, pe nume At-Tufail ibn ‘Amr, din tribul Daws din Yemen, a venit la Mekka. Quraișiții i-au povestit că, în apropiere de Ka‘aba, ar fi fost un vrăjitor care obișnuia să se folosească de puterea cuvintelor pentru a-l separa pe soț de soție. L-au sfătuit să nu-l asculte pe acest bărbat, așa că At-Tufail s-a decis să-și astupe urechile cu bumbac, înainte de a intra în Ka‘aba, pentru a nu auzi cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). A văzut un bărbat rugându-se și a știut că este Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Când s-a apropiat de el, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ridicat vocea și a început să recite Coranul. Atunci At-Tufail (Allah fie mulțumit de el!) și-a scos bumbacul din urechi; știa că nu poate fi influențat de cuvintele acestui vrăjitor. Însă, dimpotrivă, a fost cu adevărat influențat de cuvintele Coranului, așa că l-a urmat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) până la casa acestuia și acolo a îmbrățișat Islamul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a cerut lui At-Tufail (Allah fie mulțumit de el!) să meargă la poporul său, să-l invite la Islam și să vină din nou împreună cu cei musulmani, căci Allah Preaînaltul îi va garanta victoria. Când At-Tufail (Allah fie mulțumit de el!) s-a întors la poporul său, doar tatăl, mama și unii membri ai tribului (Abu Huraira) au acceptat Islamul. S-a întors la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și s-a plâns în legătură cu această problemă, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a cerut lui Allah Preaînaltul să-i îndrume poporul spre Islam și l-a sfătuit să aibă răbdare. Mai târziu, At-Tufail (Allah fie mulțumit de el!) s-a întors la poporul lui și l-a mai invitat încă o dată să îmbrățișeze

Islamul, iar, de această dată, tot tribul a devenit musulman. At-Tufail ibn ‘Amr (Allah fie mulțumit de el!) a murit martir pe calea lui Allah Preaînaltul.

Apoi s-a întâlnit cu șase tineri dintre ansari, din tribul Khazraj, care făceau pelerinajul. Cel mai mare dintre ei avea douăzeci și unu de ani și se numea As‘ad ibn Zurara. Aceștia arătau ca niște barbari. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a hotărât să le vorbească. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a cerut să se prezinte. Apoi le-a vorbit despre Islam și le-a recitat câteva versete din Coran. L-au ascultat uimiți, deoarece au realizat că, într-adevăr, era ultimul dintre profeții despre care ei auziseră de la evrei. Oamenii din Medina au acceptat mai ușor Islamul decât alte triburi.

Locuitorii orașului Medina auziseră de la evrei despre ultimul dintre profeți și îi cunoșteau trăsăturile din Tora. Totuși evreii se așteptau ca acel profet să fie unul de-al lor și nu un arab.

În Medina, ocupația de bază era agricultura, iar acest lucru le permitea locuitorilor ei să supraviețuiască în cazul unui asediu. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a gândit să ceară protecție în Medina, deoarece oamenii nu erau reticenți față de Islam. Cei șase tineri au devenit musulmani. I-au cerut Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să le permită să se întoarcă la poporul lor și să încerce să dezamorseze neînțelegerile dintre triburile Aws și Khazraj. Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost de acord și ei i-au promis că se vor reîntâlni peste un an în același loc.

Acest eveniment este cunoscut ca fiind „Primul jurământ de la ‘Aqaba”. Acest jurământ includea următoarele condiții:

- să nu fie adorat decât Allah Preaînaltul;
- să nu se comită adulter;
- să nu se fure proprietatea altuia;
- să nu fie uciși copiii;
- să nu se aducă cuiva acuzații false;

- să se urmeze tradiția (sunnah) Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Se poate observa că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a dorit, prin condițiile pe care le-a impus în jurământ, să reformeze societatea medinită, fiind conștient că aceasta era profund afectată de război. A cerut tinerilor să respecte aceste condiții, cu scopul de a le îmbunătăți comportamentul și de a-i face să devină exemple bune pentru societatea lor.

Apoi le-a cerut din nou triburilor să se reîntâlnească peste un an pentru a planifica emigrarea musulmanilor de la Mekka la Medina.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a trimis pe Mus'ab ibn Umeyr (Allah fie mulțumit de el!), pentru a-i învăța pe locuitorii Medinei Islamul, acesta devenind astfel primul „ambasador” al Islamului. Era nobil, tânăr (avea 28 de ani), distins și inteligent. Mus'ab ibn Umeyr (Allah fie mulțumit de el!) a locuit în casa lui As'ad ibn Zurara, a început să-i învețe pe oameni religia și să răspândească bunele maniere islamice în Medina. Ca urmare a acestui fapt, oamenilor le-au plăcut învățăturile și manierele islamice și rezultatul a fost că numărul musulmanilor a crescut.

Mus'ab ibn Umeyr (Allah fie mulțumit de el!) l-a invitat pe Awsayed ibn Khubeir, unul dintre șefii tribului Aws, la Islam. La început, acesta a refuzat să-l asculte pe Mus'ab ibn Umeyr (Allah fie mulțumit de el!) și a dorit să-l forțeze să părăsească Medina. Mai târziu, Mus'ab (Allah fie mulțumit de el!) l-a convins să asculte câteva versete din Coran. Auzindu-le, Awseyd ibn Khubeir a fost foarte impresionat și a devenit musulman.

Sa'ad ibn Mu'az (Allah fie mulțumit de el!) era, de asemenea, unul dintre șefii tribului Aws, care a refuzat să îmbrățișeze Islamul, dar s-a alăturat musulmanilor când l-a auzit pe Mus'ab ibn Umeyr (Allah fie mulțumit de el!) recitând Coranul. După convertire, Sa'ad ibn Mu'az (Allah fie mulțumit

de el!) i-a invitat pe toți membrii tribului său să accepte Islamul. Deși a mai trăit doar șapte ani după convertire, a fost o persoană minunată. Șaptezeci de mii de îngerii au asistat la înmormântarea lui! Allah să aibă milă de el!

CAPITOLUL XIV

Primul jurământ de la 'Aqaba

În cel de-al unsprezecelea an al Profeției, o delegație formată din doisprezece musulmani a venit la Mekka și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a încheiat un tratat de supunere cu ei, purtând numele de: „Primul jurământ de la 'Aqaba”. În acest jurământ se prevedea ca musulmanii să nu-L adore decât pe Allah Preaînaltul, să nu comită niciodată adulter, să nu fure bunurile altora, să nu ucidă copiii, să nu acuze pe nedrept și să urmeze întotdeauna tradiția Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

De asemenea, l-a trimis pe Musa‘b ibn Umeyr (Allah fie mulțumit de el!) cu ei pentru a-i învăța principiile Islamului, până când Sa‘ad ibn Mu‘az (Allah fie mulțumit de el!), conducătorul tribului Aws și Usaid ibn Hubaib (Allah fie mulțumit de el!) au îmbrățișat Islamul. Mai mult, în fiecare casă din Medina exista câte un musulman.

În al doisprezecelea an după revelație, în timpul pelerinajului, Mus‘ab ibn Umeyr (Allah fie mulțumit de el!) s-a întors la Mekka cu o delegație reprezentându-i pe musulmanii din Medina. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a încercat să folosească această ocazie pentru a le vorbi oamenilor despre Islam, în pofida faptului că, în acele vremuri, pelerinajul se făcea laolaltă cu politeiștii. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a elaborat un plan pentru această întâlnire care să garanteze securitatea delegației de musulmani. Delegația era compusă din șaptezeci și trei de persoane și planul era secret. Dacă planul ar fi fost cunoscut, întâlnirea și emigrarea lor ar fi fost sortite eșecului. Totuși Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!) a fost foarte hotărât să-i întâlnească și să-i asculte, deși ar fi putut foarte ușor să le trimită mesajele prin Mus'ab (Allah fie mulțumit de el!). Dar nu aceasta era metoda prin care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) rezolva problemele. El a vrut să se întâlnească cu acel grup de oameni curajoși care credeau în Allah Preaînaltul și în el și care au riscat orice pentru a-l întâlni. Delegația s-a alăturat convoiului de necredincioși care venea de la Medina pentru a îndeplini pelerinajul la Mekka.

Musulmanii au călătorit împreună cu nemusulmanii peste cinci sute de kilometri; bunătatea și dreptatea lor i-a influențat pe mulți dintre necredincioși, iar unii dintre ei au devenit musulmani. Aceștia nu erau oameni de rând. Printre ei erau și Bara'a ibn Ma'rur (Allah fie mulțumit de el!), un conducător de trib trecut de șaptezeci de ani, Abdullah ibn Hiram (Allah fie mulțumit de el!) și alții.

Înainte de a se întâlni cu această delegație, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întâlnit cu Mus'ab ibn Umeyr (Allah fie mulțumit de el!) care i-a adus la cunoștință situația politică, statutul economic, poziția geografică, puterea militară, standardele sociale și atitudinea evreilor din Medina. În plus, înainte de a se întâlni cu delegația, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a dorit să se întâlnească cu Bara'a ibn Ma'rur, conducătorul grupului de pelerini. Bara'a era însoțit de Sa'ad ibn Malik care era poet. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a strâns mâinile lui Bara'a și, când acesta i l-a prezentat pe Sa'ad, a spus: „Poetul?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a rămas plăcut surprins de acesta, dovadă că el aprecia arta și cultura.

Întâlnirea dintre Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și musulmanii din Medina a avut loc în perioada pelerinajului, când Mekka era asaltată de convoaiele de pelerini, la miezul nopții, la Mina. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a dorit ca tribul

Qurayş să ştie de această întâlnire, pentru ca ei să nu aibă timp să vină.

Trebuiau îndeplinite trei condiții: să doarmă în corturile lor alături de necredincioși, să nu-i trezească pe alții și să nu stea mai mult de doi oameni împreună în același timp. Abu Bekr și Omar (Allah fie mulțumit de ei!) nu au asistat la întâlnire, deoarece stăteau în vârful munților pentru a păzi locul.

Astfel, ei au venit noaptea pe ascuns la locul hotărât de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Pentru ei această întâlnire era una dintre cele mai importante întâlniri din viața lor. În delegația musulmană erau și două femei, Nusaiba bint Ka'ab și Esma bint 'Amr (Allah fie mulțumit de ele!). În ciuda riscurilor care existau la o astfel de întâlnire, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a insistat ca ele două să fie reprezentantele femeilor din Medina.

Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a sosit la întâlnire era însoțit de Abbas, unchiul lui. Deși nu era musulman, acesta a jucat un rol important în viața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), fiind ultimul său protector. Acesta reprezenta familia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și dorea, în același timp, să le transmită oamenilor din Medina un mesaj clar: că familia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este încă alături de el. După ce ei au luat loc, Abbas a început să spună: „O, popor al tribului Aws și Khazraj, nouă ni s-a dat de știre că veți veni azi. Ar trebui, de asemenea, să știți că noi, fiii lui Beni Hașim, suntem protectorii lui Muhammed până în această zi”. Ansarii l-au ascultat pe Abbas și i-au cerut Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să vorbească.

Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a început cuvântarea recitând din Coran și rugându-se lui Allah Preaînaltul. A dorit să le atingă sufletele, înainte de a se adresa lor. Le-a cerut să promită în special cinci lucruri: să i se supună lui, să poruncească binele și să interzică

răul, să apere Islamul și să-l protejeze atunci când va veni în Medina, așa cum își protejează femeile și copiii.

Ei l-au întrebat: „Și ce ne oferi în schimbul acestei promisiuni?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a privit și le-a spus doar un singur cuvânt: „Raiul!”.

Deși viața lor se va schimba după emigrarea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la Medina, el nu le-a promis îmbunătățirea ei. El nu le-a promis niciodată că le va da puterea politică sau altceva în afară de Rai.

Anas ibn Malik a relatat într-un hadis autentic: „În Ziua bătăliei de la Hunayn, politeiștii au fost înfrânți și Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost informat că musulmanii au parte de o mare pradă de război. Acestea au fost împărțite între refugiați și oamenii recent sosiți din Mekka, iar ansarilor nu li s-a dat nimic. Ei au spus: «Atunci când au avut nevoie de ajutor, noi l-am oferit și, cu toate acestea, tot pe cei din Mekka îi răsplătește cu bogății!». Această remarcă a ajuns la urechile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și el i-a adunat pe toți într-un cort și le-a spus: «A ajuns la mine vestea că mi-ați făcut o favoare». Ei au tăcut, uitându-se uimiți unul la altul. Apoi, el a adăugat: «O, oameni din Medina, nu vă place ca oamenii să plece cu bogății lumești și voi să-l luați pe Muhammed în casele voastre?». Ei i-au răspuns: «Ba da, o, Trimis al lui Allah, noi suntem fericiți». El a spus atunci: «Dacă emigranții vor păși într-o vale și ansarii pe un drum îngust, atunci o voi lua pe drumul ansarilor»”.

Atunci Bara'a ibn Ma'rur (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „O, Profet al lui Allah, dă-mi mâna! Da, noi jurăm că tu ai fost trimis cu adevărul și te vom proteja așa cum ne protejăm femeile și copiii. Continuă, o, Trimis al lui Allah, noi suntem un popor curajos, am moștenit curajul de la strămoșii noștri!”.

Această măreață și excepțională adunare a durat aproximativ două sau trei ore. Abu Haytham ibn Tayhan (Allah fie mulțumit de el!), un tânăr devenit recent musulman, a ridicat mâna și a cerut să vorbească. El a spus: „Avem relații puternice

cu evreii din Medina și sosirea voastră le poate pune capăt. Apoi, dacă Allah Preaînaltul îți va garanta victoria, tu te vei întoarce la poporul tău în Mekka și noi ce vom face?”

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zâmbit și le-a explicat legătura lor de sânge și le-a promis că va încheia tratate de pace cu aliații lor și că-i vor înfrunta pe dușmanii lor. Mai târziu, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a respectat promisiunea și nu s-a întors în Mekka după cucerirea ei, ci a rămas în Medina, alături de ansari.

Delegații au fost foarte înflăcărați de răspunsul elocvent al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-au cerut să dea mâna pentru a încheia înțelegerea cu ei. După aceea, As‘ad ibn Zurara (Allah fie mulțumit de el!) s-a hotărât să spună ce gândea înainte ca oamenii să aprobe înțelegerea, tocmai pentru a fi sigur că ei au conștientizat ceea ce fac. El a spus: „O, oameni, nu ar fi mai bine să vedeți mai întâi ce i-ați promis omului?”

Observați că Ibn Zurara (Allah fie mulțumit de el!) a folosit cuvântul „om” de dragul obiectivității. El a continuat: „I-ați promis lui să vă luptați cu arabii și perșii. Dacă îi înșelați speranțele este mai bine să-l părăsiți acum”. As‘ad ibn Zurara (Allah fie mulțumit de el!) trebuie să fi avut multă experiență dacă, tânăr fiind, era așa de profund în gândire. Le-a amintit că, deși Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) va veni să trăiască între ei și le fost promis Paradisul, ei vor suferi. Mesajul lui Allah Preaînaltul necesită un înalt spirit de sacrificiu. Predicția lui s-a îndeplinit mai târziu; zece mii de luptători au asediat Medina în timpul Bătăliei Tranșeelor și, de asemenea, au luptat împotriva persanilor și a romanilor. Observați cât de înțelept a fost As‘ad (Allah fie mulțumit de el!); întâlnirea ar fi fost un eșec, dacă el ar fi rostit la început aceste cuvinte.

Cu timpul, totul a devenit clar și toți delegații au realizat în ce situație se aflau. Astfel, ei s-au zbatut să ajungă la Profet

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a da mâna cu el, spunând: „Este o reușită (deoarece Raiul a fost promis)! Nu ne vom retrage niciodată”. S-au întrecut care să fie primul care promite, crezând că, dacă vor jura mai devreme, vor intra mai repede în Rai.

Această întâlnire a însemnat că emigrarea celor câteva sute de musulmani putea începe; fusese necesar doar să se construiască baza ei. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a cerut să numească doisprezece șefi dintre ei care să administreze Medina. Așadar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să conducă Medina într-o manieră democratică, mai înainte ca acest tip de conducere să fie implementat în Occident; au fost eradicate astfel acuzațiile neîtemeiate de despotism aduse Islamului.

Delegații au ales nouă șefi din tribul Khazraj și trei din tribul Aws. Printre aceștia au fost As‘ad ibn Zurara, Ibn Ma‘rur, Sa‘ad ibn Mu‘az, Usayd ibn Hudayr și Abdullah ibn ‘Amr ibn Hiram (Allah să fie mulțumit de ei!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a informat în legătură cu responsabilitățile pe care le aveau.

Din nefericire, întâlnirea nu s-a terminat aici: un bărbat necunoscut, care era pe vârful muntelui, a țipat: „O, quraișiților, surprindeți-l pe Muhammed și pe disidenți! Ei v-au declarat război”. În alte versiuni se spune că bărbatul ar fi fost Satan sau un bărbat rău precum diavolul. Abbas ibn Nadala a exclamat: „Lasă-ne să-i ucidem cu sabia pe locuitorii din Mina în această noapte!”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a refuzat să-i ucidă pe oameni și a poruncit delegaților să se întoarcă și să doarmă în corturile lor.

În dimineața următoare, quraișiții au căutat în fiecare tabără și i-au întrebat pe oameni dacă s-au întâlnit cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) noaptea trecută. Ei au intrat în tabăra pelerinilor din Medina, iar musulmanii și-au ținut respirația și au păstrat tăcerea. Necredincioșii din Medina au jurat că nu l-au întâlnit niciodată

pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

După ce toți pelerinii au părăsit Mekka, necredincioșii quraișiți au fost siguri că „disidenții” erau în tabăra pelerinilor din Medina. În acest timp, toți companionii din Medina au plecat, cu excepția a două persoane: Sa‘ad ibn Ubada și Munther ibn ‘Amr (Allah fie mulțumit de ei!). Necredincioșii au râs de ei și i-au bătut până când Abbas a venit și le-a sugerat ca ei să strige numele comercianților mekkani care au afaceri în Medina. Abu Sufiyan a fost îngrijorat pentru afacerile și interesele sale personale din Medina și s-a grăbit să-i salveze și i-a trimis acasă.

Mai târziu, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întâlnit în Mekka cu companionii, le-a spus despre tratat și le-a ordonat să înceapă emigrarea la Medina, deoarece Allah Preaînaltul le-a poruncit aceasta. În ciuda faptului că el însuși era într-un mare pericol, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a emigrat până ce nu a fost sigur că toți musulmanii ajunseseră în siguranță. Planul de emigrare s-a bazat pe trei condiții:

- părăsirea Mekkăi fără riscuri;
- securitatea drumului spre Medina;
- pregătirea orașului Medina pentru primirea lor.

Una dintre strategiile planificate în scopul emigrării a fost ca săracii, bogații, cei slabi și cei puternici să călătorească împreună, împărțiți în grupuri mici. Omar ibn Al-Khattab (Allah fie mulțumit de el!) a emigrat împreună cu douăzeci de companioni săraci, cu scopul de a le garanta securitatea călătoriei spre Medina și de a pune la punct aranjamentele necesare pentru cazarea lor.

Un emigrant minunat a fost Suhaib Ar-Rumi (Allah fie mulțumit de el!). Era un roman sărac când a venit în Mekka unde a îmbrățișat Islamul. Într-o zi, a plecat din Mekka, luând cu el zece cămile, banii și bunurile sale, dar necredincioșii l-au oprit și nu i-au permis să părăsească orașul cu toate bunurile sale. Pentru a-și îndeplini obligațiile islamice și-a abandonat

bunurile, inclusiv cămila pe care călărea, ba chiar și haina de pe el. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a auzit despre toate acestea, s-a grăbit să-l întâlnească și să-l felicite pentru fapta lui.

Allah Preaînaltul spune în legătură cu acest eveniment: **„Nu ai știut că a lui Allah este împărăția cerurilor și a pământului și că nu aveți, în afară de Allah, ocrotitor și sprijinitor?”** (Sura Al-Baqara: 107).

O altă povestire este cea a lui Omar ibn Al-Khattab (Allah fie mulțumit de el!). El și-a aruncat arcul și săgețile peste umăr, și-a luat sabia, a făcut *tawaf* (înconjurarea Ka'abei) și s-a rugat în ea, apoi a spus: „O, quraișiți, dacă vreți ca mamele voastre să-și piardă fiii, ca soțiile voastre să devină văduve și copiii voștri să fie orfani, atunci veniți să vă întâlniți cu mine, mâine după *fejr* (rugăciunea de dimineață), deoarece eu plec de aici!”. Nimeni nu l-a urmat, cu excepția a douăzeci de musulmani săraci care erau sub protecția lui.

Singurii musulmani care au rămas în Mekka au fost Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Abu Bekr, Ali și membrii familiilor lor (Allah să fie mulțumit de ei!).

CAPITOLUL XV

Peștera Thewr

După ce toți companionii au emigrat, nu rămăsese în Mekka decât Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Ali, Abu Bekr (Allah fie mulțumit de ei!) și familiile lor. Tribul Quraiș a realizat că această emigrare (*hijra*) ar putea conduce la formarea unei națiuni puternice care le-ar putea distruge poziția și statutul. De aceea a avut loc la Darul-Nadwa o întâlnire crucială la care au participat toți liderii quraișiți, printre care Abu Gehl și Abu Sufiyan. Ei doreau să găsească o cale de a scăpa de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru totdeauna. Prin urmare au pus la cale un complot împotriva sa. Prima sugestie a fost să-l expulzeze din ținuturile Mekkâi. Atunci Abu Gehl a obiectat, spunând că, procedând în acest fel, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) va fi capabil să stabilească o națiune altundeva. A doua propunere a fost ca Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să fie înlănțuit; atunci Abu Gehl a obiectat din nou, spunând că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) va fi de neînlănțuit. A treia propunere a fost de a găsi cele mai ascuțite săbii și cei mai puternici tineri care să-l ucidă pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) dintr-o singură lovitură. Toți au fost de acord cu această propunere. Au ales un grup de tineri care s-a adunat în fața casei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), așteptându-l să iasă pentru a-l ucide. Înainte de asta, Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a venit și l-a avertizat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să nu înnopteze acolo, deoarece quraișiții au plănuit să-l ucidă. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah

fie asupra sa!) a ieșit afară, în timpul după-amiezii, deși rareori făcea acest lucru, s-a îndreptat spre casa lui Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) și i-a spus că Allah Preaînaltul i-a poruncit să emigreze. Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a plâns de fericire că-l va putea însoți pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în această călătorie. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus lui Ali ibn Abu Talib (Allah fie mulțumit de el!), tânărul curajos de douăzeci și trei de ani, să doarmă în patul său pentru ca, în cazul în care quraișiții vor intra în casă, să creadă că el este încă acolo. Înainte de aceasta, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a arătat câteva lucruri încredințate drept amanet și i-a spus cui îi aparțin. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era întotdeauna cinstit și demn de încredere. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a părăsit casa, a fost surprins să vadă că tribul Quraiș se adunase deja în fața locuinței sale. Și-a riscat viața de dragul onestității. Vroiau să-l ucidă și totuși și-au lăsat bunurile la el, drept amanet, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu le-a aruncat, ci le-a înapoiat. Apoi, el a aruncat cu țărână, recitând următorul verset: **„Și Noi am pus o stavilă dinaintea lor și o stavilă în urma lor și astfel le-am acoperit lor ochii și iată că ei nu mai văd”**. (Sura Ya-Sin: 9). Pământul le-a acoperit capetele și ei s-au scuturat de praf abia după plecarea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Astfel, el a reușit să plece împreună cu Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!), dar nu spre Medina, care se afla la nord de Mekka, ci spre sud. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a acționat după un plan înțelept. Atunci când a urcat muntele, pentru a ajunge la peștera Thewr, avea cincizeci și trei de ani, iar Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) avea cincizeci și unu de ani. Allah Preaînaltul a pregătit această peșteră pentru Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), unde el s-a ascuns timp de trei zile.

Ochii săi s-au umplut de lacrimi când s-a gândit că

părăsește Mekka, cel mai iubit loc din lume pentru el. A parcurs un drum atât de lung numai pentru a găsi un loc departe de quraișiți. În timp ce se afla în vârful muntelui, Allah Preaînaltul i-a revelat Profetului următorul verset: „**Și a venit un bărbat de la capătul cetății, alergând și a zis: «O, Moise! Cârmuitorii pun la cale să te omoare. Deci fugi [din cetate]! Eu îți sunt bun sfătuitor!»**” (Sura Al-Qasas: 20-21). Și se continuă în versetul 26: „**... și când a venit [Moise] la el și i-a istorisit povestea, i-a zis: «Nu te teme, căci ai scăpat de neamul de nelegiuți!»**” (Sura Al-Qasas: 26).

În timp ce urca, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu știa că există o peșteră acolo. Allah Preaînaltul i-a îndreptat pașii într-acolo. În timpul acesta, quraișiții încercuiseră casa Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Ei au văzut țărână pe capetele lor și se întrebau de ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) n-a ieșit încă. Cineva care trecea pe-acolo le-a spus că l-a văzut pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) plecând. Ei nu l-au crezut, pentru că știau că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era încă în patul lui. Dar acest lucru fusese plănuțit de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Totul a fost un plan menit să-l ajute pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să iasă din Mekka.

În casa Profetului se afla Ali (Allah fie mulțumit de el!). El avea atunci douăzeci și trei de ani și acceptase Islamul de la zece ani. A fost întăbat odată cum s-a simțit în acea noapte. Răspunsul său a fost că noaptea aceea a fost cea mai liniștită noapte pe care a petrecut-o vreodată. Când cei din tribul Quraiș s-au trezit, au găsit pe cineva dormind înăuntru și au descoperit că era Ali (Allah fie mulțumit de el!). Ei l-au întăbat unde este Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și Ali (Allah fie mulțumit de el!) le-a răspuns că nu știe. Atunci ei s-au gândit că singura care putea ști unde se afla Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era Esma, fiica lui Abu

Bekr (Allah fie mulțumit de ei!). Însă ea a păstrat secretul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și tatăl ei au avut încredere în ea. Nimeni n-a avut nici măcar o suspiciune în privința ei. Esma (Allah fie mulțumit de ea!) era însărcinată în șapte luni. Este greu de crezut pentru unii că ea a putut urca de două ori pe zi până la peștera Thewr pentru a le aduce mâncare și asta timp de trei zile. Acesta este un fapt uluitor pentru o femeie în situația ei. Primul copil născut în Medina, după emigrare, a fost Abdullah ibn Zubeir, a cărui mamă era Esma (Allah fie mulțumit de ea!).

Când au văzut că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) lipsește, quraișiții au mers acasă la Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!). Fiica lui, Esma (Allah fie mulțumit de ea!), a deschis ușa și ei au întrebat-o unde este tatăl ei. Ea nu le-a răspuns, nedezvăluindu-le ascunzătoarea. Ei au presupus că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi trebuit să plece spre nord, spre Medina.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut toate acestea în numele mărețului mesaj al Islamului. De ce este considerată această zi specială începutul calendarului islamic, de ce nu se începe, de exemplu, cu ziua de naștere a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sau cu ziua cuceririi Mekkaî? Răspunsul este că ziua cea măreață a triumfului este ziua de încercare, când omul a trebuit să își asume mesajul Islamului. Este o adevărată probă de triumf și de angajament.

Pe peretele peșterii Thewr este scris următorul verset: **„Nu fi mâhnit, căci Allah este cu noi!”** (Sura At-Tawba: 40). Allah Preaînaltul a revelat acest verset în acest loc special.

Încă de la început, planul era foarte clar și bine întocmit. Asta înseamnă că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) n-a lăsat nimic la voia întâmplării; fiecare își dădea seama de asta și-și juca rolul în mod excelent.

1. Ali ibn Abu Talib (Allah fie mulțumit de el!) a dormit în patul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!) pentru a-i deruta pe quraișiți.

2. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mers acasă la Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) deghizat, într-un moment al zilei când, în mod obișnuit, nu ieșea afară.

3. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost atent ca nimeni să nu-l audă și i-a spus lui Abu Bekr că ar dori să fie lăsați singuri. Esma era în casă, dar Abu Bekr (Allah fie mulțumit de ei!) avea încredere în ea.

4. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a plecat din casă pe ușa din spate, nu pe cea din față.

5. În loc să plece spre nord, spre Medina, el a luat-o spre sud.

6. Abdullah ibn Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a fost desemnat să afle noutățile și să-l informeze pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

7. Esma (Allah fie mulțumit de ea!) era responsabilă de asigurarea hranei; nimeni nu o putea bănuî, ea fiind însărcinată în șapte luni.

8. Amer ibn Fehr trebuia să șteargă urmele.

9. Ali ibn Abu Talib (Allah fie mulțumit de el!), care nu știa nimic de ascunzătoarea lor, trebuia să returneze lucrurile lăsate drept amanet și să distragă atenția quraișiților de la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

10. Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) trebuia să se întoarcă și să pregătească două cămile pentru călătorie.

11. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a stat ascuns în peșteră timp de trei zile, împreună cu companionul său, până ce quraișiții au obosit căutându-i de-a lungul drumului care ducea spre nord.

Aspectul peșterii era într-adevăr uluitor, alcătuită din roci extrem de mari așezate una peste alta, așa cum Allah Preaînaltul le-a creat, cu un spațiu în mijloc. Ni se arată cu claritate că Allah Preaînaltul a însemnat această cărare special pentru Profetul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), pentru a-i

sugera oricui dorește să lucreze pentru Islam: „Fă primul pas și Allah Preaînaltul te va conduce pe calea cea bună”.

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: **„Intrați peste ei pe poartă și, dacă veți trece de ea, veți fi învingători!”** (Sura Al-Ma‘ida: 23).

În ciuda planului foarte bine pus la punct de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), quraișiții ar fi putut să găsească ascunzătoarea lor.

Quraișiții au început să-i caute. Ei au urcat pe munte până când au dat de peștera în care se aflau Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!), dar Allah Preaînaltul i-a salvat, la fel cum l-a salvat și prima oară pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), pentru a le arăta necredincioșilor că El este Atotputernic. Quraișiții au descoperit peștera după trei ore de urcuș extenuant. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) stăteau exact în fața intrării, dar quraișiții nu au făcut efortul să arunce o privire înăuntru, pentru că au găsit câteva turturele făcându-și cuibul acolo. Allah Preaînaltul i-a indus în eroare și i-a orbit, astfel încât necredincioșii nu i-au văzut pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și pe companionul lui. Apoi Allah Preaînaltul a revelat versetul: **„Dacă voi nu-i veniți în ajutor, [să știți că] l-a ajutat Allah [mai înainte], când cei care nu credeau l-au alungat, ca unul dintre cei doi. Când ei doi se aflau în peșteră și când el i-a zis însoțitorului său: «Nu fi mâhnit, căci Allah este cu noi!»”**. (Sura At-Tawba: 40).

Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a insistat să fie primul care intră în această peșteră pentru a se asigura că nu există niciun pericol. Pentru a nu fi mușcat de un șarpe sau de un scorpion, a astupat cu degetele sale crăpăturile din pereții peșterii.

După ce quraișiții și-au pierdut speranța de a-i mai găsi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) au coborât pe munte și

au pornit spre Medina. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avut grijă să evite drumul caravanelor și a traversat repede porțiunile de drum în care s-ar fi intersectat cu ele, având fața acoperită, din motive de siguranță.

În timp ce traversau deșertul, în drum spre Medina, era teribil de cald și Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i s-a făcut sete, iar Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) s-a grăbit să-i dea puțin lapte să bea, deși și el era foarte însetat. Mai târziu, Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a relatat: „Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a continuat să bea până când propria mea sete s-a potolit”.

În timp ce traversau deșertul, s-a întâmplat să se întâlnească cu niște oameni din tribul Quraiș care se aflau pe drumul de întoarcere spre Mekka. Când au ajuns la Mekka, ei s-au dus să-i anunțe pe conducătorii tribului, care oferiseră o sută de cămile oricui ar fi putut să-l găsească pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), că l-au văzut pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și pe companionul lui. Din acest grup de oameni făcea parte și Suraqa ibn Malik care dorea să aibă cele o sută de cămile doar pentru el. Așa că i-a mințit pe ceilalți, spunând că drumeții pe care îi văzuseră erau de fapt rudele lui și nu Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Apoi, el și-a pregătit în secret calul, s-a înarmat cu o sabie și a plecat pe urmele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). În acest timp, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) recita din Coranul cel Sfânt și Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) îl păzea. Dintr-o dată, Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) l-a văzut pe Suraqa venind și l-a avertizat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care a rostit o minunată rugăciune: „O, Domnul meu, salvează-mă de răul lui oricum dorești și pe orice cale vrei! Tu ești Atotputernic!”. După rostirea acestei rugăciuni, călărețului i s-a prăbușit calul, care a încercat în fel și chip să-l facă să se ridice, dar a fost în zadar. În final, a realizat că Profetul (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era protejat de o forță divină. Suraqa s-a dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a cerut acestuia iertare și a dorit să-i ofere proviziile pe care le avea la el, dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a refuzat. El i-a cerut doar să nu le spună quraișiților unde se ascundea. Apoi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a poruncit să fie consemnat într-un pergament faptul că el l-a iertat pe Suraqa. După scrierea acestui pergament, Suraqa s-a întors la Mekka și a încercat să dejoace planurile celor care-l urmăreau pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și pe companionul său.

CAPITOLUL XVI

„Luna plină a răsărit deasupra noastră...”

Acest capitol constă într-un rezumat al etapei mekkane, sosirea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la Medina și primii doi ani înainte de bătălia de la Bedr.

Etapa mekkană, care a durat treisprezece ani, a debutat cu începutul revelației și s-a terminat cu emigrarea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Această etapă o putem numi: „Etapa provocării, a determinării, a curajului și a perseverenței în asumarea misiunii”.

Revelația a început când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea patruzeci de ani. Pe parcursul primilor trei ani, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a format o generație deosebită din punct de vedere moral, plină de reușite, în toate aspectele vieții. Aceasta era generația care ar fi putut să-și asume responsabilitatea transmiterii mesajului în întreaga lume. Această etapă a durat trei ani, timp în care numărul musulmanilor a crescut la trei sute.

La sfârșitul celui de-al treilea an, Allah Preaînaltul i-a poruncit Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să propovăduiască Islamul în public, ceea ce a și făcut.

De la sfârșitul celui de-al treilea an și până în al șaselea an, necredincioșii începuseră să-i asuprească pe musulmani și pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) tot mai înverșunat și chiar să-i omoare pe unii dintre ei. În acest timp, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întemeiat un fel de școală sau un curs de instruire pentru

musulmani la Darul-Arqam ibn Abu Arqam. În această casă, musulmanii au avut parte de educație intelectuală, spirituală, morală și politică. O astfel de învățătură rodnică a produs mari personalități și modele care au excelat în domeniul politic, social, moral și intelectual.

În ciuda ostilității manifestate de clanul Quraiș, musulmanilor le-a fost oferit un dar de la Allah: Omar ibn Al-Khattab și Hamza ibn Abdul Muttalib (Allah fie mulțumit de ei!) au devenit musulmani. Islamul a câștigat sprijinul a două persoane importante și, prin urmare, a trecut la o nouă etapă. Dându-și seama că atacarea musulmanilor era inutilă, quraișiții au recurs la negocieri, încercând să-l ademenească pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu bunuri materiale. După cum era de așteptat, încercarea lor a fost sortită eșecului, deoarece pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu-l interesau câștigurile lumești.

La începutul celui de-al nouălea an, tribul Quraiș a impus un asediu musulmanilor, care a durat trei ani. Pe parcursul acestei perioade, *da'wah* (activitatea misionară) a fost complet oprită; acesta a fost un test al perseverenței Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a companionilor săi.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era convins că Mekka nu mai putea constitui un refugiu pentru el. A început să caute protecție și susținere în altă parte. A mers la Ta'if, dar nu a reușit să obțină protecția tribului de acolo. A încercat în zadar să comunice și cu alte douăzeci și șase de triburi pentru a obține sprijinul acestora.

În cel de-al unsprezecelea an de la prima revelație, ansarii (musulmanii din Medina) au acceptat Islamul, în al doisprezecelea an - l-au recunoscut pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) drept lider, conform „Primului jurământ de la 'Aqaba”, acceptat de către majoritatea locuitorilor, iar în cel de-al treisprezecelea an - Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a stabilit în Medina.

Învățăturile ce pot fi desprinse din aceste evenimente,

aflate în strânsă legătură cu zilele noastre sunt:

1. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și companionii săi au primit marea misiune de a reforma lumea. Ei au susținut mesajul prin eforturi proprii, iar acesta le-a umplut inimile. Prin urmare s-au sacrificat pentru acesta.

2. Răbdarea, perseverența, determinarea, sacrificiul - toate acestea sunt relatate în povestirile nepieritoare ale acelora care au susținut mesajul reformei, cum ar fi exemplul dat de Sumeyye și de Bilal (Allah fie mulțumit de ei!).

3. Pregătirea și instruirea intelectuală a noii generații. Instruirea este esențială pentru o generație care dorește să se reformeze. Tinerii ar trebui să aibă o pregătire vastă, dacă ne dorim renașterea națiunii.

4. Inițiativa de planificare rapidă și flexibilă. Revelația divină n-a jucat niciun rol în planificare, a trasat doar traiectoria care trebuie urmată, adică Sfântul Coran. Miracolele constituiau o modalitate de a le ridica moralul și de a-i susține pe credincioși. Nu numai perseverența și planificarea pot schimba cursul evenimentelor, ci și încrederea în Allah Preaînaltul și aplicarea învățăturilor coranice.

5. Conviețuirea cu nemusulmanii. Musulmanii nu pot trăi izolați. Ei au fuzionat cu societatea și s-au amestecat cu nemusulmanii. Nu poate fi vorba de renaștere, dacă nu conviețuim alături de ceilalți.

6. Autocontrolul, exercitat în pofida opresiunii, salvează societatea de la distrugere; de exemplu - niciun companion nu l-a atacat vreodată pe Abu Gehl. Violența n-a făcut parte niciodată din conduita profeților.

7. Femeile joacă un rol esențial, uneori chiar mai important decât cel al bărbaților. Ca modele, le putem enumera pe Esmă, Khadige și sora lui Omar (Allah fie mulțumit de ele!). Nu poate fi vorba de renaștere, atât timp cât femeile nu-și revendică drepturile date în Islam.

8. În pofida planificării, greșeli pot apărea oricând. Acest lucru ne învață că experiența Profetului (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost una umană; putea avea perspective pe termen scurt, dar și greșeli. Eșecul poate conduce la succes.

9. Speranța este deosebit de importantă în biografia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El a îndurat multe greutăți timp de treisprezece ani. Amintiți-vă cele două peșteri strâmte și întunecoase; cu toate acestea, el a ieșit la lumină și a obținut victoria.

10. Încrederea în Allah Preaînaltul. În mod obișnuit, cei care sunt buni în realizarea unei planificări nu știu cum să depindă de Allah Preaînaltul, iar musulmanii care depind de Allah Preaînaltul nu se pricep la planificare. Profetul nostru (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era bun din ambele perspective.

11. Credința deplină, onestitatea, loialitatea, competența - nu poate fi vorba de renaștere fără aceste patru calități.

12. Perioada mekkană a adus la lumină un principiu foarte important. Quraishiții au refuzat mesajul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), nu pentru că nu erau convinși, ci pentru a-și apăra interesele personale.

O etapă nouă din viața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost etapa medinită în care propovăduirea mesajului a durat zece ani. Putem numi această etapă: „Etapă întemeierii unui cămin”. În Mekka încă mai rămăseseră câțiva musulmani care nu plecaseră spre Medina, fie din cauză că erau slăbiți și nu puteau fugi, fie din cauza existenței unor interese. De asemenea, mai erau câțiva nemusulmani care îl iubeau pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și doreau să-l sprijine.

Totuși musulmanii mekkani n-au putut să-l sprijine pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) decât în inimile lor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu i-a folosit niciodată în războaiele sale împotriva Mekkăi; nici măcar nu le-a cerut să facă vreo diversiune. Niciunul dintre acești oameni n-a comis vreodată o acțiune

militară sau un act violent împotriva tribului Quraiș.

Aceasta pentru că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a respectat valorile societății în care trăia. El a respectat drepturile omului, iar locuitorii musulmani ai orașului Mekka au respectat valorile și principiile societății lor, chiar dacă nu erau de acord cu acestea.

În bătaia de la Bedr, tribul Quraiș i-a obligat pe musulmanii mekkani și pe Beni Hașim să-i urmeze în atacul împotriva Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a știut că ei au fost forțați și le-a cerut musulmanilor să nu-l ucidă pe Abbas, dacă îl vor vedea. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a aplicat principiul cetățeniei în Medina. El i-a tratat pe evrei la fel ca pe musulmani, oferindu-le aceleași drepturi și îndatoriri. I-a combătut pe evrei abia atunci când aceștia au încălcat structurile valorilor din societate. Nicio luptă împotriva evreilor n-a început din motive de răzbunare, ură sau extremism.

Înainte de-a ajunge la Medina, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mers la Quba', la zece kilometri distanță de Medina unde a rămas patru zile. Sosit în Medina, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a construit prima moschee din istoria Islamului. A construit-o el însuși, împreună cu Abu Bekr, Ali (Allah fie mulțumit de ei!) și oamenii din Quba', pentru a câștiga *sewab* (recompensă) de la Allah Preaînaltul. Profetul a spus: „Cel care-și face abluțiunea acasă și merge la moscheea din Quba' pentru a se ruga este recompensat de Allah Preaînaltul ca pentru *umra*”. În această moschee, Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a fost revelat următorul verset: **„Într-adevăr o moschee clădită din prima zi pe cucernicie este mai potrivită să stai în ea, fiindcă într-însa sunt oameni care doresc să se curățească și Allah îi iubește pe cei care se curățesc!”** (Sura At-Tawba: 108).

În Mekka, Ali ibn Abu Talib (Allah fie mulțumit de el!) era

îngrijorat pentru Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). După proclamarea garanțiilor acordate neamului Quraiș, el a plecat spre Quba', alergând aproape cinci sute de kilometri pentru a-l urma pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Picioarele lui sângerau și el era atât de istovit; Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a simțit compasiune față de el.

Zubeir ibn Awwam (Allah fie mulțumit de el!) era în Medina, dar a plecat spre Quba' pentru a-l întâmpina pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El a cumpărat două haine albe, noi, pentru Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și pentru Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!), pentru că dorea ca aceștia să apară în cea mai bună ținută atunci când intrau pentru prima oară în Medina. Populația din Medina îl aștepta nerăbdătoare pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), fără a cunoaște momentul exact al sosirii acestuia.

Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a pășit pentru prima oară în Medina, oamenii au fost extrem de fericiți. Mai mult decât atât, unul dintre ei a compus un cântec pentru a-i ura bun venit Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Apoi, toți oamenii au început să cânte împreună cu el. Ei spuneau: „Luna plină a răsărit deasupra noastră, / Dinspre valea Wedaa', / Iar noi suntem datori s-o primim cu gratitudine, / Când chemarea este de la Allah. / O, Mesager al lui Allah! Ai venit la noi cu un mesaj căruia noi ne vom supune. / Tu ai luminat orașul cu noblețe! / Bine ai venit, o, tu, cel mai bun călător pe calea lui Allah!”

De remarcat faptul că oamenii l-au întâmpinat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu un cântec și nu cu un verset din Coran, iar el nu s-a supărat.

Fiecare dorea ca Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să locuiască în casa lui, astfel încât au început să tragă de hamul cămilei sale. El le-a cerut s-o lase, deoarece cămila avea să aleagă chiar ea un anume loc, prin

puterea divină a lui Allah Preaînaltul (acesta e locul unde a fost construită moscheea Profetului). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a coborât în locul în care s-a oprit cămila sa și a ținut primul său discurs în Medina. El a spus: „O, oameni, pacea să se aștearnă asupra voastră! Hrăniți săracii, păstrați legăturile de rudenie și rugați-vă noaptea când lumea doarme, pentru că așa veți putea intra senini în Paradis!”. Discursul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost un discurs religios, politic și social în același timp. Acesta fixa reguli speciale care să puncteze condițiile curente ale societății respective. Societatea avea nevoie de pace - după ani îndelungați de război; de legături de rudenie strânse - după conflictele cu triburile Aws și Khazraj; de ajutorare a săracilor - după venirea emigranților în Medina și, de asemenea, avea nevoie de adorarea sinceră a lui Allah Preaînaltul.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a locuit timp de o lună în casa lui Abu Eyyub Al-Ansari. Acesta făcea parte din tribul Beni An-Najar. Ei erau unchii tatălui Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ceea ce scoate în evidență importanța legăturilor de rudenie în Islam.

După *hijra* (emigrare), societatea din Medina s-a confruntat cu probleme serioase care ar fi putut conduce la distrugerea ei. Aceste probleme erau:

1. Apariția emigranților - o nouă clasă socială;
2. Emigranții și-au părăsit casele și averile și astfel le era greu în Medina;
3. Învățați cu comerțul, emigranții nu știau cum să cultive pământul Medinei. Prin urmare au suferit de lipsa unui loc de muncă;
4. Numărul emigranților era în creștere, iar populația era incapabilă să mărească suprafața de pământ arabil. Astfel au apărut problemele economice, fiindcă recoltele erau insuficiente;
5. Problemele sociale au survenit ca rezultat al diferenței

dintre tradițiile celor două orașe, Mekka și Medina;

6. Medina a suferit de pe urma unor epidemii periculoase, precum malaria. Prin urmare mulți dintre companioni, precum Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!), s-au îmbolnăvit grav. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a rugat atunci pentru ei astfel: „O, Allah, fă-ne să iubim Medina, măcar la fel de mult sau chiar mai mult decât Mekka! O, Allah, trimite asupra ei vindecarea și binecuvântează-o și îndepărtează-i febra la Al-Juhfa!”;

7. Triburile Aws și Khazraj aspirau la conducerea societății;

8. Unii oameni din cele două triburi au refuzat să intre în Islam după *hijra* (emigrare);

9. Apariția ipocriților, sub conducerea lui Abdullah ibn Abu Salul, care urau Islamul foarte mult;

10. Existența a trei triburi de evrei care dețineau controlul asupra bunurilor și a comerțului cu produse agricole, vin și îmbrăcăminte. Ei îi urau pe arabi, deoarece credeau că ultimul profet ar fi trebuit să se nască dintre ei, nu dintre arabi.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a reformat societatea pe parcursul a doi ani, având în vedere trei obiective:

1 - Construirea moscheii. Moscheea a fost construită pentru a consolida legăturile dintre diferitele clase sociale, pentru a-i uni și pentru a înlătura diferențele dintre ei. Moscheea nu era numai un loc de rugăciune, ci și un loc de învățătură, de practicare a jocurilor sportive, de schimb de experiență și un loc de întâlnire și de schimb de informații. Moscheile trebuie să-și recâștige rolul puternic în societatea zilelor noastre pentru a realiza renașterea dorită a națiunii musulmane;

2 - Fraternizarea dintre emigranți și ansari. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a urmărit să încorporeze clasele sociale. Prin urmare a poruncit emigranților să locuiască în aceleași case cu ansarii care îmbrățișaseră de curând Islamul, pentru a-i ghida în învățăturile Islamului. Mai

mult decât atât, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să explice oamenilor importanța iubirii întru Allah Preaînaltul. De remarcat felul în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) alegea întotdeauna cuvintele potrivite pentru ocaziile potrivite. În consecință, întreaga societate a fost reformată într-o perioadă scurtă;

3 - Stabilirea unui cod al fraternității între credincioși. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a adoptat un tratat care avea ca scop eliminarea neînțelegerilor preislamice și a conflictelor inter-tribale. Acest tratat stabilea drepturile și obligațiile fiecărei persoane, având scopul de a asigura securitatea internă și externă a orașului.

Dintre articolele acestui tratat amintim:

1. Musulmanii din Quraiș, Medina și Mekka, împreună cu toți cei care i-au urmat pe aceștia, constituiau cu toții o singură națiune (*ummah*). Ei aveau același drepturi și obligații.

2. Toți evreii din Medina erau incluși în comunitatea musulmană, cu excepția acelor care aveau o atitudine ostilă sau erau nedrepti.

3. Evreii și musulmanii erau obligați să-și susțină cheltuielile. Ei trebuiau să răspândească dreptatea și să evite agresiunea. Evreii aveau religia lor, iar musulmanii aveau religia lor.

4. Nimănui nu-i era permis să plece la luptă în afara Medinei sau să-i prindă pe dușmani în Medina fără permisiunea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

5. Protecția lui Allah Preaînaltul era unică și egal acordată celor mai umili dintre credincioși.

CAPITOLUL XVII

Bătălia de la Bedr

Bătălia de la Bedr a avut loc în ziua de vineri, 17 Ramadan, în al doilea an după emigrare (*hijra*). Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ajuns în Medina, se schimbaseră multe. Emigranții (Al-Muhajirun) din Mekka și-au lăsat familiile, casele și proprietățile și au venit în Medina; aici nu aveau unde să locuiască și nici unde să doarmă. Agricultura practică în orașul Medina era diferită de cea din Mekka, iar situația lor financiară devenise foarte precară. Foarte mulți emigranți au fost numiți *Ahlul Soffa*, din cauza situației precare în care se aflau. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a amenajat un loc mic în moschee, special pentru ei, până când găseau o soluție mai bună. Obiceiurile și atmosfera din Medina erau total diferite, iar emigranții se simțeau singuri și străini, departe de pământul lor natal.

Cât despre cei din Medina (ansari) exista o rivalitate între două triburi: Aws și Khazraj, chiar și după ce aceștia s-au convertit la Islam. Aceștia se întreceau între ei pentru a căpăta supremația conducerii societății din Medina. Pe lângă aceasta, mai existau și necredincioși în aceste triburi. Odată cu creșterea puterii Islamului, a apărut și o nouă categorie în societatea musulmană. Ipocriții susțineau că sunt musulmani, dar complotau împotriva acestora. Mai mult decât atât, erau trei triburi de evrei care controlau economia orașului Medina: făceau comerț cu grâne, curmale, băuturi și haine și chiar dețineau supremația asupra fântânilor cu apă. Evreii se credeau superiori arabilor, deoarece se gândeau că ultimul profet care o să vină va fi din neamul lor. Dar, deoarece ultimul profet,

Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), era arab, evreii s-au simțit trădați și au devenit invidioși.

Oamenii din Medina (ansari) erau foarte generoși cu emigranții (Al-Muhajirun). Odată, unul dintre emigranți a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunându-i că nu are unde să înnopteze. Atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a întrebat pe musulmani dacă cineva este dispus să-l găzduiască pe acel om. Unul dintre ansari l-a luat acasă și l-a găzduit. Soția lui a început să pregătească cina, dar, pentru că și ei erau foarte săraci, mâncarea nu le ajungea, iar copiilor le era foame. Această familie era cu adevărat săracă, dar dorea să facă o faptă bună, pentru că știa că generozitatea și caritatea nu sunt obligații numai pentru cel bogat, ci și pentru cel care iubește Islamul. Văzând că mâncarea nu le va ajunge, familia și-a trimis copiii la culcare fără să le dea să mănânce, au întins masa în fața musafirului, scuzându-se și spunându-i că ei au mâncat mai devreme. Au făcut acest lucru cu intenția de a nu spune nimănui despre situația lor, pentru a câștiga răsplata lui Allah Preaînaltul. Dimineața, când s-au sculat pentru rugăciunea de dimineață (*fejr*), au auzit revelația divină prin care Allah Preaînaltul spunea: „... **și i-au preferat pe ei [pe emigranți] lor înșiși, chiar dacă ei erau în nevoie...**” (Sura Al-Hașr: 9).

Ei au făcut acest gest de dragul lui Allah Preaînaltul și au vrut să păstreze secretă fapta lor, dar El a vrut ca acest lucru să fie auzit de toată lumea. După rugăciune, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Allah este mulțumit de cum te-ai purtat cu musafirul tău azi noapte”. Allah Preaînaltul a revelat acest verset pentru că oamenii erau într-adevăr săraci și pentru a-i încuraja să facă fapte bune, garantându-le răsplata Lui.

Din punct de vedere economic, societatea era foarte săracă, iar noțiunea de om de afaceri abia atunci începea să se dezvolte. Uthman ibn Affan (Allah fie mulțumit de el!), care era

un om bogat, a cumpărat un puț de apă de la evrei și l-a făcut cadou musulmanilor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a înființat, de asemenea, o nouă piață în Medina. Șaptezeci de tineri împreună cu cei din *Ahlul Soffa* au început să se îndeletnicească cu mici activități meșteșugărești. Acești tineri obișnuiau să-i învețe Coranul pe cei din *Ahlul Soffa*. Astfel au fost supranumiți „Cititorii”, iar Allah i-a răsplătit pentru acest lucru, făcându-i martiri (*shuhada*).

În acest timp, au început să fie revelate îndatoririle Islamului. Rugăciunea (*as-Salat*) a devenit obligatorie după Al-‘Isra (călătoria nocturnă) și Al-Mir‘aj (ascensiunea) și era alcătuită din două părți (*rekeat*). Obligația postului a fost revelată prima dată în Medina, la doi ani după emigrare, și tot atunci a fost poruncit și vâlul (hijabul) pentru femeia musulmană. *Zekat*-ul (dania) a fost revelat atunci când societatea avea cea mai mare nevoie de bani. Fiecare obligație a fost revelată la momentul potrivit.

Au apărut, încetul cu încetul, și elemente de arhitectură specifice Islamului: „mimberul” (amvonul) a fost ideea unei companioane. Ea i-a spus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) că, pentru a se auzi mai bine, trebuie să stea undeva mai sus, pentru a-i vedea pe oameni și pentru a fi văzut de ei, atunci când își ține predica. Cât despre *ezan* (chemarea la rugăciune), musulmanii s-au gândit la o modalitate prin care i-ar putea chema pe oameni la rugăciune. Își doreau o metodă care să fie diferită de cea a celorlalte religii. Abdullah ibn Zeid (Allah fie mulțumit de el!), unul dintre companioni, a spus că a visat într-o noapte un om care l-a învățat *ezan*-ul. A venit și i-a spus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cuvintele *ezan*-ului și acesta a fost de acord. Acest om se gândea așa de mult la binele Islamului, încât Allah Preaînaltul l-a călăuzit. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a pus pe Bilal (Allah fie mulțumit de el!) să-i cheme pe oameni la rugăciune pentru că avea o voce foarte frumoasă.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) reprezenta un model pentru oamenii acestei societăți. Erau foarte săraci, iar când unul dintre ei s-a dus la el să se plângă de starea în care se afla, a descoperit că și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era în aceeași situație. Nu accepta niciodată să mănânce din pomană (*sadaqa*), se hrănea de obicei cu apă și curmale, iar în casa lui nu se gătea mâncare din cauza sărăciei. Astfel, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), prin răbdarea sa, era un exemplu pentru comunitate.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era, de asemenea, un exemplu de generozitate. Într-o zi de iarnă, una dintre femeile ansarilor i-a dăruit Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) o haină groasă din lână. S-a bucurat foarte tare, mai ales că era foarte frig când se ducea la rugăciunea de dimineață. Unul dintre ansari, când a văzut haina, i-a spus: „O, Profetule! Ce haină frumoasă ai! Nu poți să mi-o dai mie?”. Imediat, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a scos haina și i-a dat-o. Companionii l-au învinuit pe acel om pentru fapta sa, dar el a spus: „Nu mi-am dorit haina din cauza frigului, ci din cauză că nu aveam cu ce să fiu înmormântat”.

Cât despre situația din afara orașului Medina, conflictele și războaiele au început să prindă contur. Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu-i plăcea vărsarea de sânge, dar, totuși, aproape patru sute de oameni au murit în cele peste șaptesprezece bătălii purtate de el. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi putut să transforme fiecare război într-o baie de sânge, mai ales că erau purtate pentru răspândirea Islamului, dar nu a făcut aceasta. El a purtat aceste bătălii doar de dragul mesajului pe care-l avea de transmis. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) își dorea ca tribul Quraiș să-l lase să propovăduiască mesajul lui Allah Preaînaltul în lumea întreagă. Ei aveau libertatea de a alege, pentru că acceptarea Islamului nu se poate

face prin forță. Părăsirea orașului Mekka a fost singura soluție pentru Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a putea propovădui în voie mesajul Islamului. El nu a plecat din Mekka pentru a avea o viață luxoasă. Cu toate acestea, quraișii reprezentau un obstacol pentru răspândirea Islamului. Triburile arabe refuzau să-l asculte pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), aliindu-se cu tribul Quraiș, conform propriilor interese. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a continuat să răspândească religia lui Allah Preaînaltul, chiar dacă acest lucru însemna începerea unui război.

În ziua bătăliei de la Bedr, Utbe ibn Rabia' (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „O, voi, quraișii! Lăsați-ne să intrăm în Mekka! Lăsați-l pe Profet să propovăduiască mesajul Islamului! Dacă îi cucerește pe arabi, atunci onoarea și gloria lui vor fi ale voastre”. Atunci, Abu Gehl a spus: „Cât de lași puteți fi! Și să ne lăsăm toți banii!?”. Încă o dată se puneau problema intereselor personale: banii, poziția socială, zeitățile strămoșilor săi și tratatele încheiate cu celelalte triburi.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să-și pregătească armata pentru lupta dintre adevăr și falsitate. El știa că avea să aibă loc un război cu tribul Quraiș. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a rugat companionii să-i aducă un raport cu numărul musulmanilor care sunt dispuși să meargă la război și care știu să folosească arme. El dorea să cunoască puterea armatei sale și știa că religia nu se poate răspândi decât prin cunoaștere și educație.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a pus și bazele unui serviciu de informații care să strângă date cu privire la Peninsula Arabică și, în special, cu privire la drumul dintre Mekka și Medina. Oamenii respectivi erau împărțiți în grupuri mici, conduse de Talha ibn Ubaidullah și Sa'id ibn Zeid (Allah fie mulțumit de ei!), cărora li s-a promis Paradisul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a

poruncit să se împartă în grupuri de câte opt-zece persoane și să meargă pe drumul dintre Medina și Mekka pentru a studia terenul.

Ei au continuat să strângă toate informațiile posibile timp de doi ani, trecând pe la toate triburile din drum și negociind cu ei pentru a rămâne neutri față de evenimentele care urmau să aibă loc între musulmani și cei din Mekka. Mai mult, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trimis mici armate formate numai din emigranți ca să cerceteze drumul dintre Mekka și Medina, pentru că ei îl cunoșteau mai bine.

Cu două luni înainte de bătălia de la Bedr, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trimis un grup condus de Abdullah ibn Jahș (Allah fie mulțumit de el!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a dat o scrisoare sigilată și i-a spus să n-o deschidă decât după două zile. După ce au trecut cele două zile, Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) a citit scrisoarea în care i se spunea să meargă într-un loc dintre Mekka și Ta'if pentru a obține informații despre tribul Quraiș. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trimis acest grup în lunile în care războiul era interzis pentru a preveni iscarea unui conflict între ei și quraișiți. El l-a instruit pe Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) să nu-și forțeze companionii în cazul în care aceștia nu vor să meargă. Companionii au fost de acord, dar doi dintre ei s-au rătăcit și au fost capturați de quraișiți (unul dintre ei era Sa'ad ibn Abi Waqqas - Allah fie mulțumit de el!). Acest lucru s-a întâmplat în ultima zi din luna Regeb, iar companionii nu erau siguri de reacția celor din Quraiș. În același timp, o caravană a quraișiților a trecut pe lângă ei. Companionii au vrut să captureze și ei doi dintre aceștia, dar unii dintre ei au spus că acest lucru va fi împotriva ordinelor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), mai ales că erau în lunile interzise. Decizia finală a fost să captureze doi dintre quraișiți pentru a se răzbuna. Au tras cu arcul și l-au omorât pe unul dintre conducători. Din nefericire, omorâseră un om în

lunile interzise și aveau deja doi oameni capturați înainte de a ajunge la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Când quraișiții au aflat vestea, au început să zică: „Muhammed a început să omoare în lunile interzise”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a supărat foarte tare pe Abdullah ibn Jahș (Allah fie mulțumit de el!), dar Allah Preaînaltul a revelat următorul verset: **„Te întreabă despre luna cea sfântă și lupta în timpul ei. Spune: «Lupta într-înșă e mare păcat, dar împiedicarea de la calea lui Allah, lepădarea de El și de Moscheea cea Sfântă, precum și alungarea neamului său din ea sunt și mai mare păcat înaintea lui Allah, iar schisma este mai mare păcat decât omorul.»”** (Sura Al-Baqara: 217).

Coranul cel Sfânt admite că musulmanii au greșit, dar ceea ce au făcut quraișiții a fost și mai grav. Bătălia de la Bedr a fost prima luptă dintre musulmani și necredincioși și prima victorie a Islamului și a adevărului împotriva celor din Quraiș și a necredinței. Această bătălie a fost o bătălie foarte importantă în istorie și Allah Preaînaltul a numit-o „Ziua Deosebirii”.

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: **„Și ceea ce Noi am pogorât asupra Robului Nostru în ziua deosebirii [Al-Furqan]: ziua în care s-au întâlnit cele două tabere! Și Allah este cu putere peste toate”**. (Sura Al-‘Anfal: 41).

Allah Preaînaltul a numit această zi „Ziua Deosebirii”, deoarece, în această zi, s-a făcut diferența între adevăr și falsitate, între dreptate și interes personal, între noua putere condusă de Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și conducerea tribului Quraiș. Înainte de această luptă, quraișiții dețineau controlul asupra tuturor lucrurilor, iar, după aceea, celelalte triburi arabe au început să recunoască noua putere condusă de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și au început să fie atrași să-l asculte, ajutând astfel la răspândirea mesajului Islamului. Acest lucru a schimbat istoria umanității.

Quraișiții au trimis o caravană în Levant, condusă de Abu

Sufiyan, cu o mie de cămile și zece mii de dinari, bani proveniți din bunurile lăsate de musulmani în Mekka atunci când au emigrat. Caravana se întorcea spre Mekka și era păzită de numai patruzeci de oameni, deoarece quraișiții se simțeau în siguranță datorită acordurilor încheiate cu celelalte triburi arabe.

Datorită grupurilor pe care le-a amplasat strategic pe drumurile pe care treceau caravanele quraișiților, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a aflat de această caravană și le-a spus musulmanilor că Allah Preaînaltul îi va răsplăti pentru răbdarea îndurată până atunci prin recuperarea bunurilor pierdute în Mekka.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) dorea, de asemenea, să le atragă atenția celor din Quraiș că este în stare să le periclitizeze comerțul și că ar fi mai bine pentru ei să-l lase să comunice cu celelalte triburi doar pentru a le transmite mesajul Islamului, nu pentru a purta războaie cu ei. Cu toate acestea conducerea tribului Quraiș era foarte încăpățânată. Armata Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era formată din trei sute treisprezece companioni. Abu Sufiyan știa că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pregătește o armată și l-a trimis pe ‘Amr ibn Damdam să le spună celor din Quraiș că Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se pregătește să atace caravana. Acel om și-a rupt hainele de pe el, s-a stropit cu sânge și a intrat în Mekka strigând: „Ajutor! Ajutor! Ce nenorocire s-a abătut asupra noastră!”. El a mințit susținând că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) atacase deja caravana, luându-le toți banii, deși lucrul acesta nu se întâmplase încă. Abu Gehl a jurat că se va lupta cu Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în acea noapte și a început să-și pregătească armata.

Însă, cu trei zile înainte de acest eveniment, Ateka, mătușa Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care locuia în Mekka, a avut un vis în care un om a început să

strige: „O, voi, trădătorilor! Sfârșitul vostru va fi după trei zile!”, apoi a aruncat cu pământ peste ei și a speriat toți caii din Mekka. Ea a știut că acest lucru are o semnificație rea și ceva rău se va abate asupra orașului Mekka. Ea s-a dus la fratele ei, Abbas, spunându-i ce a visat, iar acesta s-a dus la Welid ibn Utbe. Vestea a început să se împrășteie până ce a ajuns la urechile lui Abu Gehl care a început să-și bată joc de Abbas. El a jurat că, dacă după trei zile nu se întâmplă nicio nenorocire, va scrie pe o bucată mare de pânză că Beni Hașim sunt cei mai mari mincinoși dintre arabi și o va atârna de Ka‘aba.

Astfel, atunci când ‘Amr ibn Damdam a adus veștile cu privire la cele întâmplate cu caravana lor, au început imediat pregătirea unei armate formate din nouă sute cincizeci de luptători dintre care două sute călare pe cai, iar restul pe cămile. Au mai luat încă o sută de cămile în cazul în care era nevoie de ele. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) plănuia să se întâlnească cu Abu Sufiyan și nu să înceapă o luptă. De aceea a luat doar trei sute treisprezece luptători, doi cai și șaptezeci de cămile. La fiecare trei luptători revenea o cămilă. Distanța era de o sută cincizeci de kilometri. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era cu Ali ibn Abu Talib (Allah fie mulțumit de el!) și cu încă un alt companion. Ali (Allah fie mulțumit de el!) și celălalt companion erau tineri, așa că l-au lăsat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să călărească cămila, dar el a refuzat pentru că dorea să câștige *sewab* (fapte bune).

Abu Sufiyan a schimbat direcția de drum a caravanei, ocolind astfel orașul Medina. Apoi a trimis un sol la quraișiți, anunțându-i că ei și-au schimbat planul, iar caravana era în siguranță. Toți conducătorii tribului Quraiș și, în special, Utbe ibn Rabia‘, au vrut să renunțe și să se întoarcă. Dar Abu Gehl a refuzat, pentru că dorea să le demonstreze tuturor arabilor că tribul Quraiș este la fel de puternic ca înainte.

Cu toate acestea, doi dintre ei nu au vrut să participe la luptă: unul era Abu Leheb, iar celălalt era Umeye ibn Khalef.

Abu Leheb era foarte speriat, așa că a angajat un om să se ducă în locul lui la luptă. Dar destinul lui era să moară în Mekka. În timp ce îl bătea pe unul dintre sclavii lui Abbas, una dintre servitoarele acestuia l-a lovit în cap cu o bucată de metal. În urma acestei lovituri, Abu Leheb a căpătat o boală ce se manifesta prin căderea pielii. Oamenilor le era frică să îl atingă, așa că fiii lui au fost cei care l-au înmormântat.

Armata Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era alcătuită din emigranți și din ansari. Exista un acord între locuitorii orașului Medina și emigranți, prin care cei din urmă erau protejați de ansari în interiorul orașului. Dar această bătălie avea loc în afara orașului. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a respectat limitele acestui acord și nu a cerut niciunui ansar, în mod direct, participarea la luptă. Unii companioni l-au susținut pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), dar acesta aștepta părerea ansarilor. Într-un final, Sa'ad ibn Mu'az (Allah fie mulțumit de el!), conducătorul tribului Aws, a vorbit și a spus că îl va susține pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) până când și ultimul dintre ei își va da ultima suflare.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a adoptat o strategie nouă: a dispus ca armata sa să se alinieze într-un singur rând, iar în spatele lui să se ascundă un alt șir de arcași. Atunci când quraișiții vor ataca, arcașii își vor arunca săgețile și îi vor deruta pe luptători.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a vrut să estimeze puterea armatei inamice. El i-a trimis pe Ali ibn Abu Talib și pe Zubeir ibn Awwam (Allah fie mulțumit de ei!) să investigheze situația. Ei au prins un sclav care avea sarcina de a asigura apa quraișiților. Au început să-l lovească până ce a vorbit, spunându-le însă numai minciuni. Le-a spus că ducea apă oamenilor din caravană și nu celor din armată, pentru că aceasta era ceea ce musulmanii vroiau să audă. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus:

„L-ați lovit atunci când vă spunea adevărul și acum, când vă minte, îi dați drumul?”. Atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat pe sclav: „Câți oameni sunt în armata quraișitilor?”. Omul a spus: „Nu am nici cea mai vagă idee”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat: „Câte cămile au sacrificat?”. Sclavul a spus: „Câteodată nouă, câteodată zece”. Atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Armata este formată din nouă sute sau o mie de oameni”.

Companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au început să fie cuprinși de teamă, pentru că știau că puterea lor nu se compara cu cea a quraișitilor. Pentru a-i încuraja, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus: „Allah este cel Măreț! Voi sunteți cei mai buni din tribul Quraiș!”.

Coranul cel Sfânt vorbește despre această bătălie astfel: **„Aduceți-vă aminte când voi erați pe malul apropiat, iar dușmanii pe malul îndepărtat al văii, iar caravana se afla mai jos decât voi...”** (Sura Al-‘Anfal: 42).

Armata musulmanilor se afla în Udwat Duniya, iar armata quraișitilor se afla în Udwat Al-Quswa. Cele două armate nu se puteau vedea, iar locul dintre ele a fost câmpul de luptă.

„... dacă voi v-ați fi dat întâlnire, nu ați fi fost atât de înțeleși asupra timpului întâlnirii. Însă Allah a voit să îndeplinească un lucru ce trebuia împlinit, pentru ca să piară cei care au pierit, având dovadă vădită și să rămână în viață cei care au rămas în viață, având dovadă vădită.” (Sura Al-‘Anfal: 42).

De ce Allah a făcut ca armatele să fie plasate astfel? Allah avea de gând să trimită ploaia asupra lor. Pământul mai îndepărtat al văii, pe care se aflau inamicii, era un teren mlăștinos, iar ploaia ar fi făcut ca înaintarea acestora să fie greoaie, făcându-i pe luptători să obosească foarte tare. În schimb, pe celălalt capăt al văii, terenul era solid și nu reprezenta nicio problemă pentru musulmani, chiar dacă ploua.

Laudă lui Allah! **„Dacă Allah voiește un lucru, porunca Lui este numai să zică «Fii!» și el este.”** (Sura Ya-Sin: 82).

În noaptea dinaintea bătăliei a început să plouă, iar quraișiților nu le-a venit să creadă. Numărul mare al acestora s-a dovedit a fi inutil, deoarece nu se puteau mișca în voie, iar musulmanii, cu toate că erau puțini, au început să înainteze fără nicio problemă.

Musulmanilor le era frică de ceea ce urma să se întâmple, dar Allah Preaînaltul stabilise locul și timpul în care urma să aibă loc această bătălie. Din cauza grijilor, aceștia nu puteau să doarmă, iar Allah Preaînaltul a trimis asupra lor un alt miracol care este descris în Sfântul Coran astfel: **„Și Allah v-a învăluit pe voi cu un somn, ca o păvază din partea Sa și a pogorât asupra voastră din cer apă, ca să vă curățească pe voi cu ea și să îndepărteze de la voi murdăria lui Șeitan, să vă întărească inimile și să vă statornicească picioarele cu ea.”** (Sura Al-‘Anfal: 11).

Pe câmpul de luptă, armata musulmană a stat în spatele fântânilor de apă. Unul dintre companionii, Hubab ibn Munzir (Allah fie mulțumit de el!), l-a întrebat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Allah ți-a poruncit să alegi acest loc pentru bătălie?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns că face parte din planul de război. Hubab (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Acest loc nu este ales bine”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Și atunci cum crezi că este bine, unde să ne așezăm tabăra?”. Hubab (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Eu cred că este mai bine să astupăm fântânile cu pământ, în afara uneia dintre ele, și noi să ne mutăm tabăra în fața acesteia. Astfel, noi vom putea bea apă și ei nu. Fiindu-le sete, ei vor porni lupta pentru a ajunge la apă, iar noi vom lupta, apărându-ne cauza”.

În timp ce musulmanii se pregăteau de luptă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le vorbea despre *jihad* (lupta pe calea lui Allah) și despre virtuțile lui.

Aceasta a fost prima relatare a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) despre *jihad*: „Se vor întrece pentru o grădină a cărei lățime este cât cerul și pământul”. Adică: „Cine va muri astăzi în luptă va fi binecuvântat cu Raiul”.

Umeir ibn Himam (Allah fie mulțumit de el!), unul dintre companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a exclamat: „O, ce frumos! Îmi doresc să fiu dintre cei care vor intra în Rai în această zi”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Vei fi unul dintre locuitorii Raiului”. Atunci când Umeir (Allah fie mulțumit de el!) spunea aceste cuvinte mânca câteva curmale. Cum a auzit vorbele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a aruncat curmalele, s-a ridicat, și-a luat sabia și a luptat până a căzut martir (*shahid*). El a fost unul dintre primii martiri care au căzut pe calea lui Allah Preaînaltul în bătălia de la Bedr.

Unul dintre martiri (*shahada*) a fost și Haritha (Allah fie mulțumit de el!). El avea optsprezece ani și obișnuia să îndeplinească rugăciunea de noapte (*qiyam*). Înainte de bătălie, Haritha (Allah fie mulțumit de el!) a fost străpuns din greșeală de o săgeată. Mama lui a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus: „O, Profet al lui Allah! Este fiul meu în Rai, pentru a mă bucura, sau este în alt loc, pentru a-l jeli?”. Atunci, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „O, mamă a lui Haritha, nu doar că fiul tău este în Rai, dar se află la cel mai înalt nivel al lui”. Un copil de optsprezece ani se află la cel mai înalt nivel al Paradisului și asta numai pentru că obișnuia să-și facă rugăciunea de noapte (*qiyam*) și să-L adore pe Stăpânul Lumilor.

Bătălia a început cu duelul dintre trei oameni din armata necredincioșilor cu trei dintre armata musulmană. Aceștia erau: Utbe ibn Rabia‘, Șeibe ibn Rabia‘ și Welid ibn Utbe. Trei dintre musulmanii ansari s-au ridicat să se lupte, dar necredincioșii au

refuzat, spunându-le că vor să se lupte cu trei dintre emigranți. Atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a ales pe Ali ibn Abu Talib, Hamza ibn Abdul Muttalib și Abu Ubeida ibn Haritha ibn Abdul Muttalib (Allah fie mulțumit de ei!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ales numai oameni din neamul său și nu dintre ansari.

În urma acestei confruntări, Welid a fost omorât de Ali și Șeibe de Hamza (Allah fie mulțumit de ei!). Utbe și Abu Ubeida au continuat să se lupte până ce piciorul lui Abu Ubeida a fost tăiat. Atunci când își dădea ultima suflare, acesta l-a întrebat pe Profet: „O, Profet al lui Allah! Mi-am făcut datoria față de Allah?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „O, Allah! Te chem să fii martor că Abu Ubeida și-a făcut datoria”. Tot acest sacrificiu a fost făcut pentru ca Islamul, adevărul și dreptatea să fie răspândite în întreaga lume.

Aripa stângă a armatei musulmane era condusă de Abdur- Rahman ibn Awf (Allah fie mulțumit de el!) și era formată din cincisprezece - douăzeci de oameni. El a văzut că printre aceștia se afla și Mu‘az (Allah fie mulțumit de el!) împreună cu vărul său, Mu‘awwed (Allah fie mulțumit de el!). Unul dintre băieți l-a tras de haine pe Abdur-Rahman (Allah fie mulțumit de el!) și i-a spus: „O, unchiule! Unde este Abu Gehl?”. Abdur-Rahman ibn Awf (Allah fie mulțumit de el!) a fost surprins și a întrebat de ce dorește să știe. Băiatul a răspuns că mama lui i-a spus să nu se întorcă acasă înainte de a-l omorî pe Abu Gehl. Apoi vărul copilului l-a întrebat pe Abdur-Rahman (Allah fie mulțumit de el!) același lucru, iar, când a fost întrebat de ce vrea să știe, a spus: „Am auzit că Abu Gehl i-a provocat multă durere Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și nu pot să suport acest lucru. Jur că-l voi răzbuna”. Abdur- Rahman (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „M-au impresionat pur și simplu! Niciodată nu am simțit un asemenea sentiment de admirație așa cum am simțit pentru cei doi tineri”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

nu le permitea copiilor să participe la războaie, respectându-le drepturile. Cu toate acestea le-a permis celor doi tineri să participe, dar numai după ce au dovedit că sunt în stare să mânuiască sabia.

Aceștia au fugit apoi ca două săgeți, și-au legat săbiile de brațe pentru că nu puteau să le care, fiind foarte tineri, și au pus la cale un plan. Mu'az (Allah fie mulțumit de el!) i-a spus lui Mua'wwed (Allah fie mulțumit de el!): „Tu lovești calul și eu îl voi lovi pe călăreț, până ce îl voi omori”.

Totuși Ikrima ibn Abu Gehl i-a urmărit și i-a tăiat mâna lui Mu'az (Allah fie mulțumit de el!), astfel încât aceasta de abia se mai ținea de umăr. Mu'az (Allah fie mulțumit de el!) spunea: „Am văzut că vărul meu dorea să ajungă înaintea mea la Profet să dea vestea cea bună (a morții lui Abu Gehl), dar eu doream să-l anunț pe Profet, așa că mi-am pus restul de braț sub picior și am tras pentru a nu mă mai împiedica și am început să fug către Profet”. Abdullah ibn Mes'ud (Allah fie mulțumit de el!), unul dintre cei mai slabi companioni ai Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a spus că, într-adevăr, băieții l-au rănit pe Abu Gehl, dar el a fost cel care l-a omorât. Ironia sortii a făcut ca Abu Gehl să fie ucis de doi tineri și de unul dintre cei mai slabi companioni ai Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus companiilor săi să nu-l omoare pe Abu Bukhturi ibn Hişam, în semn de recunoștință pentru atitudinea lui față de musulmani în ziua în care au emigrat. Atunci unul dintre companioni l-a văzut și a fugit din calea lui pentru a nu se lupta cu el. Acesta a rămas surprins și l-a întrebat de ce nu se luptă cu el. Companiul a răspuns: „Așa mi-a poruncit Profetul, în semn de recunoștință față de atitudinea ta față de musulmani în ziua în care au emigrat”. Atunci Abu Bukhturi i-a spus: „Și dacă încep eu să mă lupt cu tine?”. A spus: „Voi fugi de tine, pentru a respecta ordinul Profetului”. Companiul a început să fugă până ce a fost obligat să-l omoare pentru a-și apăra viața. Apoi

s-a dus repede la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și, plângând, i-a spus că a fost obligat să omoare pentru a-și apăra viața. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: „Stai liniștit, noi am vrut să le arătăm doar că le suntem recunoscători”.

Spre sfârșitul bătăliei, îngerii au început să coboare din cer. Acest lucru nu s-a întâmplat la început, deoarece atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a rugat astfel: „O, Allah! Dacă această armată va fi învinsă, nimeni nu va mai fi să Te poată adora”. Aici nu era vorba despre victoria Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ci despre răspândirea mesajului divin.

Apoi Allah i-a trimis revelația: **„Allah v-a dat vouă victoria la Bedr, măcar că erați umili. Deci fiți cu frică de Allah și poate că voi o să fiți mulțumitori!”** (Sura Al ‘Imran: 123).

Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a coborât cu o mie de îngeri pentru a-i ajuta pe musulmani. **„Și când Domnul tău le-a revelat îngerilor: «Eu sunt cu voi! Întăriți-i, așadar, pe cei care cred! Eu voi arunca spaimă în inimile celor care nu cred! Loviți-i, deci, peste gâturi și loviți-i peste toate vârfurile de degete»”.** (Sura Al-‘Anfal: 12).

Această luptă reprezintă o lecție foarte importantă pentru musulmani. Ei trebuie să aibă încredere în Allah Preaînaltul și să depună efortul maxim pentru a duce la bun sfârșit un lucru. Bătălia a fost condusă din Ceruri, dar musulmanii au depus un efort imens pe parcursul ei. Curajul și seriozitatea veneau din partea musulmanilor, iar ploaia și îngerii veneau din ceruri.

Rezultatul a fost victoria musulmanilor. Șaptezeci dintre conducătorii necredincioșilor au fost omorâți. Chiar și Abu Leheb, care a refuzat să participe la luptă, a murit în Mekka, într-un mod oribil. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a săpat o groapă, numită „Al-Qulaib”, în care au fost aruncate leșurile quraișiților. Apoi a rămas în fața ei și a spus: „Ați găsit ceea ce v-a promis Domnul vostru a fi

adevărat?”.

În urma bătăliei au murit paisprezece companioni, treisprezece erau dintre ansari și numai unul era dintre emigranți. Promisiunea făcută de ei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost aceea de a lupta până la ultima suflare.

CAPITOLUL XVIII

Bătălia de la Uhud

Bătălia de la Uhud a avut loc în ziua de sâmbătă, 7 Şewwal, în anul al treilea după emigrare (*hijra*).

Motivele bătăliei:

Tribul Quraiş dorea să se răzbune pe musulmani, pentru că pierduseră mulți oameni în bătălia de la Bedr, dar adevăratul motiv era că tribul Quraiş simțea că prestigiul lor era în pericol și că puterea musulmanilor era în continuă creștere, iar tot mai multe triburi începuseră să asculte mesajul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ceea ce însemna că el începuse să devină conducătorul Peninsulei Arabice.

Mai mult, tribul Quraiş începuse să-și facă griji pentru afacerile și interesele sale. Tot ceea ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) își dorea era să fie lăsat în pace pentru a putea comunica cu oamenii. Dar conducătorii quraișiților refuzau să facă acest lucru. Sub pretextul că doreau să-și răzbune morții din bătălia de la Bedr, necredincioșii au început războiul cu o armată formată din trei mii de luptători.

Începutul bătăliei:

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avut un vis. În vis, s-a văzut purtând un scut mare, sabia sa era ruptă și câteva vite fuseseră sacrificate. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a tălmăcit visul, spunând că scutul puternic era de fapt orașul Medina, sabia ruptă reprezenta moartea unui apropiat din familia sa și vitele sacrificate semnificau faptul că unii companioni vor muri.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a adunat pe oameni și s-a sfătuit cu ei.

În timp ce tinerii doreau să iasă în afara orașului Medina pentru a se lupta, cei vârstnici doreau să rămână în Medina, idee susținută și de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El a spus: „Noi ar trebui să stăm în Medina și să ne luptăm aici. Atunci când îi vom atrage până aici, bărbații se vor lupta cu ei pe străzi, iar femeile de pe acoperișul caselor lor”. Chiar și atunci când plănuia o bătălie, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu le uita pe femei.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu și-a impus opinia, cu toate că viziunile profeților se adevăresc. Consiliul este foarte important în Islam. Dacă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-ar fi povestit visul, ar fi influențat opinia companionilor săi. Majoritatea companionilor au căzut de acord să-și întâlnească inamicul în afara orașului Medina, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a supus majorității.

După ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a pregătit de război, unii companioni au spus: „Se pare că nu ești încântat de această idee. Ne putem supune dorinței tale, dacă asta te va face fericit”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a supărat și le-a spus: „În niciun caz un profet care și-a pus hainele de război nu poate să le dea jos, decât dacă războiul s-a terminat”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a vrut să arate astfel valoarea consiliului, a democrației și a respectării opiniei majorității.

O mie de musulmani au pornit să le facă față necredincioșilor. În timp ce aceștia se îndreptau spre Uhud, Abdullah ibn Ubay ibn Salul, conducătorul ipocriților din Medina, a retras din armată trei sute de soldați, exprimându-și nemulțumirea față de decizia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de a accepta părerea celor tineri, fără să țină cont de părerea celor bătrâni, inclusiv de

părerea lui. Acest om ieșea pentru prima dată la luptă și dorea să-i descurajeze pe musulmani. După retragerea ipocriților, încrederea în sine a musulmanilor a început să scadă, așa că Allah Preaînaltul a trimis următorul verset: **„Și când două oștiri de ale voastre s-au gândit să se întoarcă, socotind că nu vor izbuti, dar Allah a fost Ocrotitorul lor. Pe Allah trebuie să se bazeze credincioșii!”** (Sura Al ‘Imran: 122).

Planul de luptă:

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a vrut să asigure aripa stângă a orașului, așa că a poruncit armatei să se alinieze într-o singură linie în spațiul strâmt dintre Muntele Arcașilor și Muntele Uhud. Aripa dreaptă a orașului era asigurată de cincizeci de companioni conduși de Abdullah ibn Jubeir (Allah fie mulțumit de el!), pe vârful muntelui Arcașilor, dar nu era asigurată din spate.

Conducerea generală a armatei quraișiților a fost încredințată lui Abu Sufian care se afla în centrul armatei, împreună cu două mii de soldați. Flancul drept al armatei, format din trei sute de călăreți, era condus de Khalid ibn Welid, iar flancul stâng, păzit de șapte sute de soldați, era condus de Ikrima ibn Abu Gehl. Armata quraișiților era de trei ori mai mare decât armata musulmanilor.

Abu Sufiyan plănuise să-i atace pe musulmani înconjurându-i de la spate, dar planul lui a eșuat din cauza poziționării armatei musulmanilor în partea stângă și în partea dreaptă a orașului. Cu toate astea Khalid ibn Welid a forțat, încercând să intre prin dreptul muntelui Arcașilor, dar arcașii i-au atacat atât pe el, cât și pe armata lui, obligându-i să rămână acolo.

Cât despre flancul drept al armatei quraișiților, singurul mod prin care Ikrima ibn Abu Gehl putea să-i atace pe musulmani era să ocolească Muntele Uhud care se afla la douăzeci și trei de kilometri distanță. Singura modalitate era ca Abu Gehl, împreună cu armata sa să-i atace frontal pe

musulmani, așa cum plănuise Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Steagul armatei musulmane era purtat de Mus'ab ibn Umeir (Allah fie mulțumit de el!), iar conducătorul armatei era Hamza ibn Abdul Muttalib (Allah fie mulțumit de el!), asistat de doi companioni: Ali ibn Abu Talib și Zubeir ibn Awwam (Allah fie mulțumit de ei!).

Steagul armatei necredincioșilor era purtat de zece oameni, toți fiind membri ai clanului Abdud-Dar.

Începutul bătăliei:

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a dat instrucțiuni stricte arcașilor din armata sa: „Dacă vedeți că am ieșit triumfători și că strângem prăzile de război, nu ne urmați. Iar dacă vedeți că am fost învinși, nu ne ajutați. Rămâneți acolo unde sunteți, orice s-ar întâmpla”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a vrut să le ridice moralul musulmanilor spunându-le:

„- Cine vrea să ia sabia mea?”

„- Noi, o, Profet al lui Allah!”, au răspuns musulmanii într-un singur glas.

„- Cine este îndreptățit să poarte această sabie?”, au întrebat companionii.

„- Cel care omoară cât mai mulți necredincioși cu ea”, a răspuns Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

„- Aș putea eu să o iau?”, a întrebat Abu Dujana (Allah fie mulțumit de el!), unul dintre companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Zubeir ibn Awwam (Allah fie mulțumit de el!) a relatat: „L-am urmărit în timpul bătăliei pe Abu Dujana (Allah fie mulțumit de el!) și l-am văzut cum îi lovea cu putere pe necredincioși până când a ajuns la un călăreț mascat, care era, de fapt, o femeie. A refuzat să o lovească, pentru că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu le lovea niciodată pe femei”.

Abu Dujana (Allah fie mulțumit de el!) a meritat într-adevăr să mânuiască această sabie.

Hamza ibn Abdul Muttalib (Allah fie mulțumit de el!), „Leul Islamului”, a rămas în mijlocul câmpului de luptă, purtând o pană pe piept, ca și cum ar fi spus că nu îi este frică. A început să mășăluiască mândru pe frontul de luptă. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Lui Allah nu-I place acest fel de atitudine, cu excepția acestei situații”. Musulmanii nu au voie să meargă semeț, lăudăros în fața lumii, dar pot să facă acest lucru în fața inamicilor.

Hamza a început să lupte, fiind urmat de Ali și Zubeir (Allah fie mulțumit de ei!). El a decis că trebuie să-l omoare pe cel care purta steagul necredincioșilor. După ce primul om a fost doborât, al doilea a luat steagul în mână, dar a fost ucis de către Hamza (Allah fie mulțumit de el!). A continuat până i-a ucis pe toți purtătorii steagului.

Musulmanii începuseră să devină triumfători după numai jumătate de oră de la începerea bătăliei.

Era clar faptul că musulmanii erau triumfători după numai jumătate de oră de la începerea luptei, pentru că Allah Preaînaltul are propriile Lui legi în acest Univers. El nu face niciun favor nimănui, iar cel care face greșeli este responsabil de consecințele faptelor sale.

Crezând că bătălia s-a terminat, arcașii au decis să părăsească locul unde se aflau și să li se alăture celorlalți companioni în vederea strângerii prăzilor de război. Numai Abdullah ibn Jubeir (Allah fie mulțumit de el!), împreună cu alți zece companioni, a refuzat să plece, conformându-se astfel ordinelor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Oricum, patruzeci dintre ei au încălcat porunca Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și astfel armata musulmanilor a fost învinsă. Deși afirmația „Supuneți-vă lui Allah și Profetului Său!” este menționată de treizeci de ori în Sfântul Coran, ordinele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au fost încălcate.

Khalid ibn Welid, crezând că bătălia a luat sfârșit, a decis să se retragă împreună cu flancul pe care îl conducea. Când i-a văzut pe arcași că și-au părăsit locul de pe munte, a hotărât să-i atace pe musulmani, luându-i prin surprindere. Astfel, i-a omorât pe cei zece companioni care rămăseseră pe loc, apoi s-a urcat pe munte și a început să strige: „Laudă lui Hubel!”, pentru ca Abu Sufiyan să audă și să-și dea seama că planul lui avusese succes.

Încrederea quraișiților a început să crească, în timp ce optimismul musulmanilor scădea. Abdullah ibn Qame'a, unul dintre necredincioși, îi ura foarte mult pe musulmani. Pornise la luptă cu scopul de a-l omori pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El l-a atacat pe Mus'ab ibn Umeir (Allah fie mulțumit de el!), crezând că este Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). I-a tăiat mâna dreaptă lui Mus'ab (Allah fie mulțumit de el!), astfel încât acesta a ținut steagul în mâna stângă. Dar Abdullah i-a tăiat și mâna stângă, așa că Mus'ab (Allah fie mulțumit de el!) a continuat să țină steagul armatei musulmane cu pieptul și a rămas ridicat până ce Mus'ab (Allah fie mulțumit de el!) a murit. După aceea, Abdullah a început să strige: „L-am omorât pe Profet! L-am omorât pe Profet!”.

Crezând că este adevărat, musulmanii și-au aruncat armele și au început să se retragă. Între timp, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) rămăsese pe câmpul de luptă împreună cu alți douăzeci de companioni, printre care se afla și o femeie, Umm Amara - Nuseibe bint Ka'ab (Allah fie mulțumit de el!).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și companionii au ajuns în dreptul muntelui. Porțiunea era foarte îngustă și înaltă, iar armata musulmană trebuia să urce pe munte. În cazul în care armata quraișiților vroia să-i urmeze, trebuia să se aștepte la o altă ciocnire armată. Dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era obosit și nu a putut să urce pe munte, așa că Talha (Allah fie mulțumit de el!)

s-a oferit să-l care în spate.

În acel loc se aflau 500-600 de companioni. Din cauza formei arcuite a muntelui Uhud, armata quraișiților a început să se simtă înconjurată. Abu Sufiyan a rămas la poalele muntelui și a început o altercație cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a întrebat pe companioni: „Nu îi veți răspunde?”. Și ei au spus: „Și ce să-i spunem? Că Allah este Unic și Veșnic!”. Atunci toți au început să strige: „Allah este Unic și Veșnic!”. Abu Sufiyan a replicat: „Azi nu va fi așa cum a fost la Bedr”. Companionii, ajutați de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), i-au răspuns: „Într-adevăr, azi nu va fi așa cum a fost la Bedr, pentru că moartea noastră va fi răsplătită cu Paradisul, iar moartea voastră va fi răsplătită cu Iadul”.

Atunci Abu Sufiyan și-a dat seama că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Omar și Abu Bekr (Allah fie mulțumit de ei!) nu au murit. În final, Abu Sufiyan le-a poruncit oamenilor săi să se retragă.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și companionii au coborât de pe munte. Pentru a-i încuraja, Allah Preaînaltul a revelat versetul următor: **„Nu fiți slabi și nici întristați, căci veți fi cei mai înălțați, dacă sunteți credincioși.”** (Sura Al ‘Imran: 139).

Companionii erau îngrijorați pentru că îl vedeau pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nefericit. Alții se întrebau de ce îngerii nu au mai fost prezenți și în această bătălie. Allah spune în Sfântul Coran: **„Și datorită îndurării lui Allah, tu [Muhammed], ai fost așa blând cu ei! Iar de ai fi fost fără blândețe și aspru la inimă, ei ar fi fugit din preajma ta! Deci iartă-le lor și roagă-te [lui Allah] pentru iertarea lor! Sfătuiește-te cu ei asupra treburilor, dar o dată ce ai luat o hotărâre, încrede-te în Allah! Allah îi iubește cu adevărat pe cei care se încred în El!”** (Sura Al ‘Imran: 159).

Cât despre cei care le-au întors spatele musulmanilor,

Allah Preaînaltul spune: „**Pe aceia dintre voi care au întors spatele în ziua când s-au întâlnit cele două oști, numai Șeitan i-a făcut să se poticnească pentru unele [fapte rele] pe care le-au agonisit. Dar Allah i-a iertat, căci Allah este Iertător și Blând.**” (Sura Al ‘Imran: 155).

IATĂ CÂȚIVA DINTRE COMPANIONII CARE L-AU IUBIT PE PROFET (PACEA ȘI BINECUVÂNTAREA LUI ALLAH FIE ASUPRA SA!) ȘI CARE ȘI-AU SACRIFICAT VIAȚA PENTRU ALLAH PREAÎNALTUL ȘI PENTRU PROFET PE CÂMPUL DE LUPTĂ:

1. Abu Dujana (Allah fie mulțumit de el!).

Un grup de necredincioși l-a înconjurat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!); numeroase săgeți erau îndreptate asupra lui. Abu Dujana (Allah fie mulțumit de el!) l-a îmbrățișat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) astfel încât spatele lui să-l protejeze pe acesta. Iubirea pentru Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a împins pe companion să facă acest lucru.

2. Talha ibn Ubeidullah (Allah fie mulțumit de el!)

Talha (Allah fie mulțumit de el!) i-a spus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Apleacă-ți capul astfel încât săgețile să nu te rănească. Sunt gata să-mi sacrific viața pentru a te apăra”. El și-a pus o mână între el și Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), pentru a-l apăra pe acesta, dar una dintre săgeți l-a nimerit, lăsându-l paralizat. A făcut acest lucru, dovedindu-și dragostea pentru Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

3. Yazid ibn As-Seken (Allah fie mulțumit de el!)

Yazid (Allah fie mulțumit de el!) a venit împreună cu zece

ansari să-l apere pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care începuse să obosească. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus oamenilor: „Cine este dispus să-i îndepărteze pe necredincioși de mine, iar apoi să fie răsplătit cu Paradisul?”. Rând pe rând, companionii s-au oferit să-l apere pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), până ce au murit martiri (*shuhada*). La moartea lui Yazid (Allah fie mulțumit de el!), Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a șters praful de pe față și s-a rugat: „O, Allah! Te chem să fii martor că sunt mulțumit de Yazid ibn As-Seken (Allah fie mulțumit de el!)”.

4. Abdullah ibn Jehș (Allah fie mulțumit de el!)

Înainte de a porni la luptă, a stat și a vorbit cu un bun prieten de-al său. Acesta i-a spus: „Aș vrea ca mâine să mă întâlnesc cu unul dintre necredincioși care este foarte puternic, să mă lupt cu el și el cu mine și, în final, să-l omor”. Ibn Jehș (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Eu aș vrea să mă întâlnesc mâine cu unul dintre cei mai puternici necredincioși și să mă lupt cu el până ce îl omor. Apoi să mă întâlnesc cu altul, la fel de puternic, dar care să mă omoare el pe mine, să-și înfigă sabia în stomacul meu, să-mi taie nasul și urechile. Iar în Ziua Judecății să apar în fața lui Allah cu acea înfățișare și să-I spun: «O, Allah, am luptat pentru Tine!»”. Într-adevăr, Abdullah ibn Jehș (Allah fie mulțumit de el!) a fost găsit mutilat, așa cum își dorese, iar lângă el zăcea unul dintre necredincioși. Allah Preaînaltul i-a îndeplinit dorința.

5. Sa‘ad ibn Rabia‘ (Allah fie mulțumit de el!)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a rugat companionii să se uite după Sa‘ad ibn Rabia‘ (Allah fie mulțumit de el!) și să-l înștiințeze ce s-a întâmplat cu el. Ei l-au găsit zăcând pe jos, aproape mort. Le-a spus companionilor să-i transmită Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) că într-adevăr a găsit ceea ce Profetul (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le promisese.

6. Hamza ibn Abdul Muttalib (Allah fie mulțumit de el!)

El nu a murit în lupta de la Uhud, ci într-un loc de pe Muntele Ruma, în spatele câmpului de luptă. El a observat că Khalid ibn Welid începuse să dețină controlul asupra Muntelui Ruma, acolo unde se aflau musulmanii. Împreună cu câțiva companioni s-a urcat pe munte și a început să se lupte cu necredincioșii cu repeziciune, pentru că știa că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era împreună cu doar douăzeci de companioni. Wahșiye, sclavul lui Abu Sufiyan, căruia i se promisese eliberarea din sclavie în schimbul uciderii lui Hamza, venise la luptă cu acest scop. Hamza (Allah fie mulțumit de el!) îi omorâse pe fratele și pe tatăl lui Hind bint Utbe (soția lui Abu Sufiyan), iar aceasta și soțul ei îi promisese eliberarea din sclavie în cazul în care îi va răzbuna. Wahșiye era un foarte bun arcaș. Fiind ascuns după niște stânci, l-a ochit pe Hamza (Allah fie mulțumit de el!) și săgeata sa l-a nimerit pe acesta în spate, rănindu-l foarte tare. Hamza (Allah fie mulțumit de el!) s-a îndreptat către el, privindu-l direct în ochi. Wahșiye a spus: „Din cauza fricii mele și a privirii lui intense nu am putut să mă mai mișc”.

Când Hamza (Allah fie mulțumit de el!) a ajuns aproape de Wahșiye, a căzut mort la pământ. Wahșiye s-a dus bucuros la Hind să-i dea vestea. Ea a luat o sabie, i-a tăiat abdomenul lui Hamza și i-a scos ficatul. Apoi a venit un alt necredincios și i-a zdrobit fața. Dar, datorită celor suportate, Hamza a fost binecuvântat cu Al-Firdeus (cea mai înaltă treaptă a Paradisului). Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a văzut mort, a început să plângă ca niciodată. Hamza (Allah fie mulțumit de el!) a fost înmormântat în acea zonă până când, patruzeci de ani mai târziu, o inundație mare a acoperit orașul Medina. Conducătorul orașului Medina din acea perioadă a poruncit ca trupurile martirilor să fie mutate în altă parte. În mod surprinzător, trupul lui Hamza rămăsese intact,

nimic nu se schimbase.

Cimitirul martirilor:

Pământul cimitirului martirilor de la Uhud este pământul în care sunt îngropați cei care au apărât mesajul lui Allah. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să vină aici în fiecare zi și să-i salute: „Pacea fie asupra voastră, ne-ați precedat și noi vă vom urma!”.

Chiar la intrare se află mormintele lui Hamza ibn Abdul Muttalib, Anas ibn Jabir și Musa‘b ibn Umeir (Allah fie mulțumit de ei!).

Acest pământ este martor al vitejiei acestor oameni măreți. Acești martiri sunt oaspeții Paradisului, iar Muntele Uhud este un munte al Paradisului.

CAPITOLUL XIX

Dificultăți și alegeri

În acest capitol vor fi prezentate evenimentele ce au avut loc în anul patru după emigrare (*hijra*).

După bătălia de la Bedr, încrederea musulmanilor crescuse, însă după bătălia de la Uhud, situația se inversase.

Ca rezultat al bătăliei de la Uhud, evreii din orașul Medina au vrut să anuleze constituția, iar ipocriții au început să-i bârfească pe musulmani. Mai mult, triburile arabe au început să susțină că Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este slab, să anuleze tratatele încheiate cu el și să se reîntoarcă la cele încheiate între ei și quraișiții. Quraișiții au devenit mai îndrăzneți și se gândeau chiar să-i atace din nou pe musulmani. Ipocriții le spuneau musulmanilor: „Cum se poate ca 70 de musulmani să moară în această bătălie în timp ce Profetul era printre voi?”. Musulmanii au început să se mire și să se întrebe: „De ce oare nu au mai venit îngerii în ajutor?”. Răspunsul la această întrebare se afla chiar în Coranul cel Sfânt: **„Sfătuiește-te cu ei asupra treburilor, dar o dată ce ai luat o hotărâre, încrede-te în Allah! Allah îi iubește cu adevărat pe cei care se încred [în El!]”**. (Sura Al ‘Imran: 159), ceea ce înseamnă că sfătuirea este un principiu al Islamului.

A doua întrebare a fost: „Cum ați pierdut lupta în timp ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se afla printre voi?”. Iar răspunsul îl găsim de asemenea în Coran: **„Când o nenorocire v-a lovit, dar voi ați lovit altă dată de două ori pe-atât! Ați zis: «De unde a venit aceasta?». Spune-le lor: «A venit de la voi înșivă!». Allah are putere peste toate!”** (Sura Al ‘Imran: 165).

În ceea ce privește îngerii, Allah Preaînaltul spune: „Și

Allah nu a făcut decât [pentru a vă anunța] o veste bună și pentru ca inimile voastre să se liniștească prin aceasta. Victoria nu poate veni decât de la Allah, Puternicul, Înțeleptul.” (Sura Al ‘Imran: 126).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era furios pe cei care nu l-au ascultat, așa că Allah Preaînaltul i-a revelat următorul verset: **„Și datorită îndurării lui Allah, tu, [Muhammed], ai fost așa blând cu ei! Iar de ai fi fost fără blândețe și aspru la inimă, ei ar fi fugit din preajma ta! Deci iartă-le lor și roagă-te [lui Allah] pentru iertarea lor! Sfătuiește-te cu ei asupra treburilor, dar o dată ce ai luat o hotărâre, încrede-te în Allah! Allah îi iubește cu adevărat pe cei care se încred [în El!]”** (Sura Al ‘Imran: 159).

Văzându-i pe musulmani demoralizați, Allah Preaînaltul a revelat aceste versete: **„Nu fiți slabi și nici întristați, căci veți fi cei mai înălțați, dacă sunteți credincioși. / Dacă ați primit o rană și ceilalți oameni au primit răni asemenea ei. Astfel schimbăm Noi aceste zile între oameni, pentru ca Allah să-i cunoască pe cei care cred și să aleagă dintre voi martiri. Allah nu-i iubește pe cei nelegiuți.”** (Sura Al ‘Imran: 139) și **„Nu slăbiți urmărirea oamenilor [necredincioși], chiar dacă suferiți, căci ei suferă la fel cum suferiți voi, dar voi nădăjduiți de la Allah ceea ce ei nu nădăjduiesc! Și Allah este Atoateștiutor și Înțelept.”** (Sura An-Nisa’: 104). Coranul a răspuns tuturor întrebărilor care s-au ivit în mințile lor.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) știa că armata quraișitilor s-a oprit la cinci kilometri distanță de orașul Medina, într-un loc numit „Hamraa Al-Asad”. De aceea, în următoarea zi, după rugăciunea de dimineață, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit celor care au participat la lupta de la Uhud să se adune și să se pregătească pentru luptă, chiar dacă erau răniți printre ei. El nu dorea să pornească la luptă, ci să le ridice moralul musulmanilor și să-i împiedice pe quraișiți să atace din nou orașul Medina și pe musulmani. De asemenea, vroia să le demonstreze triburilor

arabe și quraișiților că musulmanii sunt puternici și că nu pot fi învinși repede.

Abu Sufiyan era foarte speriat și nu știa care va fi reacția musulmanilor, așa că a trimis un om să-l anunțe pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de intenția quraișiților de a-i ataca. Auzind acest lucru, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus musulmanilor să strige într-un singur glas următorul verset: „**Ne este de ajuns [ajutorul lui] Allah și El este Cel mai bun ocrotitor al nostru!**” (Sura Al ‘Imran: 173). Mai mult, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a chemat pe Ma‘bad ibn Abu Ma‘bad (Allah fie mulțumit de el!), care de fapt era musulman, dar își ascundea credința pentru a se întoarce la necredincioși și a-i speria, spunându-le că musulmanii sunt de două ori mai mulți decât la Uhud și foarte dornici să se lupte cu ei. Quraișiților li s-a făcut frică la auzul acestei vești. Acest lucru i-a făcut pe musulmani să-și recapete încrederea în sine.

Totuși au existat numeroase conspirații împotriva musulmanilor. Un om pe care îl chema Khalid ibn Sufiyan a început să strângă oameni pentru a forma o mică armată, urmând să atace orașul Medina. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a rugat pe Abdullah ibn Uneis (Allah fie mulțumit de el!) să adune câțiva oameni, să-l întâmpine pe Khalid și să-l omoare. Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) l-a rugat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să-l descrie pe Khalid și acesta i-a spus: „Atunci când îi vei vedea fața, îți vei aduce aminte de Șeitan și te vei cutremura”. Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) a plecat împreună cu câțiva oameni și când a ajuns lângă Khalid a început să vorbească urât despre Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Acest lucru i-a făcut plăcere lui Khalid și l-a întrebat: „Cine ești tu?”. A răspuns: „Sunt cel care-l urăște pe Muhammed mai mult decât tine”. După ce a căpătat încrederea lui Khalid și a ajuns în cortul lui, Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) l-a omorât, apoi a fugit în

deșert. A petrecut trei zile în deșert, mâncând frunze, până a ajuns în Medina și i-a dat Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) vestea cea bună.

Anul patru după emigrare (*hijra*) a fost un an greu pentru Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Necredincioșii plănuiau să le facă rău musulmanilor. Conducătorul unui trib arab l-a rugat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să trimită câțiva companioni pentru a-i învăța Islamul și Coranul.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trimis șase companioni care au avut un rol foarte important în asigurarea transportului celor neputincioși pe drumul dintre Mekka și Medina. Acest om era cunoscut pentru puterea și credința lui. Într-o noapte, în timp ce era în drum spre Medina împreună cu musulmanii rămași în Mekka, o prostituată a venit la el și i-a spus că, dacă nu își va petrece noaptea cu el, îi va dezvălui secretul. El a refuzat, s-a dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a cerut sfatul, pentru că vroia să se însoare cu acea femeie. Dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a primit revelație de la Allah: „... **iar femeia care preacurvește nu o ia de nevastă decât un bărbat care preacurvește sau un păgân. Acest lucru le este oprit dreptcredincioșilor.**” (Sura An-Nur: 3).

Ajunși acolo, cei din tribul arab i-au legat cu scopul de a-i vinde celor din Quraiș, ca răzbunare a pierderilor suferite în urma bătăliilor de la Bedr și Uhud. Aceasta este una dintre consecințele bătăliei de la Uhud: triburile arabe și-au pierdut respectul pentru musulmani și au întrerupt orice contact cu ei. Patru dintre companioni au fost omorâți, iar doi au fost capturați. Apoi, o femeie necredincioasă, Sulafa bint Sa'ad, și-a adus aminte că Assim ibn Thabit (Allah fie mulțumit de el!) i-a omorât fiii și a promis că îl va răsplăti pe cel care îl va ucide pe acesta. Cei din triburile respective au vrut să-i trimită capul și mâna lui Assim ibn Thabit (Allah fie mulțumit de el!), dar Allah Preaînaltul a trimis un roi de viespi și de albine pentru a apăra

trupul lui Assim (Allah fie mulțumit de el!), pentru a-i împiedica pe necredincioși să-și ducă la bun sfârșit planul.

Apoi Allah Preaînaltul a trimis o ploaie asupra lor și a îngropat trupul lui Assim (Allah fie mulțumit de el!) într-o vale, pentru totdeauna. Totuși cei doi ostatici au fost luați și duși la Mekka. Pe unul dintre ei l-au omorât de îndată ce au ajuns acolo; apoi au așteptat să treacă lunile interzise pentru a-l omorî și pe cel de-al doilea. De aceea l-au ținut în captivitate într-una din casele orașului. Cea care avea grijă de casa respectivă spunea că vedea în camera acelui om, struguri, fructe care nu se găseau în toată Peninsula Arabică, cu toate că acel companion era legat la mâini.

După trecerea lunilor interzise, prizonierul i-a cerut femeii să-i dea o lamă de ras pentru a se pregăti să-și întâlnească cum se cuvine Creatorul. În timp ce făcea acest lucru, fiul femeii a venit și s-a așezat în poala bărbatului. Când femeia a intrat în cameră, a rămas șocată, pentru că omul avea lama într-o mână și în poala lui se afla copilul ei. Companionul și-a dat seama de teama femeii și i-a spus să stea liniștită, pentru că nu-i va face niciun rău copilului, pentru că el va fi unul dintre companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El putea să se folosească de acest prilej pentru a scăpa, dar nu a vrut.

L-au dus în afara orașului, într-un loc numit Tane‘em, l-au legat de un palmier și au început să-l tortureze. Aici companionul a dat dovadă de curaj și de dragoste pentru Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Atunci când a fost întrebat dacă nu ar vrea ca Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să fie torturat în locul lui, iar el să se odihnească acasă, el a răspuns că nu și-ar dori ca el să stea liniștit acasă, cu familia sa, iar Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să i se facă fie și cel mai mic rău.

Abu Sufiyan a admirat dovada sa de curaj și i-a permis să împlinească două *rekeat*-uri de rugăciune înainte să moară.

După ce a terminat rugăciunea, acesta s-a rugat: „O, Allah, am propovăduit mesajul Profetului Tău și aş dori să-l saluți din partea mea, pentru că tare mult mi-ar plăcea să-l salut personal înainte de a muri”.

Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) i-a transmis Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) salutările companionului, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a înfuriat din cauza trădării triburilor arabe, dar nu și-a dorit o înfruntare directă cu ei.

În același an a mai avut loc încă un astfel de incident. Un alt trib arab i-a cerut Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să trimită niște companioni pentru a-i învăța Islamul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trimis șaptezeci de companioni, dar au avut parte de același sfârșit tragic.

Toate aceste trădări au fost consecința înfrângerii suferite de musulmani la Uhud. Toată Peninsula Arabică complota împotriva musulmanilor. Hiram ibn Melhan (Allah fie mulțumit de el!), liderul delegației musulmane, a stabilit o întâlnire cu conducătorul unui trib. În timp ce acesta îi vorbea despre Islam, conducătorul de trib i-a făcut semn lui Jabbar (Allah fie mulțumit de el!), un sulițar foarte iscusit, să-l omoare pe Hiram (Allah fie mulțumit de el!). După ce a fost străpuns de suliță, acesta a spus: „Jur pe Stăpânul Ka‘abei că am învins!”. Într-adevăr învinsese, câștigase un loc în Paradisul Etern. Jabbar (Allah fie mulțumit de el!) a rămas înmărmurit, s-a dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și l-a întrebat ce anume câștigase Hiram (Allah fie mulțumit de el!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus că a câștigat un loc în Paradis și a continuat să-i spună despre Islam până ce acesta s-a convertit la Islam.

Cât despre ceilalți companioni, aceștia au fost uciși rând pe rând de către tribul Najd. Acest eveniment i-a provocat Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) o durere foarte mare în suflet; el se ruga lui Allah Preaînaltul

pentru ei după fiecare rugăciune.

Dar Allah a trimis următorul verset: „**Tu, Muhammed, nu ai niciun amestec în aceasta, fie că El primește căința lor, fie că-i pedepsește, pentru că ei sunt într-adevăr nelegiuiți.**” (Sura Al ‘Imran: 128).

În Medina, evreii din tribul Beni An-Nadir, care erau locuitori ai orașului, au început să le ofere quraișitilor informații cu privire la situația musulmanilor. În vremurile acelea, musulmanii trebuiau să plătească prețul sângelui a doi morți. De vreme ce musulmanii nu aveau bani îndeajuns, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a cerut ajutorul aliaților lor - evreii din Beni An-Nadir - pe care i-a considerat dintotdeauna cetățeni cu drepturi depline ai orașului. Aparent, ei au fost de acord, dar îi spusese unuia dintre ei să arunce cu pietre în capul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a-l omorî. Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a coborât asupra sa și l-a avertizat de complotul acestora. Atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întors în Medina și i-a informat pe Abu Bekr și pe Omar (Allah fie mulțumit de ei!) de ceea ce se întâmplase.

Imediat după acest eveniment, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a aflat că evreii din Beni An-Nadir îi trădau pe musulmani, oferindu-le quraișitilor informații despre ei. El le-a cerut acestora să părăsească orașul și să-și ia toate bunurile cu ei. Ei au fost de acord și au stabilit că vor merge și vor locui alături de evreii din Khaibar. În timp ce se pregăteau, Abdullah ibn Salul a venit și le-a spus să nu plece, căci el le va oferi protecție. Văzând că evreii nu vor să părăsească orașul, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a plănuit un asediu, ordonându-le să plece din orașul Medina fără arme. În timpul asediului, Allah Preaînaltul a revelat Profetului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) versetul care se referă la interzicerea băuturilor alcoolice.

În același an s-a petrecut un alt mare eveniment: expediția

Zatur-Riqa’. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a hotărât să se confrunte cu beduinii deșertului care erau obișnuiți cu jaful și prădarea și care trăiau la Najd. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), împreună cu șapte sute de companioni, a plecat să-i înfrunte pe cei din acel trib, dar, de îndată ce au ajuns acolo, aceștia au fost de acord să încheie o înțelegere cu musulmanii. Bătălia a purtat numele de „*Zatur-Rika*’” - „Cei cârpiți”, deoarece musulmanii, neavând cămile, au mers foarte mult pe jos și și-au rănit picioarele, mulți dintre ei fiind nevoiți să-și peticească încălțărilor.

În drum spre Medina, pentru că i-a fost teamă că dușmanii se vor aduna împotriva lor și îi vor ataca, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să se roage. El și-a divizat armata în două grupe. Prima grupă îi apăra pe cei care își îndeplineau rugăciunea în direcția Ka‘abei, iar cei din cea de-a doua grupă îi apărau pe tovarășii lor în timp ce aceștia își făceau rugăciunea. Fiecare grup a îndeplinit două părți de rugăciune (*rekeat*) și numai Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut patru părți de rugăciune. În Coranul cel Sfânt, această rugăciune este descrisă astfel: **„Iar când tu, Muhammed, te vei afla printre ei în timpul luptei și vei conduce rugăciunea lor, o parte dintre ei să stea împreună cu tine și să-și păstreze armele lor. Apoi, după o prosternare, să treacă în spatele vostru și să vină celălalt grup, al celor care nu și-au făcut rugăciunea împreună cu tine, dar să fie cu băgare de seamă și să-și țină armele.”** (Sura An-Nisa’: 102).

Întreaga călătorie de întoarcere la Medina a fost plină de exemple și lecții date de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și de companiunii lui.

Într-o noapte, în timp ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) dormea sub crengile unui copac, unul dintre necredincioși și-a scos sabia și l-a întrebat: „Cine te va mai apăra acum?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah

fie asupra sa!) a răspuns: „Allah”. Răspunsul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost atât de categoric, încât necredinciosul și-a scăpat sabia și Profetul a luat-o în mână și i-a pus aceeași întrebare. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus să îmbrățișeze Islamul, dar necredinciosul a refuzat. Atunci Profetul i-a dat drumul numai cu condiția să nu mai încerce să-l omoare.

Cu puțin timp înainte de a intra în Medina, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a observat că unul dintre companioni a rămas mai în urmă și s-a dus să vadă care este problema. Atunci a văzut că acesta avea o cămilă foarte slabă, care de-abia mergea, dovadă a situației materiale foarte precare a stăpânului ei. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a poruncit armatei să aștepte la intrarea în orașul Medina pentru a-i da soției companionului timp să se pregătească pentru venirea lui acasă. Mai mult decât atât, pentru a-l ajuta financiar pe companion, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a oferit să-i cumpere cămila. Companionul a fost de acord și i-a dat cămila, însă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a înapoiat-o împreună cu o sumă de bani.

CAPITOLUL XX

Bătălia de la Khandaq (*Bătălia Tranșeelor*)

Anul cinci după emigrare (*hijra*) a reprezentat un an de răscruce pentru musulmani. Necredincioșii din tribul Quraiș și evreii și-au dat seama că singura soluție de a scăpa de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și de companionii săi era să-i elimine definitiv, iar singura modalitate de a duce la bun sfârșit acest plan era să-și unească forțele într-o coaliție numită „Al-Ahzab” (partide) și să lupte împotriva musulmanilor.

Aceasta a fost ideea lui Huyai ibn Akhtab, conducătorul tribului An-Nadir, tribul de evrei care a încălcat pactul cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și care era izgonit mai tot timpul din orașul Medina. Inima acestui om era plină de ură împotriva Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cu toate că știa din Tora (cartea sfântă a evreilor) că Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este ultimul profet.

Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a sosit prima dată în Medina, Huyai a venit la el împreună cu fratele său pentru a verifica dacă într-adevăr este profetul menționat în cartea lor cea sfântă. Cu toate că au găsit toate semnele profeției amintite în Tora, ei au jurat să nu i se supună Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-au devenit dușmani pe viață. Acest lucru era știut de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de la Selman Al-Farisy care îl auzise pe Huyai, dar, cu toate acestea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) nu i-a tratat niciodată urât pe evreii din Beni An-Nadir.

Când tribul An-Nadir a părăsit orașul Medina, ducându-se la Khaiber, Huyai i-a propus lui Abu Sufiyan să colaboreze cu ei în lupta împotriva Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Huyai a fost primit foarte bine de Abu Sufiyan. Conducătorii quraișiților împreună cu Huyai au hotărât să colaboreze pentru a-l ucide pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Apoi Huyai a mers la tribul Ghatfan, care era a doua mare putere din Peninsula Arabică după quraișiți, încercând să-i convingă să se alieze cu ei în vederea uciderii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a companionilor săi. A mers și la tribul Așja' cu același scop.

Conducătorul armatei era Abu Sufiyan, iar armata era alcătuită din zece mii de soldați din diferite triburi arabe, cum ar fi: Quraiș, Ghatfan, Așja', Suleim și altele. Scopul lor era eliminarea musulmanilor și a Islamului. Armata musulmană nu a fost niciodată mai mare de trei mii de oameni, iar ei nu puteau face față unei astfel de provocări.

Datorită informațiilor primite de la Talha ibn Ubeidullah și Sa'id ibn Zeid (Allah fie mulțumit de ei!), Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a aflat că armata necredincioșilor plănuiește să atace orașul Medina în următoarele zile. Musulmanii au început imediat să se pregătească pentru a face față ofensivei.

Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a convocat companionii și s-a sfătuit cu ei. El le-a explicat întreaga situație în detaliu, iar companionii au început să se îngrijoreze. Ei au înțeles rolul luptei ce va urma în promovarea Islamului. Știau că vor avea mult de muncă pentru a duce la bun sfârșit această luptă.

Selman Al-Farisy (Allah fie mulțumit de el!), un persan, a sugerat să fie săpat un șanț de jur împrejurul orașului, tactică aplicată la el în țară. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah

fie asupra sa!), care avea o minte deschisă, a acceptat imediat ideea. De vreme ce părțile de est, vest și sud ale orașului Medina erau înconjurată în mod natural de munți stâncoși, numai partea de nord trebuia apărată. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a împărțit pe musulmani în grupuri de câte zece persoane care aveau de săpat circa douăzeci de metri fiecare. Sahl ibn Sa'ad a relatat: „Eram împreună cu Trimisul lui Allah. Unii săpau și noi cărăm pietrele cu spatele”.

În acest timp, ipocriții încercau să-i demoralizeze pe musulmani, spunându-le: „Voi săpați acest șanț, pentru că vă este frică de ei”, dar musulmanii nu-i ascultau și își continuau planul. Șanțul a fost săpat între două roci, mai apropiate una de alta. Într-o parte a șanțului era o ridicătură pe care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să se urce și să urmărească întreaga operațiune. Musulmanii trebuiau să termine de săpat șanțul în zece zile, înainte de sosirea armatei quraișite. Ei lucrau cu mult zel și entuziasm, indiferent de problemele întâmpinate pe parcurs.

Planul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era următorul:

- Musulmanii să rămână în interiorul orașului Medina, fiind protejați astfel din toate părțile;

- Să sape șanțul protector astfel încât inamicii să nu fie în stare să treacă de partea cealaltă;

- Să le ofere femeilor și copiilor un adăpost sigur.

Numărul musulmanilor care au participat la luptă era de o mie cinci sute. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a divizat în grupuri de câte douăzeci și cinci de oameni. Fiecare grup era condus de către un lider care avea responsabilitatea de a săpa o anumită porțiune din șanț și de a o apăra după aceea.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să treacă pe la fiecare grup, să-i încurajeze și să le ridice moralul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a lucrat cot la cot cu ei, având sarcina cea mai grea:

de a curăța locul de pământ și de pietre.

Companionii Profetului (Allah fie mulțumit de ei!) își făceau griji în mai multe privințe. Încă mai era întipărită în memorie înfrângerea de la Uhud, unde șaptezeci dintre apropiații lor căzuseră martiri. De asemenea, se îngrijorau la gândul că nu vor fi în stare să termine de săpat înainte de sosirea inamicilor. Mai mult decât atât, locuitorii orașului Medina mureau de foame. Musulmanii obișnuiau să-și lege pietre de burtă pentru a nu mai simți foamea. În ciuda condițiilor grele, moralul musulmanilor era ridicat; ei cântau cântece, iar Hassan ibn Thabit (Allah fie mulțumit de el!) le recita poezii.

După cinci zile de muncă erau foarte înfometați. Jabir ibn Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) l-a văzut pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) foarte slăbit din cauza foamei. A mers la soția sa și a întrebat-o dacă are ceva de mâncare. Aceasta i-a răspuns că de abia are cu ce să-și hrănească copiii: o bucată de pui și un pumn de orz. El i-a spus să nu le dea copiilor să mănânce, pentru că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) are întâietate. Apoi s-a dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus cu voce înceată să se ducă acasă la el și să mănânce. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a refuzat să meargă și să mănânce singur și a început să dea de veste tuturor companionilor care se aflau în acel loc să meargă la Jabir (Allah fie mulțumit de el!) acasă, pentru că soția acestuia le va da de mâncare. Foarte rușinat, Jabir (Allah fie mulțumit de el!) i-a spus soției de această întâmplare, iar soția l-a întrebat dacă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost cel care a făcut acest anunț. Jabir (Allah fie mulțumit de el!) a răspuns afirmativ și atunci ea a zis: „Allah și Mesagerul Său știu mai bine”.

Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ajuns la casa lui Jabir (Allah fie mulțumit de el!), le-a spus companionilor să aștepte în fața ușii și să intre în grupuri. Jabir (Allah fie mulțumit de el!) nici nu se gândea că

mâncarea va fi de ajuns, dar, în mod uimitor, de fiecare dată când un grup ieșea sătul, rămânea destulă mâncare și pentru ceilalți. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ieșit din casă, a zâmbit și a spus: „Fie ca Allah să te binecuvânteze pe tine, pe familia și pe copiii tăi și să binecuvânteze și mâncarea ta!”. Iar când Jabir (Allah fie mulțumit de el!) a intrat în casă, mâncarea era de parcă nici nu ar fi fost atinsă. Acesta a fost un miracol al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), prin voia lui Allah Preaînaltul!

Cele zece zile au trecut cu repeziciune și ei nu au reușit să termine ceea ce își propuseseră. Cu toate că erau aproape gata, un bolovan mare nu vroia să se spargă, ceea ce constituia o mare problemă, dându-le necredincioșilor posibilitatea să sară și să pătrundă în oraș.

Abu Bekr, Omar și Ali (Allah fie mulțumit de ei!) au încercat să spargă acea piatră, dar în zadar. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a cerut companionilor săi să-i facă loc să încerce și el să sfărâme piatra. A aruncat apă peste piatră, a luat târnăcopul și a strigat: „În numele lui Allah”, dar piatra nu s-a spart. A ridicat a doua oară târnăcopul și a strigat: „Allah este cel mai Mare!”, dar nu s-a văzut decât o scânteie. Apoi a spus: „Imperiul Persan a fost cucerit!”. Iar când a spus a treia oară: „Allah este cel mai Mare! Imperiul Roman a fost cucerit!”, piatra s-a făcut bucățele.

Armata triburilor aliate (Quraiș și celelalte triburi) era formată din zece mii de oameni. Șanțul fusese terminat în momentul sosirii armatei necredincioșilor; ei au rămas foarte uimiți când au văzut șanțul ce înconjură orașul Medina.

Veniseră cu gândul să se lupte și să termine cât mai repede, iar apoi să plece, dar au fost puși în situația de a face față acestei provocări. Nu erau pregătiți pentru așa ceva, iar proviziile nu le ajungeau.

Cei zece mii de soldați au început să asedieze orașul Medina, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) și-a împărțit companiile în grupe care să apere șanțul. Asediul a durat douăzeci și patru de zile. Necredincioșii așteptau un moment de neatenție din partea musulmanilor pentru a pătrunde în oraș, dar aceștia erau foarte atenți și grijulii.

Conducătorii quraișiților nu puteau trece șanțul și nici nu găseau o altă soluție. Ei se gândeau chiar să comploteze împotriva musulmanilor cu ajutorul evreilor din Medina. Beni Quraiza era un trib de evrei care încă mai locuia în Medina și care poseda o mulțime de arme. Dar aceștia încheiaseră un pact cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), prin care erau considerați cetățeni străini, cu drepturi și obligații, și care nu aveau voie să-i atace pe musulmani sau să ajute pe cineva să-i atace pe musulmani. Quraișiții au încercat să-i convingă pe aceștia să atace femeile musulmane rămase în oraș, pentru ca Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și companiile lui să se retragă de lângă tranșee, devenind astfel mult mai simplu să-i atace pe musulmani.

Huyai ibn Akhtab a încheiat un acord cu șeful tribului Quraiza. El i-a spus lui Ka'ab (conducătorul tribului Quraiza) să vină în Medina împreună cu quraișiții și ghatfaniții pentru a-l elimina pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). La început Ka'ab nu a acceptat, însă Huyai l-a convins și acesta a rupt documentul, hotărându-se să-l trădeze pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Vestea dorinței lui Ka'ab de a ataca femeile a ajuns la urechile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care a început să se îngrijoreze și a spus: „Allah îmi este de ajuns și El este Atotputernic!”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a trimis pe Sa'ad ibn Mu'az și Sa'ad ibn Ubada (Allah fie mulțumit de ei!) să se asigure de veridicitatea veștii. Ei l-au întrebat pe Ka'ab: „O, Ka'ab, nu ai semnat un acord cu Profetul lui Allah?”. Ka'ab a răspuns: „Cine este Profetul lui Allah? Cine este Muhammed? Nu există niciun acord între mine și Profet. L-am rupt”.

Imediat ce a auzit vestea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să se gândească la această situație. La scurt timp însă, evreii au început să vorbească și vestea s-a răspândit și în rândul musulmanilor. Ipocriții au început să spună: „Muhammed ne-a promis că vom cuceri Persia și Imperiul Roman, iar noi nu suntem în stare să mergem la toaletă din cauza fricii”.

Atunci Allah Preaînaltul a revelat următoarele versete: **„Și când au zis fățarnicii și aceia în ale căror inimi era boală: «Allah și Trimisul Său nu ne-au promis nouă decât deșertăciune!» / Și când au zis o parte dintre ei: «O, voi, popor din Yethrib! Nu este loc pentru voi! Deci întorceți-vă!» Și au cerut atunci un grup dintre ei îngăduința Profetului, zicând: «Casele noastre sunt fără de apărare!», în vreme ce ele nu erau fără de apărare, iar ei voiau numai să fugă”.** (Sura Al-‘Ahزاب: 12-13).

Situația era extrem de dificilă, iar musulmanii începuseră să se demoralizeze din cauza celor spuse de ipocriți. Allah Preaînaltul a revelat următorul verset: **„Când ei au venit la voi de deasupra voastră și de sub voi și când ochii voștri au fost tulburați și inimile v-au ajuns în gât și v-ați făcut voi fel de fel de gânduri în privința făgăduinței lui Allah. / Atunci au fost dreptcredincioșii încercați și au fost zdruncinați de un cutremur puternic”.** (Sura Al-‘Ahزاب: 10-11).

Unul dintre evrei a fost trimis să inspecteze tabăra femeilor și a copiilor. Hassan ibn Thabit (Allah fie mulțumit de el!) avea grijă de tabără, dar el nu era un luptător. De fapt, nu exista niciun luptător adevărat prin preajma taberei. Safiya (Allah fie mulțumit de ea!), Mătușa Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și mama lui Zubeir ibn Awwam i-au spus lui Hassan (Allah fie mulțumit de ei!) să-l omoare pe evreu pentru a nu-i informa pe ceilalți de situația lor. Hassan (Allah fie mulțumit de el!) a spus că el nu poate să omoare pe nimeni, așa că una dintre cele două femei curajoase l-a lovit și l-a omorât. Apoi i-a tăiat capul și l-a aruncat în

apropierea taberei evreilor pentru ca aceștia să creadă că tabăra femeilor este apărută. Pentru actul de curaj de care a dat dovadă, Safiyya (Allah fie mulțumit de ea!) a fost răsplătită.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) începuse să se gândească la un plan alternativ. S-a dus la tribul Ghathan și a început să negocieze cu ei. Le-a spus că, dacă se vor retrage și nu le vor mai ataca pe femei, le va da o treime din bogățiile orașului Medina. În final, evreii au fost de acord, dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că trebuie să se consulte și cu companionii lui. Conducătorul tribului lui Ghatfan a spus: „Nu ești tu conducătorul lor?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a replicat: „Ba da, dar Medina le aparține și trebuie să mă consult cu ei”.

Sa‘ad ibn Mu‘az (Allah fie mulțumit de el!) l-a întrebat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) dacă a ajuns la un compromis cu evreii; el a răspuns că dorește să se consulte cu ei mai întâi și apoi să dea un răspuns definitiv. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus despre înțelegere, companionii au refuzat, așa că el s-a dus la evrei pentru a le transmite refuzul companionilor, respectându-le opinia.

După douăzeci și trei de zile de la asediul orașului, situația a început să devină din ce în ce mai grea. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trimis câțiva companioni să apere tabăra femeilor și a copiilor. Astfel, tranșeele au rămas descoperite, iar necredincioșii au început să înainteze.

‘Amr ibn Wud, un quraișit, a fost primul care a ajuns la tranșee. Era un luptător iscusit ce nu fusese niciodată învins. El nu a participat la luptele de la Bedr și de la Uhud, pentru că era într-o călătorie, dar în această luptă calul său a sărit peste șanț și el a început să strige: „Cine se va lupta cu mine?”. Nimeni nu a răspuns, pentru că iscusința acestuia era cunoscută. ‘Amr continua să-i provoace și, până la urmă, Ali ibn Abu Talib (Allah

fie mulțumit de el!) a ieșit în față. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu vroia ca Ali (Allah fie mulțumit de el!) să se lupte cu ‘Amr, dar, la insistențele lui Ali (Allah fie mulțumit de el!), Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a dat sabia sa și s-a rugat lui Allah Preaînaltul pentru a-l ajuta pe Ali. Ali (Allah fie mulțumit de el!) și ‘Amr s-au luat la luptă, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să se roage la Allah Preaînaltul, pentru că Ali (Allah fie mulțumit de el!) îi era foarte drag. La sfârșit, Ali (Allah fie mulțumit de el!) l-a învins pe ‘Amr.

O săgeată rătăcită l-a lovit pe Sa‘ad ibn Mu‘az (Allah fie mulțumit de el!), provocându-i o hemoragie puternică. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să se îngrijoreze, deoarece îl iubea foarte mult pe Sa‘ad (Allah fie mulțumit de el!), așa că a rugat-o pe Rufeyda (prima femeie doctor din Islam) să aibă grijă de el. Sa‘ad (Allah fie mulțumit de el!) s-a rugat la Allah Preaînaltul să-l țină în viață pentru a putea participa și la celelalte bătălii purtate împotriva necredincioșilor, dar, dacă aceasta ar fi ultima luptă purtată împotriva păgânilor, atunci să moară martir. Allah Preaînaltul i-a acceptat ruga și a făcut ca hemoragia să se oprească.

Un om pe nume Nu‘aim ibn Mas‘ud (Allah fie mulțumit de el!) din tribul Așja‘ a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus: „Mărturisesc că nu există alt dumnezeu în afară de Allah și că tu ești Trimisul Său”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a bucurat foarte tare și i-a spus: „Du-te înapoi de unde ai venit și dă-le și lor această veste!”. Nu‘aim (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Dacă voi face acest lucru, va trebui să spun lucruri foarte urâte despre tine”. Profetul a răspuns: „Du-te și spune ce dorești!”.

Nu‘aim (Allah fie mulțumit de el!) a mers la Beni Quraiza și le-a spus că tribul Quraiș nu aparține acestor pământuri și că ei s-ar putea retrage imediat în cazul în care se săturau de luptă, ceea ce însemna că i-ar fi lăsat pe cei din Beni Quraiza să se

lupte singuri cu musulmanii. Le-a mai spus să-i încurajeze pe quraișiți să se lupte, dar să rețină cincizeci din căpeteniile acestora pentru a se asigura că nu se vor retrage.

Apoi Nu‘aim (Allah fie mulțumit de el!) s-a dus la Abu Sufiyan și i-a spus că Beni Quraiza a încheiat un acord cu musulmanii prin care să aducă cincizeci de quraișiți pentru a face pace cu ei. În ziua următoare, Abu Sufiyan l-a contactat pe Ka‘ab, conducătorul tribului Beni Quraiza și i-a spus: „Când îi atacăm?”. Ka‘ab a spus: „Dați-ne mai întâi cincizeci de oameni de-ai voștri pentru a fi siguri că sunteți serioși”. Atunci Abu Sufiyan s-a gândit că Nu‘aim (Allah fie mulțumit de el!) avea dreptate și nu i-a dat niciun om lui Ka‘ab. La rândul său, Ka‘ab s-a gândit că Nu‘aim (Allah fie mulțumit de el!) are dreptate. Acesta a fost primul pas către victorie. Nu‘aim (Allah fie mulțumit de el!) i-a păcălit pe necredincioși și i-a împiedicat să lucreze împreună împotriva musulmanilor.

În ziua a douăzeci și patra, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se afla pe un munte; stătuse și se rugase acolo timp de patru zile. Ruga lui a fost acceptată. A urmat o noapte extrem de rece; un vânt puternic s-a abătut asupra taberei necredincioșilor, dărâamându-le corturile, împrăștiindu-le bunurile și lovindu-i peste față cu pietricele mici. Victoria musulmanilor a venit odată cu acest vânt.

Allah Preaînaltul a spus în Sfântul Coran: **„O, voi cei care credeți! Aduceți-vă aminte de harul lui Allah asupra voastră când au venit oștenii asupra voastră și când Noi am trimis asupra lor un vânt...”** (Sura Al-‘Ahzab: 9).

Companionii, de asemenea, tremurau de frig. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a cerut ca o persoană să meargă și să aducă vești cu privire la situația necredincioșilor, însă nimeni nu s-a oferit. Deși a repetat rugămintea de mai multe ori, nimeni nu s-a ridicat să facă ceea ce a cerut Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El le-a promis că, dacă vor face acest lucru, vor fi dintre locuitorii Paradisului. Dar companionii erau oameni și le era

frică. Până la urmă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a ales pe Huzeifa ibn Al-Yemen (Allah fie mulțumit de el!) să aducă vești din tabăra adversă, fără a intra în conflict cu aceștia.

Huzeifa (Allah fie mulțumit de el!) a ieșit din cort și a simțit frigul de afară, dar, când a ajuns la șanț, a observat că vremea era foarte plăcută, datorită Îndurării lui Allah Preaînaltul.

De partea cealaltă, Huzeifa (Allah fie mulțumit de el!) i-a găsit pe necredincioși înfrigurați și foarte speriați. Abu Sufiyan i-a strâns pe oameni. Pentru că era noapte, Huzeifa (Allah fie mulțumit de el!) putea să stea pe lângă ei fără ca ei să-l observe. Abu Sufiyan a spus că are să le dea o veste foarte importantă, dar că îi este frică de faptul că nu cumva vreun musulman să se afle printre ei și să afle aceasta. Apoi le-a zis: „Fiecare să-l întrebe pe cel din dreapta și pe cel din stânga sa și să se asigure că nu este niciun intrus printre ei”. Atunci Huzeifa (Allah fie mulțumit de el!), pentru a nu fi descoperit, a întrebat primul pe cel din dreapta și pe cel din stânga sa care le sunt numele, apoi a repetat la rândul său. Huzeifa (Allah fie mulțumit de el!) s-a gândit, de asemenea, să-l omoare pe Abu Sufiyan, dar și-a adus aminte de vorbele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), de a nu-i provoca pe necredincioși. Spre surprinderea sa, Abu Sufiyan a anunțat retragerea armatei sale, din cauza trădării evreilor (așa cum Nu‘aim a dat de înțeles), a frigului și a foametei. Huzeifa (Allah fie mulțumit de el!) s-a gândit atunci că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avut dreptate și L-a preamărit pe Allah.

Huzeifa (Allah fie mulțumit de el!) s-a întors la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și l-a găsit rugându-se. L-a așteptat, tremurând de frig. După ce și-a terminat rugăciunea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a scos mantia cu care era învelit și i-a înmănat-o lui Huzeifa (Allah fie mulțumit de el!). Apoi, acesta din urmă i-a spus veștile pe care le auzise în tabăra inamică, iar

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a mulțumit lui Allah Preaînaltul pentru această victorie.

După zece zile de săpat și douăzeci și patru de zile de luptă împotriva necredincioșilor, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus companionilor săi să meargă acasă la familiile lor. Erau atât de obosiți, încât au adormit pe străzi, înainte de a ajunge la casele lor.

Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a coborât și i-a spus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „O, Muhammed! Voi ați depus armele, dar îngerii nu și-au lăsat încă armele”. Ceea ce vroia Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) să spună era că oamenii din Beni Quraiza i-au trădat pe musulmani.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a chemat înapoi pe musulmani la luptă și le-a spus: „Cine crede în Allah și în Trimisul Său nu-și va face rugăciunea de după-amiază (*‘asr*) decât atunci când va ajunge la Beni Quraiza”. Unii companioni au înțeles să nu îndeplinească rugăciunea de după-amiază (*‘asr*), decât atunci când vor ajunge la Beni Quraiza, chiar dacă timpul ei va trece. Alții au spus că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a vrut de fapt să spună că ei trebuie să se grăbească și să prindă timpul acelei rugăciuni la Beni Quraiza. Oricum, cele două tabere și-au făcut rugăciunile acolo unde au decis, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a aprobat ceea ce au făcut ambele grupuri.

Musulmanii s-au luptat cu Beni Quraiza timp de cincisprezece zile. Până la urmă, aceștia au decis să predea armele și să se retragă din orașul Medina, dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a refuzat. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a impus să se supună regulilor lui. Conducătorii tribului Beni Quraiza au acceptat să se supună numai regulilor lui Sa‘ad ibn Mu‘az (Allah fie mulțumit de el!). Sa‘ad (Allah fie mulțumit de el!) a considerat fapta făcută de ei o mare trădare și, de aceea, a spus

că bărbații din tribul lor ar trebui omorâți, femeile capturate și bunurile lor confiscate. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost de acord cu părerea lui Sa'ad (Allah fie mulțumit de el!).

Islamul este o religie a milosteniei, dar trădarea și corupția nu sunt acceptate. Rana lui Sa'ad (Allah fie mulțumit de el!) căpătată în timpul luptei a început din nou să sângereze și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a îmbrățișat pe Sa'ad (Allah fie mulțumit de el!), după care acesta a murit, iar la înmormântarea lui au participat șaptezeci de mii de îngeri.

CAPITOLUL XXI

Incidentul Al-Ifk

Așa cum am menționat mai sus, în Medina, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a petrecut primii doi ani construind moscheea, întărind legăturile dintre Muhajirini (emigranții) și ansari (locuitorii orașului Medina) și întocmind constituția. Din anul al doilea și până în anul al cincilea după emigrare (*hijra*), între musulmani și necredincioși au avut loc războaie care nu i-au lăsat să propovăduiască Islamul.

Bătălia de la Khandaq (bătălia tranșeelor) a reprezentat o mișcare militară, politică și socială importantă pentru comunitatea orașului Medina.

În orașul Medina existau șapte sute de ipocriți conduși de Abdullah ibn Ubay ibn Salul. Acesta trebuia să fie proclamat rege al orașului Medina, chiar în ziua în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a intrat în oraș, dar oamenii nu l-au mai ales pe el, ci l-au ales pe Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). De aceea îl ura foarte mult pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

În tot acest timp, Ibn Salul și prietenii lui stăteau pe străzi și, atunci când trecea Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) călare pe măgarul lui, spuneau: „Ai ridicat praful în urma ta, du-te de unde ai venit și lasă-ne în pace!”.

După bătălia de la Bedr, Islamul a devenit din ce în ce mai puternic, așa că ipocriții s-au văzut nevoiți să mintă că au acceptat Islamul. Ibn Salul obișnuia să asiste la rugăciunea de vineri și să strige tuturor oamenilor: „O, oameni buni! Acesta

este Mesagerul lui Allah, lăudați-l și supuneți-vă lui!”. Companionii prezenți la ceremonie au început să-i spună: „Taci din gură, dușman al lui Allah!”. Apoi a plecat de la moschee, iar pe drum s-a întâlnit cu un companion care i-a spus: „Du-te înapoi și roagă-l pe Profet să se roage la Allah Preaînaltul pentru iertarea ta!”. Ibn Salul a răspuns: „Nu vreau ca el să se roage la Allah pentru mine”.

După bătălia de la Khandaq, Ibn Salul și-a dat seama că, de fapt, cea mai bună armă împotriva musulmanilor era „să se dea drept unul dintre ei”, să răspândească zvonuri și să distrugă comunitatea.

În bătălia cu Beni Mustalak, ipocriții s-au alăturat musulmanilor pentru a se folosi de orice problemă ivită și a o agrava. Într-o zi, doi sclavi, unul dintre emigranți și celălalt dintre „ajutoare” (ansari), s-au luat la bătaie din următoarea pricină: care dintre ei doi să bea primul apă dintr-o fântână. Fiecare trib l-a sprijinit pe cel care le era rudă și astfel s-au luat la bătaie. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a supărat așa de tare, încât fața i-a devenit roșie precum sângele. Companionii au început să spună: „Niciodată nu l-am văzut pe Profet așa de supărat ca atunci”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a replicat: „În acest moment vă comportați precum în perioada *Jahiliyei* (epoca ignoranței), în timp ce eu mă aflu printre voi. Nu vă certați pentru orice lucru!”. Ibn Salul le-a spus celor două triburi, Aws și Khazraj: „Ați văzut ce ați făcut? Voi le-ați dat adăpost și ei v-au luat casele, precum în zicala: «Șarpele pe care îl ții la piept te va ucide.»”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a înfuriat atât de tare, încât Omar (Allah fie mulțumit de el!) a vrut să-l omoare pe Ibn Salul. Însă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a refuzat și a spus: „Muhammed nu-și omoară prietenii”.

Ponegrirea Aișei (Allah fie mulțumit de ea!)

Ibn Salul îi rezervase o surpriză și mai mare Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El a acuzat-o pe Aișa (Allah fie mulțumit de ea!), soția Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), că a comis adulter cu Safwan ibn Mu'attil (Allah fie mulțumit de el!). Acest eveniment este cunoscut sub numele de „*Ifk*”, denotație ce implică sensul cel mai puternic al cuvântului „a minți”.

Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) povestește: „Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întors de la luptă, a poruncit ca soldații să-și continue drumul înapoi spre Medina în timpul nopții. Eu am luat-o înainte, lăsând caravana în urmă. Când a trebuit să mă duc să-mi fac nevoile fiziologice, mi-am lăsat burduful în care aveam apă și am plecat să caut un loc mai retras. După puțin timp am observat că lănișorul pe care îl purtam la gât căzuse și am început să-l caut și din această cauză am întârziat. Grupul de oameni cu care eram în caravană a luat burduful meu de apă și l-a pus pe cămila cu care călătoream, crezând că eu sunt încă acolo, apoi și-a continuat drumul. Între timp, eu mi-am găsit lănișorul, dar caravana plecase. M-am întors; negăsind pe nimeni, m-am dus în locul în care mă lăsaseră și am așteptat să vină să mă caute. Safwan (Allah fie mulțumit de el!) a început să mă caute, a venit în locul în care eram eu, dar m-a găsit dormind. A început să spună: «Inna lillahi we inna ileihi ragiun» și atunci m-am sculat. Repede m-am acoperit și el nu a mai spus niciun alt cuvânt în plus. Apoi și-a pus cămila să se aplece pentru a mă putea urca și am pornit la drum până ce i-am ajuns din urmă pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și pe ceilalți care se odihneau. Văzând că venim împreună, Ibn Salul a început să strige în gura mare că am comis adulter. După ce am ajuns în Medina, vestea care a început să circule în tot orașul m-a supărat atât de tare, încât m-am îmbolnăvit și am zăcut în pat aproape o lună”.

Oamenii din Medina s-au împărțit în patru grupuri după

acest incident. Primul grup, care reprezenta majoritatea locuitorilor, nu credea ceea ce se zvonea, dar nici nu nega ceea ce oamenii spuneau, preferând să păstreze tăcerea.

Cei ce formau al doilea grup, aflat în minoritate, negau cu vehemență această minciună. Unul dintre companioni, Abu Eyyub Al-Ansari (Allah fie mulțumit de el!), și-a întrebat soția dacă ea ar fi făcut acest lucru de ar fi fost în locul soției Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Ea a jurat pe Allah Preaînaltul că nu ar fi fost în stare să facă acest lucru; cu atât mai mult Aișa (Allah fie mulțumit de ea!), care este soția Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și Umm-ul Mu'minin (mama tuturor credincioșilor). În schimb, ea l-a întrebat pe Abu Eyyub dacă l-ar fi trădat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în locul lui Safwan (Allah fie mulțumit de el!), iar el a jurat că nu ar putea face acest lucru niciodată. Atunci ea i-a spus că Safwan (Allah fie mulțumit de el!) este cu mult mai bun decât el.

Cel de-al treilea grup nu își exprima părerea cu privire la această ponegrire, dar îi ajuta pe oameni să răspândească vestea scandalului. Ei vorbeau urât despre Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) și chiar scriau poezii cu versuri răutăcioase la adresa ei.

Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a plâns mult auzind această veste despre fiica sa, Aișa (Allah fie mulțumit de ea!), pentru că, în perioada preislamică (*Jahiliya*), nimeni nu a vorbit urât despre familia lui. Auzind zvonurile și vorbele urâte aruncate de unii oameni pe seama fiicei lui, printre care se număra și Mistah ibn Uthatha, Abu Bekr (Allah fie mulțumit de ea!) a jurat că nu-i va mai ajuta pe oamenii aceștia în niciun fel.

Dar apoi, după ce totul s-a terminat, Allah Preaînaltul a revelat următorul verset: **„Să nu jure cei înzestrați cu belșug și cu bogăție dintre voi că ei nu vor mai da nimic rudelor, sărmanilor și celor care purced pe calea lui Allah! Ci să ierte și să miluiască. Oare nu voiți voi ca Allah să vă ierte vouă? Iar Allah este Iertător și Îndurător [Ghafur, Rahim].”** (Sura

An-Nur: 22).

Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) s-a căit în fața lui Allah Preaînaltul și a continuat să-l ajute pe Mistah ibn Uthatha.

Oamenii care formau al patrulea grup erau ipocriții din orașul Medina. Ei își aduceau contribuția la amplificarea minciunii, spunând că nu este pentru prima dată când Aișa și Safwan (Allah fie mulțumit de ei!) erau împreună, iar cel care-i ponegrea cel mai mult era Abdullah ibn Ubay ibn Salul.

Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) a spus că va plânge și că nu se va opri din plâns până ce ficatul ei nu va crăpa de durere. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) sufereau atât pentru cele întâmplate, cât și pentru că revelația divină nu se mai pogorâse de o lună.

Allah Preaînaltul putea să abată această nenorocire asupra unei femei și a unui bărbat obișnuit, dar a vrut să i se întâmple Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care avea o reputație impecabilă, și Aișei (Allah fie mulțumit de ea!), a cărei reputație era la fel de curată.

Oricum, situația a fost una zguduitoare, care a afectat întreaga societate. Allah Preaînaltul a vrut să le dea musulmanilor o lecție, să-i învețe să nu vorbească urât și să nu calomnieze.

Bineînțeles că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu credea ceea ce spuneau oamenii, dar se afla într-o dilemă. El trebuia să joace două roluri: cel al soțului, care ar fi făcut orice pentru apărarea castității soției sale, și cel al conducătorului statului, care trebuia să fie imparțial la ceea ce se întâmpla, fiind o problemă de interes colectiv.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea de ales între a divorța de Aișa (Allah fie mulțumit de ea!), pentru a-și recăpăta reputația pe care o avea înainte, între a o apăra, folosindu-se de puterea pe care o deținea în calitate de conducător al statului, și între a aștepta o dezmințire divină. El a decis să încurajeze grupul minoritar care credea în inocența

Aișei (Allah fie mulțumit de ea!) și să-și exprime punctul de vedere în fața întregii comunități.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a chemat pe Ali ibn Abu Talib și Usama ibn Zeid (Allah fie mulțumit de ei!) să se consulte în privința Aișei (Allah fie mulțumit de ea!). În timp ce Usama ibn Zeid a confirmat inocența și buna reputație a Aișei, Ali ibn Abu Talib (Allah fie mulțumit de ei!) i-a spus: „O, Profet al lui Allah! Allah nu ți-a impus-o ca soție. Există numeroase femei printre musulmani, dar, dacă vrei adevărul, întreab-o pe sclava ei și ea îți va spune deschis ceea ce vrei să știi”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a dus la Barira (Allah fie mulțumit de ea!), sclava Aișei (Allah fie mulțumit de ea!), și a întrebat-o dacă Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) poate fi în stare să comită adulter, iar Barira (Allah fie mulțumit de ea!) a negat totul, jurând pe Allah Preaînaltul. Mai mult, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat-o pe Zeineb (Allah fie mulțumit de ea!) același lucru, iar aceasta a jurat că Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) nu ar fi putut să facă acest lucru. Apoi Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat pe Omar (Allah fie mulțumit de el!) și a primit același răspuns. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu dorea să o investigheze pe Aișa (Allah fie mulțumit de ea!), ci voia să îi convingă pe oameni să facă ceva în apărarea ei.

Pentru a se apăra, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi putut pur și simplu să „fabrice” un verset, dar el nu a făcut acest lucru și nici nu ar fi fost în stare să facă aceasta.

Cu toate acestea Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a urcat la amvon și a vorbit tuturor: „O, musulmani! Cine mă va ajuta împotriva unui om [Ibn Salul] care m-a rănit și mi-a ponegrit familia? Jur pe Allah că nu știu decât de bine de familia mea, iar oamenii l-au blamat pe Safwan, despre care am numai cuvinte de laudă, deși el nu

obișnuia să vină în vizită la noi acasă decât însoțit de mine”.

Sa‘ad ibn Mu‘az Al-Ansari (Allah fie mulțumit de el!) s-a ridicat în picioare și a spus: „Jur pe Allah că îl vom face să spună adevărul. Dacă va veni din partea tribului Aws, îi voi tăia capul, iar dacă vine din partea fraților noștri, Khazraj, atunci tu vei decide pentru soarta lui”. Auzind acest lucru, Sa‘ad ibn Ubada, conducătorul tribului Khazraj, care era un om pios, i-a spus lui Sa‘ad ibn Mu‘az (Allah fie mulțumit de el!): „Jur pe Allah că ai spus o minciună; tu nu vei fi în stare să ucizi!”.

Drept replică la ceea ce a spus Sa‘ad ibn Ubada, verișorul lui, Sa‘ad ibn Mu‘az (Allah fie mulțumit de ei!) s-a ridicat și a spus: „Tu ești un mare mincinos! Jur pe Allah că te vor omorî cu siguranță, pentru că tu ești un ipocrit care îi apără pe ipocriți!”.

În timpul în care cele două triburi se certau, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a rămas tăcut în amvon. El s-a întristat foarte tare când a văzut că discursul lui nu a dat rezultatul pe care îl aștepta. El spera ca Ibn Salul să se ridice în picioare și să pună capăt acestei șarade, dar nu a făcut-o.

Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) a relatat: „În ziua aceea am continuat să plâng, iar Mesagerul lui Allah a venit la noi, a salutat și s-a așezat. Nu mai stătuse lângă mine din ziua în care a primit această veste. De o lună întreagă nu mai primise nicio revelație de la Allah Preaînaltul din cauza mea. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a recitat At-Teșehud și apoi a spus: «O, Aișa! Am auzit asta și asta despre tine și, în cazul în care ești nevinovată, Allah îți va dezvălui nevinovăția, iar, dacă ai comis acel păcat, căiește-te în fața lui Allah, căci Allah Preaînaltul iartă păcatele celor care se căiesc!». După ce a terminat ce a avut de spus, lacrimile mele au încetat și nu a mai căzut niciuna. Apoi i-am spus tatălui meu: «Răspunde-i Profetului în numele meu!». Abu Bekr a spus: «Jur pe Allah că nu știu ce să-i spun Profetului». Atunci m-am dus la mama mea și i-am spus: «Du-te și transmite-i Profetului răspunsul meu!». Mama Aișei a spus: «Nu știu ce să-i spun Profetului»”.

Atunci, Aișa (Allah fie mulțumit de ea!), care era încă o copilă și care nu avea prea multe cunoștințe despre Islam, a spus: „Jur pe Allah că știu ceea ce ai auzit. Dacă ți-aș spune că sunt nevinovată și Allah Preaînaltul știe că sunt nevinovată, nu mă vei crede, iar dacă aș mărturisi ceva, atunci mă vei crede. Jur pe Allah că nu știu cum să explic, dar singura modalitate este să dau exemplul din Coran, cel al tatălui lui Yusuf, așa că fii răbdător, căci Allah este Singurul Căruia Îi cerem ajutorul”. Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) a continuat: „Apoi m-am întins pe pat și, în acel moment, am simțit că Allah îmi va dezvălui nevinovăția, dar niciodată nu mi-am închipuit că Allah Preaînaltul va trimite o revelație care să rămână menționată până în Ziua Judecății, deoarece consideram că nu merit această onoare. Tot ceea ce speram era ca Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să aibă o viziune prin care Allah Preaînaltul să-i dezvăluie nevinovăția mea. Atunci când Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a coborât cu revelația de la Allah Preaînaltul, pe fruntea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au apărut broboane de sudoare, cu toate că afară era iarnă, iar asta tocmai din cauza intensității revelației”.

După ce s-a terminat totul, Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zâmbit pentru prima dată în acea lună și a spus: „Aișa, Allah ți-a dezvăluit nevinovăția”. Atunci mama Aișei (Allah fie mulțumit de ea!) a spus: „Ridică-te și du-te la Profet!”. Dar Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) a răspuns: „Jur pe Allah că nu mă voi duce nicăieri și nu-I voi mulțumi decât lui Allah!”.

Allah Preaînaltul îi revelase Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) versetul următor: **„Cei care au venit cu minciună sunt un grup dintre voi. Nu o socotiți a fi un rău pentru voi, ci mai degrabă ea este un bine pentru voi! Fiecare om dintre ei are păcatul ce și l-a agonisit, iar aceluia căruia îi revine cea mai mare parte din ea va avea parte de pedeapsă mare.”** (Sura An-Nur: 11).

Astfel, Allah Preaînaltul a stabilit două reguli: prima reiese din următorul verset: **„De ce, atunci când ați auzit-o [această calomnie], nu au avut credincioșii și credincioasele o bănuială bună în sinea lor și de ce nu au spus: «Aceasta este o minciună învederată?»”**. (Sura An-Nur: 12). Deci trebuie să ne acoperim inima și urechile, să nu credem imediat ceea ce auzim și să spunem: „Caut adăpost la Allah de Satana cel alungat!”, pentru ca Șeitan să nu ne influențeze să gândim ceva rău despre fratele nostru, atunci când auzim o bârfă.

Cea de-a doua regulă reiese din versetul coranic: **„Și de ce nu au adus ei întru aceasta patru martori? Iar dacă nu au adus ei martori, înseamnă că aceștia sunt la Allah mincinoși”**. (Sura An-Nur: 13).

Allah Preaînaltul a mai spus: **„Și de nu ar fi grația lui Allah asupra voastră și îndurarea Lui, atât în această lume, cât și în Lumea de Apoi, v-ar fi ajuns pe voi o pedeapsă mare pentru ceea ce ați vorbit voi, / Căci l-ați rostit cu limbile voastre și ați spus cu gurile voastre lucrul despre care nu aveți nicio știință și l-ați ținut drept lucru ușor, când de fapt el este la Allah un lucru greu. / Și de ce, când ați auzit-o, n-ați spus voi: «Nu se cuvine să vorbim despre aceasta! Mărire Ție! Aceasta este o mare clevetire!» / Allah vă îndeamnă să nu vă întoarceți la una ca asta niciodată, dacă sunteți dreptcredincioși.”** (Sura An-Nur: 14-17).

Allah a vrut să ne dea o lecție când a revelat versetele următoare: **„Aceia care vor ca printre dreptcredincioși să se răspândească ticăloșia vor avea parte de pedeapsă dureroasă atât în această lume, cât și în Lumea de Apoi. Allah știe, în vreme ce voi nu știți”**. (Sura An-Nur: 19).

„Aceia care defăimează femei evlavioase, preacurate și dreptcredincioase vor fi blestemați atât în această viață, cât și în Viața de Apoi și vor avea parte de pedeapsă mare”. (Sura An-Nur: 23).

„Pe aceia care defăimează femei cinstite și apoi nu aduc patru martori, biciuiți-i cu optzeci de lovituri și nu mai

primiți mărturie de la ei niciodată, căci ei sunt nelegiuiți”. (Sura An-Nur: 4).

După revelarea acestui verset, Hassan ibn Thabit, Hamna bint Jahş şi Mistah ibn Uthatha au fost aduşi şi au fost biciuiţi cu optzeci de lovituri. Aceasta este pedeapsa celui care defăimează o femeie.

Acest capitol din Coran a fost numit „Sura An-Nur” - „Sura Luminii” datorită razelor luminii divine care strălucesc în ea, datorită statorniciei normelor şi conduitei alese (a virtuţilor umane care sunt o flacără a luminii trimise de Allah Preaînaltul peste robii Săi). De fapt, întregul capitol este plin de învăţături: **„O, voi cei care credeţi! Nu intraţi în alte case afară de casele voastre, înainte de a cere îngăduinţă şi a-i saluta pe sălăşluitarii lor! Aceasta este mai bine pentru voi. Poate că voi veţi lua aminte”.** (Sura An-Nur: 24).

„Şi spune dreptcredincioaselor să-şi plece privirile lor şi să-şi păzească ruşinea lor, să nu-şi arate gâtelle lor, afară de ceea ce este pe dinafară şi să-şi coboare vălurile lor peste piepturile lor!” (Sura An-Nur: 31).

„Spune dreptcredincioşilor să-şi plece privirile şi să-şi păzească ruşinea lor! Aceasta este mai curat pentru ei. Allah, doară, este Bineştiutor a ceea ce fac ei”. (Sura An-Nur: 30).

„Căsătoriţi-i pe cei care sunt singuri dintre voi, precum şi pe cei virtuoşi dintre robii şi roabele voastre! Dacă ei sunt săraci, Allah îi va face bogaţi prin mila Sa, căci Allah este Cel cu Har Nemărginit şi Bineştiutor”. (Sura An-Nur: 32).

„Iar aceia care nu află cele de trebuinţă pentru căsătorie să caute să trăiască în curăţenie până ce Allah îi va îmbogăţi pe ei din mila Sa”. (Sura An-Nur: 33).

Odată trei oameni au venit la Omar ibn Al-Khattab (Allah fie mulţumit de el!) şi i-au spus că au fost martorii unui act de adulter. Omar (Allah fie mulţumit de el!) i-a întrebat unde este cel de-al patrulea martor, la care ei au răspuns că nu au un al

patrulea martor. Atunci Omar (Allah fie mulțumit de el!) le-a aplicat pedeapsa revelată în Coran, de optzeci de lovituri de bici fiecăruia dintre ei. Altădată, patru martori au venit la Omar (Allah fie mulțumit de el!) și i-au spus că au fost martorii unui act de adulter, dar unul dintre ei nu era sigur, afirmând că bărbatul în cauză seamăna puțin cu soțul femeii. Atunci Omar (Allah fie mulțumit de el!) i-a biciuit doar pe trei dintre ei, nepedepsindu-l pe cel de-al patrulea.

CAPITOLUL XXII

Muhammed - Mesager al păcii

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

În anul șase după *hijra* (emigrare), situația musulmanilor s-a agravat. Quraișiții doreau să se răzbune pentru toate războaiele pierdute în fața musulmanilor. Ipocriții care trăiau în Medina nu erau nici ei departe de quraișiți. Încercau să se alieze cu tribul Quraiș, dar nu reușeau.

Musulmanii nu reușeau să ducă o viață liniștită, să-și îndeplinească ritualurile de adorare și nici nu puteau răspândi mesajul Islamului așa cum doreau. Dar, cu toate acestea, nu renunțau.

Quraișiții controlau pelerinajul (*hajj-ul*) și comerțul din acea zonă. Așadar, pentru ca musulmanii să poată răspândi Islamul, trebuiau să treacă de „bariera” impusă de aceștia.

Pentru a face aceasta, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea două posibilități: fie să poarte un nou război cu necredincioșii, ale cărui consecințe erau clare, fie să încheie un tratat de pace și să fie lăsați în pace.

Islamul este o religie a păcii, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu dorea altceva decât să propovăduiască Islamul, așa că alegerea lui a fost să încheie un tratat de pace cu triburile arabe.

Conducătorii tribului Quraiș erau încăpățânați și dornici de revanșă, iar soluția păcii era ultima pe listele lor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) putea foarte bine să înceapă un nou război, văzând că pacea nu reprezintă o soluție acceptată de quraișiți, dar nu a ales să facă acest lucru.

În acest timp, Allah Preaînaltul i-a trimis Profetului

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) un semn într-unul din visele sale. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a văzut cum intra în moschee (Moscheea Al-Haram) pentru a îndeplini pelerinajul cel mic (*umra*). Era însoțit de companionii săi, aceștia având capetele rase sau părul scurtat. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a înțeles din această viziune că pacea se va instala prin îndeplinirea acestei călătorii la Casa lui Allah Preaînaltul. Dar această situație nu convenea deloc quraișiților, îi puneă într-o lumină proastă din punct de vedere politic. Nu își puteau imagina ca musulmanii, după atâtea războaie purtate cu ei, să se întoarcă pe teritoriul Mekkăi, îmbrăcați în *ihram* (îmbrăcăminte pelerinului).

Pentru a-i împiedica pe musulmani să intre în Mekka, quraișiții aveau de ales între mai multe soluții. Una dintre ele era aceea de a-i opri să intre în oraș, ceea ce ar fi fost imposibil, pentru că exista riscul începerii unui nou război cu musulmanii.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era un om politic desăvârșit. Pentru a îndeplini *umra* (pelerinajul benevol) s-a decis să meargă la Mekka în lunile sacre (în timpul cărora lupta era interzisă) și să-i ia cu el pe toți cei care doreau să meargă, chiar și din alte triburi, așa că, dacă cei din tribul Quraiș ar fi îndrăznit să-i oprească pe musulmani să intre, ar fi însemnat să-i oprească pe toți arabii, ceea ce nu le-ar fi convenit. Apoi a luat cu el un animal de sacrificiu, pentru a le demonstra oamenilor bunele sale intenții.

De îndată ce quraișiții au aflat că musulmanii au de gând să vină la Ka'aba, au jurat cu toții că nu-i vor lăsa să intre în oraș. Ei au trimis un batalion format din două sute de călăreți, sub conducerea lui Khalid ibn Welid, știind că musulmanii nu vor fi înarmați, pentru a-i opri să ajungă la Mekka.

Companionii l-au anunțat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de ieșirea batalionului, spunându-i că aceștia erau îmbrăcați pentru război și că au jurat solemn că nu-i vor lăsa pe musulmani să intre în Mekka.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a cerut părerea companionilor. Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „O, Mesager al lui Allah! Intenția ta este să vizitezi Casa lui Allah (Ka‘aba) și nu să-i omori, așa că înfăptuiește acest lucru, iar dacă ei îți vor interzice, ne vom lupta cu ei”. Dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu dorea să se lupte cu ei. I-a rugat pe companionii să-i arate un drum ocolitor, pentru a-i evita pe Khalid ibn Welid și pe armata sa. Unul dintre companionii s-a oferit să-l conducă pe un alt drum, dar care, din păcate, era foarte greu de parcurs. Așa că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ales să ocolească pentru a evita un contact direct cu batalionul quraișiților.

Musulmanii au mers până ce au ajuns într-un loc numit Hudeibiya, un cartier mărginaș al orașului Mekka. Khalid și-a dat seama de planul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), așa că a decis să se întoarcă pentru a-i avertiza pe quraișiți de sosirea musulmanilor.

Conducătorii quraișiți nu știau ce să facă. Erau forțați să aleagă între a nu-i lăsa pe musulmani să intre în Mekka, cu riscul periclitării imaginii de lideri în cadrul triburilor arabe, și între a-i lăsa pe musulmani să intre în Mekka, iar astfel, toată lumea să știe că musulmanii au putut intra fără niciun fel de probleme și să încheie un acord de pace cu ei.

Quraișiții au adunat căpeteniile tuturor triburilor arabe și au început să se sfătuiască în Darul-Nadwa; printre aceștia erau: Budail ibn Warqa‘ (conducătorul tribului Khuza‘a), Hulaif ibn Alqama (conducătorul Abassienilor), Urwa ibn Mes‘ud (conducătorul tribului Ta‘if). Abu Sufiyan lipsea, pentru că rolul lui devenise oarecum nesemnificativ după ultima înfrângere. Tribul Quraiș era reprezentat de Ikrima, Suhail și Safwan.

Miswar ibn Makhrama și Marwan au spus, cu privire la această întâmplare, că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) dorea să meargă la conducătorii

quraișiților să se sfătuiască cu ei, dar, când a ajuns la un loc numit Thaniyya, cămila lui s-a oprit, s-a așezat și nu a mai vrut nici în ruptul capului să-și continue drumul. Companionii au încercat s-o urnească din loc, dar orice efort depus de ei a fost în zadar, așa încât au spus că Qaswa' (așa o chema pe cămilă) este încăpățânată. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Nu este încăpățânată pentru că nu-i stă în fire să facă așa ceva, ci s-a oprit pentru că Cel Care a oprit și elefanții i-a poruncit astfel”. Așa că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus să se oprească. Companionii erau derutați. Prima dată li s-a spus că vor merge la *umra*, apoi li s-a spus că există posibilitatea izbucnirii unui război între ei și quraișiți, iar apoi li s-a spus să nu mai facă niciun pas înainte. Atunci, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Jur pe Allah că, dacă îmi vor cere ceva care nu contrazice poruncile lui Allah, le voi răspunde”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea intenții pașnice și nu dorea niciun fel de conflict cu necredincioșii.

În același hadis se relatează că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a schimbat puțin cursul drumului și au mers până ce au ajuns la un puț de apă la marginea locului numit Hudeibiya. După ce companionii au terminat apa din puț, au început să se vaite de sete. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a luat o săgeată și a poruncit companionilor să o arunce în puț. În acel moment, din puț a început să țâșnească apă, astfel că toți companionii au rămas uimiți și și-au potolit setea.

Quraișiții erau pe punctul de a trimite un mesager către Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), dar el le-a luat-o înainte și a trimis un sol, numit Kharāṣ ibn Umeye. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus să le comunice necredincioșilor că musulmanii vin la Mekka să îndeplinească *umra*, că au cu ei animale de sacrificiu, că nu caută să intre în conflict cu ei și nu doresc decât să-și

îndeplinească ritualul de adorare și apoi să plece pașnici.

Conducătorul tribului Khuza'a a fost primul care a venit să negocieze cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) știa că acesta este un om înțelept și de aceea i-a spus: „Noi nu am venit să ne luptăm cu voi, ci doar să îndeplinim ritualul de *umra*. Fără nicio îndoială că luptele purtate de quraișiți i-au făcut să sufere și le-au provocat numeroase pierderi, iar, dacă ei doresc, aş putea încheia un pact cu ei, în care să se specifice ca ei să nu intervină între mine și celelalte triburi arabe păgâne. Iar în cazul în care noi vom învinge aceste triburi, quraișiții vor avea și ei posibilitatea să accepte Islamul, așa cum au făcut și alți oameni. Dar dacă nu acceptă, atunci jur pe Cel în Măinile Căruia este viața mea că voi lupta împotriva lor până ce voi fi ucis și sunt sigur că Allah Preaînaltul Își va apăra religia și Își va face cauza victorioasă”.

Budail a spus: „Îi voi informa pe quraișiți despre ceea ce mi-ai spus”. După ce Budail le-a transmis mesajul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), unii oameni mai nepricepuți au strigat că ei nu au nevoie să încheie acel pact, dar cei înțelepți l-au pus pe Budail să povestească cuvânt cu cuvânt relatarea lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

El le-a spus că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) are gânduri pașnice și că ar trebui să-i lase pe musulmani să intre în Mekka. Apoi s-a întors către quraișiți și le-a spus: „Cum puteți permite altor triburi arabe să intre în Mekka și îl opriți pe urmașul lui Abdul Muttalib? Dacă îi interziceți lui, acest lucru va determina sfârșitul vostru”. Apoi s-a uitat la oameni și a plecat.

În final, l-au trimis pe Urwa ibn Mas'ud, conducătorul celor de la Ta'if, cu permisiunea de a negocia și de a încheia un tratat. Acest om era foarte deștept și bun negociator. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus cam același lucru pe care l-a spus și lui Budail.

Urwa i-a zis: „O, Muhammed! Chiar nu ai niciun fel de scrupule încât îți dorești să lupți împotriva propriei tale familii? A existat în istoria arabilor cineva care să dorească acest lucru? Pe de altă parte, dacă s-ar întâmpla contrariul, toți oamenii care te sprijină acum, te vor părăsi”. Auzind acest lucru, Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) s-a înfuriat foarte tare și i-a spus: „Tu crezi că noi îl vom părăsi pe Profet?”. Urwa a întrebat: „Cine este acel om?”. Cineva a spus: „El este Abu Bekr”. Urwa i-a spus lui Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!): „Dacă nu ar fi fost favoarea pe care mi-a făcut-o, m-aș fi răzbunat pentru ceea ce a zis”. În timp ce Urwa vorbea cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), îl ținea de barbă, iar în spatele lui se afla Mughira ibn Șu‘ba, vărul lui Urwa, ținând în mână o sabie.

De fiecare dată când Urwa mișca mâna în direcția Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Mughira dorea să-l lovească cu mânerul sabiei și să-i spună: „Ia-ți mâna de pe barba Profetului!”.

Urwa și-a ridicat capul și a întrebat: „Cine este acel om?”. Oameni i-au spus: „El este Mughira ibn Șu‘ba”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a demonstrat că printre companionii lui există și rude de-ale lui Urwa și că nu fac parte din cei mai săraci dintre arabi.

Urwa s-a întors către oamenii lui și le-a spus: „O, oameni! Jur pe Allah că m-am întâlnit cu mulți regi - Cezar, Chosroe și Negeași, dar, cu toate acestea, nu am văzut un conducător mai respectat de oamenii lui, așa cum este respectat Muhammed. Dacă poruncește ceva, porunca îi este îndeplinită imediat, dacă își face abluțiunea, companionii se luptă să ia apa rămasă de la el, dacă Muhammed vorbește, ei îl ascultă cu mare atenție”. Apoi a adăugat: „Fără îndoială, dacă vine la voi cu o ofertă acceptabilă, este bine s-o acceptați”.

Quraișii au decis să-l trimită pe Khalid ibn Welid cu armata sa pentru a-i provoca pe musulmani să înceapă un război. Au trimis patru oameni să intre în tabăra musulmanilor

și să captureze câțiva oameni. Dar musulmanii i-au prins pe intruși și i-au legat.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a vrut să-l trimită pe Omar ibn Al-Khattab (Allah fie mulțumit de el!) la quraișiți pentru a negocia cu ei. Dar Omar (Allah fie mulțumit de el!) se gândea că el nu este persoana potrivită pentru această misiune. Era cunoscut ca fiind un om aspru. Pe de altă parte, familia lui Uthman (Allah fie mulțumit de el!), Beni Abd aș-Şams, era o familie puternică și foarte bogată. De aceea Omar l-a recomandat pe Uthman (Allah fie mulțumit de ei!). El dorea ca această misiune să fie îndeplinită bine și nu îi păsa dacă ipocriții ar fi spus despre el că este laș. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost de acord cu atitudinea lui Omar și l-a trimis pe Uthman (Allah fie mulțumit de ei!) să negocieze cu quraișiții.

Uthman a fost primit bine în Mekka. În timp ce se îndrepta către Ka'aba, își ținea ochii ațintiți asupra ei, pentru că îi fusese foarte dor de ea; quraișiții i-au spus că poate să meargă să facă *tawaf* (înconjurarea Ka'abei), dar Uthman (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Nu pot să fac *tawaf* înaintea Profetului”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îl instruisese pe Uthman (Allah fie mulțumit de el!) să treacă pe la musulmanii mai neajutorați din Mekka și să le transmită salutul lui.

Quraișiții l-au luat pe Uthman (Allah fie mulțumit de el!) ostatic și au început să răspândească zvonul că l-ar fi omorât, numai pentru a începe o nouă luptă cu musulmanii. Până acum, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu dorea decât pace, dar acum un companion de-al lui fusese omorât. Așa că i-a îndemnat pe companionii să lupte până la moarte. Toți cei o mie patru sute de companionii l-au susținut pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: **„Allah a fost mulțumit de dreptcredincioși, când ei au făcut legământ cu tine [acolo] sub pom [să moară în luptă pentru cucerirea**

Mekkăi]. El a știut ce a fost în inimile lor și a făcut să pogoare asupra lor liniștea și i-a răsplătit pe ei cu biruință apropiată” (Sura Al-Fath: 18).

Atunci toți companionii s-au adunat și au spus: „Această luptă este pentru Uthman”. După un timp, Uthman (Allah fie mulțumit de el!) s-a întors la ei și musulmanii au reluat negocierile de pace. Când quraișiții au aflat că musulmanii erau hotărâți să lupte până la moarte, au fost cuprinși de frică, chiar dacă știau că musulmanii nu posedă arme și sunt decizi să încheie un tratat de pace.

Quraișiții l-au trimis pe Suhail ibn ‘Amr să încheie tratatul de pace. Există o relatare în care se spune: „Când Suhail ibn ‘Amr a ajuns la Profet, acesta i-a spus: «Acum problema a devenit ușoară». Suhail i-a spus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): «Haideți să încheiem un tratat de pace!». Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat ce vrea, iar Suhail a spus că are numai o rugămintă: aceea de a nu intra în Mekka anul acesta, ci anul următor”.

Quraișiții nu doreau ca musulmanii să intre în Mekka fără permisiunea lor. Suhail le-a spus că singura cerință este să vină în anul următor pentru a îndeplini *umra*, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost de acord, ceea ce i-a șocat pe companioni.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat dacă este de acord să scrie un pact prin care musulmanilor să li se permită ca în anul următor să îndeplinească *umra*. A chemat un scrib și l-a pus să scrie: „În numele lui Allah, Cel Milostiv, Cel Îndurător”. Suhail a spus: „Jur pe Allah că nu înțeleg ce spui, o, Muhammed!”. Companionii au spus că nu vor încheia niciun acord decât dacă va începe cu: „În numele lui Allah, Cel Milostiv, Cel Îndurător”. Atunci Profetul a spus: „Scrie: «În numele lui Allah»”, apoi a continuat: „Acesta este un acord încheiat între Muhammed, Mesagerul lui Allah, și liderii quraișiți”. Suhail a spus: „Jur pe

Allah că, dacă am fi siguri că ești Mesagerul lui Allah, nu ți-am fi oprit intrarea în Ka'aba. Așa că scrie mai bine: «Muhammed ibn Abdullah»”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Jur pe Allah că eu sunt Mesagerul Lui, chiar dacă oamenii voștri nu vor să creadă”. Apoi a continuat: „Scrie: «Muhammed ibn Abdullah»”. Adresându-i-se lui Suhail, i-a spus: „Promiteți că ne veți lăsa să venim în anul următor în Mekka și să facem *tawaf* (înconjurarea Ka'abei)?”. Suhail a spus: „Jur pe Allah că în anul acesta nu îți vom permite să intri în Mekka, dar în anul următor vei avea permisiunea noastră”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a pus pe scrib să scrie toate aceste vorbe. Apoi Suhail a mai adăugat: „Juri să ne returnezi oamenii capturați de musulmani, chiar dacă aceștia au devenit musulmani?”. Profetul a exclamat: „Slavă lui Allah! Cum crezi că ei vor mai dori să revină la voi după ce au gustat dulceața Islamului?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat: „Și musulmanii ce primesc în schimb?”. Suhail a spus: „Un acord de pace încheiat între noi și musulmani pe zece ani”. Acest lucru era exact ceea ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) dorea: să poată propovădui Islamul în voie. Dar el a mai adăugat la acest pact permisiunea dată triburilor arabe de a se alia fie cu ei, fie cu musulmanii.

Exact în momentul în care se încheia acest pact, Abu Jandal, fiul lui Suhail ibn 'Amr, cobora pe valea orașului Mekka. Suhail a spus: „O, Muhammed! A venit timpul să respecti prima condiție a contractului nostru și să mi-l returnezi pe Abu Jandal”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Da, dar tratatul nu a fost semnat încă”. Suhail a spus: „Nu-ți voi permite niciodată să îl oprești pe Abu Jandal!”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Ba da, vei fi nevoit s-o faci”. Suhail a spus: „Nu îți voi permite niciodată!”. Abu Jandal a spus: „O, musulmani! Trebuie să mă întorc la ei chiar dacă am devenit musulman? Nu vă dați seama cât am suferit?”. Abu Jandal fusese torturat din

cauza noii religii pe care o îmbrățișase. Omar ibn Al-Khattab (Allah fie mulțumit de el!) s-a dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus: „Nu ești adevăratul Mesager al lui Allah?”. Profetul a răspuns: „Ba da”. „Atunci de ce să fim umiliți în religia noastră?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: „Eu sunt Profetul lui Allah și mă supun legilor Lui și El mă va face victorios”. Omar (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Nu mi-ai spus că vom merge și vom face *tawaf* în jurul Ka‘abei anul acesta?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: „Am spus eu anul acesta?”. Omar (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Nu”. Profetul a continuat: „O să mergem și o să înconjurăm Casa lui Allah, cu voia Lui”. Apoi Omar s-a dus la Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) și i-a spus: „O, Abu Bekr! Nu este el cu adevărat Profetul lui Allah?”. Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Ba da, este”. Apoi, Omar (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Atunci de ce există așa multă umilință în religie?”. Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „El este Mesagerul lui Allah și se supune legilor divine, iar Allah îl va face victorios”. Omar (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Nu ne-a spus că vom intra în Mekka și vom face *umra*?”. Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Ba da, dar a spus el că o să fie anul acesta?”. Omar (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Nu”. Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a răspuns: „Vom merge și vom face *tawaf* în jurul Ka‘abei”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a rugat pe Abu Jandal să fie răbdător și să aibă încredere că Allah Preaînaltul îl va salva pe el și pe toți ceilalți musulmani din Mekka.

Apoi, Allah Preaînaltul a revelat următorul verset: **„Noi ți-am dat ție o biruință învederată.”** (Sura Al-Fath: 1).

Allah Preaînaltul i-a îndemnat pe musulmani la pace. Omar (Allah fie mulțumit de el!) a rămas surprins când a auzit acest verset. Allah Preaînaltul a numit încheierea tratatului de pace o biruință.

După încheierea tratatului, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Sacrificați animalul și tundeți-vă părul!”. Nimeni nu s-a ridicat să îndeplinească porunca Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), așa că el a repetat-o. Nici de această dată nimeni nu s-a ridicat, așa că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai repetat încă o dată, apoi s-a dus la Umm Seleme (Allah fie mulțumit de ea!) și i-a menționat atitudinea companionilor față de porunca lui. Umm Seleme (Allah fie mulțumit de ea!) i-a spus că, dacă vrea ca musulmanii să-i îndeplinească porunca, să taie el animalul de sacrificiu și să se tundă primul, pentru a da exemplu; ceea ce a și făcut. Văzând aceasta, companionii s-au ridicat, au tăiat câte un animal și și-au ras capetele într-o grabă atât de mare, încât erau cât pe ce să-și ia viața cu lamele de ras. Companionii au urmat porunca Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întors în Medina, Abu Basir (Allah fie mulțumit de el!), un nou convertit la Islam din rândurile quraișitilor, a venit cu el. Necredincioșii au trimis după el doi oameni și i-au spus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să respecte prima condiție a tratatului (aceea de a-i înapoia pe acei oameni care aparțin tribului Quraiș). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a înapoiat pe Abu Basir (Allah fie mulțumit de el!). Atunci când au ajuns la Zul-Huleifa, cei trei s-au oprit pentru a mânca. Abu Basir (Allah fie mulțumit de el!) a început să vorbească cu ei și i-a cerut unuia dintre necredincioși sabia pentru a o vedea. Cum a pus mâna pe ea, Abu Basir (Allah fie mulțumit de el!) le-a tăiat gâturile celor doi necredincioși și s-a întors la Medina, intrând în fugă în moscheea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Abu Basir (Allah fie mulțumit de el!) i-a spus: „Jur pe Allah că tu ți-ai îndeplinit promisiunea de a mă returna, dar Allah m-a salvat din mâinile lor”. Dar când a înțeles că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

dorește să-l înapoieze quraișiților, a mers până ce a ajuns la țărmul unei mări. Abu Jandal (Allah fie mulțumit de el!), care era încă în Mekka, a fugit și s-a alăturat lui Abu Basir (Allah fie mulțumit de el!) și așa au făcut toți cei convertiți care trăiau în Mekka, până ce s-a format un grup mare și puternic. De fiecare dată când auzeau că o caravană aparținând quraișiților trecea către Levant, o opreau și rețineau bunurile.

CAPITOLUL XXIII

Bătălia de la Mu'ta

Tratatul de la Hudeibiya s-a încheiat în luna Zul Ka'ade, în al șaselea an după emigrare. După exact un an, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și companionii lui au plecat spre Mekka pentru a îndeplini pelerinajul mic (*umra*), conform condițiilor tratatului. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a cerut tuturor musulmanilor și companionilor care au luat parte la tratatul de la Hudeibiya să meargă împreună cu el la *umra*. A dorit să se simtă puternic și încrezător, iar ei să-și recapete încrederea în victorie. Allah Preaînaltul a spus: „**Allah va face adevărată viziunea prin care El i-a vestit Trimisului Său cu tot adevărul: «Veți intra în Moscheea cea Sfântă, cu voia lui Allah, în siguranță, cu părul ras și cu părul scurtat, fără să vă temeți!».** Dar pentru că El știa ceea ce voi nu știți, a făcut El, înainte de aceasta o biruință apropiată.” (Sura Al-Fath: 27).

Astfel, încrederea în conducere a fost recâștigată. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a părăsit Mekka cu două mii de musulmani, bărbați și femei. Femeile nu au fost niciodată ignorate sau disprețuite în Islam. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a luat armele și, când s-a apropiat de Mekka și i-a simțit pe spionii necredincioșilor, a poziționat în prima linie o sută de călăreți conduși de Muhammed ibn Seleme (Allah fie mulțumit de el!). Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) l-a întrebat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Dar nu a fost una dintre condițiile tratatului aceea de a nu lua arme și

călăreți?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns că nu ar fi trebuit să vină cu arme, dar că îi e teamă că mekkanii ar putea încălca acordul încheiat. Postându-i în prima linie pe călăreți, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a dorit să transmită un avertisment quraișiților. Suhail ibn ‘Amr, unul dintre cei care au semnat tratatul, a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și l-a întrebat: „Nu ai acceptat să vii fără arme sau călăreți?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a răspuns că nu a intrat cu arme. Suhail a înțeles situația și i-a răspuns: „Știm că ești demn de încredere”.

În timp ce quraișiții au primit mesajul, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit călăreților să plece și să-l aștepte la intrarea în Mekka, timp în care el a intrat cu restul musulmanilor. Un poet numit Abdullah ibn Rawaha a început să recite poezii. Când l-a auzit Omar (Allah fie mulțumit de el!), l-a certat, spunându-i că nu e timpul pentru poezie. Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus lui Omar (Allah fie mulțumit de el!): „Lasă-l, Omar. Cuvintele lui sunt mai dureroase pentru quraișiți decât săgețile”. Într-adevăr, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) aprecia cultura și artele și cunoștea efectele lor asupra societății și vieții. Quraișiții au început să părăsească Mekka și au plecat în zona dimprejurul munților pentru trei zile, deși ar fi trebuit să rămână în acel loc, conform tratatului. Femeile, copiii și tinerii care nu l-au văzut înainte pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au dorit să-l vadă. Abu Sufiyan, Ikrima și Safwan s-au temut că acele femei și acei tineri vor fi impresionați de apariția Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a musulmanilor și a companionilor. Ei au găsit o soluție, vehiculând zvonul că musulmanii au o boală de piele pe mâini și pe brațe, că sunt foarte slăbiți și nu se pot mișca. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost informat cu privire la acest zvon și, drept urmare, a poruncit musulmanilor

să le arate quraișiților cât sunt de puternici și solizi. Le-a poruncit bărbaților să-și expună brațul drept pentru a le demonstra oamenilor că nu erau bolnavi, iar în primele trei ture de înconjurare a Ka'abei au înaintat în pas alergător. Văzând acest lucru, oamenii din Mekka au fost uimiți.

Doi ani mai târziu, după cucerirea Mekkăi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit să facă *umra* și a folosit aceeași procedură; și-a descoperit brațul drept și a alergat în primele trei ture de *tawaf*. Când Omar (Allah fie mulțumit de el!) l-a întrebat de ce a făcut din nou acest lucru, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a răspuns astfel: „O, Omar! Aceasta este *sunnah* (tradiția) mea până în Ziua Judecății!”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a dorit ca musulmanii să-l urmeze, combinând adorarea și tăria până la sfârșit.

După ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut *umra*, i-a invitat pe liderii quraișiților la un ospăț pentru a le ține o predică. El a dorit să-i adune împreună și să se împace cu ei, deși erau dușmanii musulmanilor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi iubea pe toți oamenii și dorea ca toți să fie călăuziți pe calea dreaptă a lui Allah Preaînaltul. Ei au refuzat invitația și i-au spus să plece atunci când cele trei zile se vor sfârși. Când Sa'ad ibn Ubada (unul dintre ansari) a văzut cât de agresivi au fost quraișiții cu Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), le-a vorbit cu asprime, spunându-le că Mekka este căminul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și că el va pleca în siguranță. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a calmat și i-a spus să nu-i rănească pe musafiri. Apoi a poruncit musulmanilor să plece la apusul soarelui. Mesagerul lui Allah nu a încălcat niciodată un angajament și și-a ținut întotdeauna promisiunea.

Înainte de a părăsi Mekka, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a trimis mesaj lui

Khalid ibn Welid, un om care a provocat multă durere și mult rău musulmanilor și care a fost cauza uciderii lui Hamza (Allah fie mulțumit de el!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era milostiv, tolerant și sensibil, calități care i-au încurajat pe quraișiți să îmbrățișeze Islamul. Khalid ibn Welid nu-i ura pe musulmani, însă el iubea armata și obișnuia să execute ordinele. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a trimis o scrisoare prin fratele lui Welid, în care spunea: „«O, Khalid, este uimitor cum de un bărbat cu mintea ta întârzie să accepte Islamul». Trimisul lui Allah m-a întrebat de tine, spunând: «Unde este Khalid? Și de ce întârzie să ni se alăture? Jur că, dacă va veni la noi, îl vom pune în fruntea celorlalți!»”. Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) știa cât de priceput și de capabil era Khalid. El a fost într-adevăr atins de întrebarea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Khalid s-a gândit toată noaptea și a visat că era într-un spațiu mic al unei vaste întinderi verzi. Khalid a spus că a constatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a învins întotdeauna, în orice luptă sau bătălie, și că el va fi întotdeauna un învingător. Astfel, s-a decis să meargă la Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și să îmbrățișeze Islamul. I-a invitat pe Safwan ibn Umeye și Ikrima ibn Abi Gehl să vină cu el la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), dar toți l-au refuzat. Uthman ibn Talha (Allah fie mulțumit de el!), care avea cheile de la Ka‘aba, a fost de acord să i se alăture, deoarece acum credea și el același lucru. Pe drum s-au întâlnit cu ‘Amr ibn ‘Aas.

După tratatul de la Hudeibiya, ‘Amr a știut că acesta era sfârșitul quraișiților și a puterii lor, așa că a plecat spre Etiopia pentru a cere protecție lui Negeași (Negus). În timp ce era în palatul lui Negeași (Negus), unul dintre companioni i-a adus un mesaj de la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). ‘Amr s-a înfuriat și i-a cerut lui Negeași să-l decapiteze. Negus i-a spus: „Vrei să-l uciți pe solul Mesagerului lui

Allah?”. Atunci ‘Amr l-a întrebat: „O, rege! Este el Mesagerul lui Allah?”. Spre surpriza lui, Negeași i-a răspuns că într-adevăr este Trimisul lui Allah și că el însuși a îmbrățișat Islamul. Negeași l-a sfătuit pe ‘Amr să îmbrățișeze Islamul și să-l urmeze pe Profet. ‘Amr s-a conformat cererii lui și s-a întors în Mekka, unde s-a întâlnit cu Khalid și Uthman (Allah fie mulțumit de ei!) și s-a alăturat lor. Oamenii din Medina nu s-au simțit niciodată mai fericiți după emigrarea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ca atunci când i-au văzut pe cei trei venind la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în Medina. El le-a spus: „Mekka vă trimite tot ceea ce are ea mai bun”.

Khalid (Allah fie mulțumit de el!) și-a declarat credința, a spus *șehada* (mărturisirea de credință) și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a rugat la Allah Preaînaltul să-i ierte păcatele. ‘Amr a spus că ar da mâna cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu condiția ca și păcatele lui să fie iertate. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a informat că, atunci când cineva se convertește, îi sunt iertate toate păcatele. Convertirea celor trei a fost un eveniment important.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut un pas important, a trimis scrisori regilor din întreaga lume, invitându-i să îmbrățișeze Islamul. I-a trimis o scrisoare lui Heraclius, regele romanilor, spunându-i: „De la Muhammed, Mesagerul lui Allah Preaînaltul, pentru Heraclius, regele romanilor: «Te invit la Islam, îmbrățișează Islamul și bucură-te de pace!»”.

De asemenea, a trimis mesaje lui Mukawkes, regele Egiptului, lui Negeași, regele Etiopiei (Abisiniei) și lui Kisra (Chosroe), împăratul Persiei. Obiectivul Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întotdeauna același.

Realizarea contactului cu țările lumii avea o deosebită importanță în cucerirea Mekkăi, deoarece tribul Quraiș trebuia

să fie sigur că puterea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu era doar pe plan intern; el devenea tot mai puternic și deținea tot mai mult control. Întreaga lume trebuia să știe că a fost forțat să părăsească Mekka. Când a primit mesajul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Heraclius a cerut oricum informații despre țara Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Din întâmplare, Abu Sufiyan trecea prin Imperiul Roman cu un convoi. A fost chemat de Heraclius care a poruncit ca întregul convoi să stea în spatele lui și să ridice mâinile în cazul în care acesta mințea când era întrebat.

L-a întrebat pe Abu Sufiyan despre strămoșii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar el a răspuns că provenea dintr-o familie bună și veche. Când Heraclius l-a întrebat dacă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mințit sau a trădat vreodată, el a negat. Apoi l-a întrebat dacă numărul companionilor crește sau descrește și dacă unii dintre ei și-au renegat credința pentru că au fost nemulțumiți de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Abu Sufiyan a confirmat că numărul companionilor creștea și că niciunul dintre ei nu și-a renegat religia. Apoi Heraclius a întrebat ce a poruncit Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) companionilor săi și el a răspuns că le-a poruncit să fie cinstiți, să păstreze legăturile de rudenie și să se roage. Heraclius a adăugat că, dacă Abu Sufiyan a spus adevărul, atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar trebui să-i ia tronul. Abu Sufiyan a fost surprins și a constatat că lui Heraclius îi era frică de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trimis paisprezece soli către paisprezece regi. Informat fiind că regii nu acceptă mesajele fără pecete, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a pus sigiliul pe acestea. Toți mesagerii erau familiarizați cu limba țării unde urmau să fie trimiși. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah

fie asupra sa!) le-a poruncit să învețe mai multe limbi, deoarece știa că, pentru a transmite mesajul, era nevoie de oameni care să cunoască diferite limbi, să fie militanți și buni „ambasadori”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a trimis pe Zeid ibn Thabit (Allah fie mulțumit de el!) să învețe limba ebraică, iar acesta a învățat-o în optsprezece zile și și-a însușit-o atât de bine, încât putea să scrie mesaje în această limbă.

Toți mesagerii au fost „ambasadori” excelenți, reprezentând Islamul într-o imagine perfectă. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a respectat pe regi când le-a trimis mesajele sale; le-a folosit titlurile în semn de respect față de rangul lor. Când a primit mesajul, Kisra (Chosroe) s-a înfuriat foarte tare, deoarece a descoperit că numele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) preceda numele său. A fost foarte arogant când a citit mesajul și l-a rupt. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a aflat această veste, s-a rugat lui Allah Preaînaltul: „Fie ca Allah să distrugă regatul lui!”. Kisra (Chosroe) i-a trimis un mesaj și lui Bazan, guvernatorul persan al Yemenului, poruncindu-i să trimită doi bărbați care să-l aducă pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la el. În aceeași zi, rugăciunea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost îndeplinită și Kisra a fost ucis de către fiul său. Când cei doi bărbați au sosit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), el le-a spus să se întoarcă la Bazan și să-l anunțe că Allah Preaînaltul l-a omorât pe „Dumnezeul lor - Kisra”.

Bazan a fost surprins când a auzit aceste cuvinte, pentru că el tocmai primise veștile, astfel că, după aceea, și-a declarat credința. Ca atare, întregul Yemen a îmbrățișat Islamul.

Alți treisprezece mesageri s-au reîntors în siguranță la Mekka, fără să li se fi pricinuit vreun rău.

Totuși Harith ibn Omar (Allah fie mulțumit de el!), mesagerul trimis în regatul Ghasasena, a fost ucis de fratele

regelui. Ghasasena era un mare regat arab creștin aflat la frontiera cu Bizanțul și avea o armată numeroasă. Regatul era sub protecția Imperiului Roman. Fratele regelui l-a întrebat pe Harith (Allah fie mulțumit de el!) cine este și acesta i-a răspuns că este un sol. După aspectul său elegant și plăcut, fratele regelui a știut că Harith (Allah fie mulțumit de el!) era unul dintre companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Atunci el l-a arestat și l-a decapitat.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a primit această veste într-o zi de joi, după rugăciunea de noapte. El i-a chemat pe oameni și le-a spus că Harith (Allah fie mulțumit de el!) a fost ucis. A spus: „Oricine crede în Allah și în Ziua Judecății trebuie să fie gata să lupte împotriva regatului Ghasasena mâine, după rugăciunea de dimineață (*fejr*)”.

Mai mult, uciderea lui Harith ar fi încurajat triburile arabe să procedeze la fel cu orice mesager trimis de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Din punct de vedere politic, dacă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu ar fi luat nicio măsură, mesajul nu s-ar fi răspândit. A fost nevoie de o reacție decisivă, căci, în caz contrar, triburile arabe ar fi crezut că Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a devenit slab.

O armată de trei mii de luptători a fost pregătită după rugăciunea de dimineață pentru a înfrunta puternicul regat, aliat al Romei. Distanța dintre Medina și regatul Ghasasena era de o mie de kilometri.

După rugăciunea de vineri, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit în fața armatei și a întrebat de Abdullah ibn Rawaha (Allah fie mulțumit de el!). După ce acesta a apărut, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat unde a fost. Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) i-a răspuns că a făcut rugăciunea de vineri în spatele lui, căindu-se înaintea de a se alătura armatei. Fața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a devenit roșie de furie și i-a spus că diferența dintre el și restul

companionilor este asemenea celei dintre vest și est.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început prin a desemna un conducător al armatei, deoarece el nu avea să plece cu ei. Era timpul ca musulmanii să poarte responsabilitatea mesajului. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a desemnat pe Zeid ibn Haritha (Allah fie mulțumit de el!), care fusese sclav, să preia conducerea armatei. În cazul în care acesta ar fi fost ucis, Ge'afar ibn Abi Talib (Allah fie mulțumit de el!), care a stat timp de cincisprezece ani în Etiopia, i-ar fi luat locul; dacă și acesta murea, Abdullah ibn Rawaha (Allah fie mulțumit de el!) devenea comandantul armatei, iar în cazul în care și acesta ar fi fost ucis, armata și-ar fi ales un nou comandant. Khalid bin Welid a așteptat să-și audă numele, dar, pentru că devenise musulman de curând, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu l-a desemnat conducătorul armatei.

În Medina încă mai locuiau câțiva evrei, deoarece Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi expulzase doar pe cei care îl trădaseră. Până la moartea sa, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a tratat pe evrei ca pe concetățenii săi. Un evreu a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus că, în conformitate cu învățăturile Torei, dacă un conducător alege pe cineva drept comandant al armatei și apoi mai desemnează pe altcineva, în cazul în care acesta va fi ucis, acest lucru înseamnă că acel conducător într-adevăr va muri. Bărbatul l-a întrebat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) dacă lucrurile erau la fel și în cazul Islamului, dar Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu i-a răspuns.

Apoi evreul s-a dus la Zeid (Allah fie mulțumit de el!) și i-a spus să meargă să-și ia la revedere de la familia lui, deoarece nu-i va mai revedea. Uimit, Zeid (Allah fie mulțumit de el!) i-a dat următorul răspuns: „Mărturisesc că el este Trimisul lui Allah, iar dacă nu mă voi mai întoarce, nu-mi voi lua la revedere

de la familia mea. Nu mă voi împotrivi unei hotărâri; am încredere în Allah”. Mesajul, religia, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și Allah Preaînaltul i-au umplut inima acestui companion și i-au guvernat existența. Evreul s-a dus apoi la Ge’afar (Allah fie mulțumit de el!) și i-a spus aceleași cuvinte, dar, surprinzător, Ge’afar a repetat cuvintele lui Zeid (Allah fie mulțumit de el!).

Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: „... **însă dacă veți fi cu răbdare și vă veți teme de Allah, viclenia lor nu vă va pricinui nimic rău. Allah cunoaște prea bine ceea ce fac ei.**” (Sura Al ‘Imran: 3).

Femeile au venit să încurajeze armata și să-și ia la revedere de la bărbații lor; ele s-au rugat ca ei să fie învingători. Abdullah ibn Rawaha (Allah fie mulțumit de el!) s-a rugat să nu se întoarcă, pentru că își dorea să fie martir în bătălie, cerându-și astfel iertare în fața lui Allah Preaînaltul. Toate acestea s-au petrecut din cauză că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era supărat pe el.

Armata a sosit la Mu’ta, de unde a cules informații despre Ghasasena. Ghasasena știa că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) își pregătise o armată pentru a lupta cu ei și ei își pregătiseră, de asemenea, o armată de o sută de mii de luptători. Temându-se de armata musulmanilor, Ghasasena a cerut ajutorul triburilor aliate cu bizantinii pentru a trimite încă o armată formată din o sută de mii de luptători.

Astfel, Zeid (Allah fie mulțumit de el!) și-a adunat luptătorii pentru a se consulta cu ei. Aveau trei opțiuni:

1. Să se întoarcă la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și să-i explice situația. Toți au refuzat această opțiune, deoarece nu s-ar fi supus ordinelor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și ar fi plecat fără să răzbune moartea fratelui lor;

2. Să ceară ajutorul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Acest lucru era imposibil, pentru că nu mai existau luptători în Medina;

3. Să-și înfrunte dușmanul care era extrem de puternic.

Abdullah ibn Rawaha (Allah fie mulțumit de el!) a început să-i încurajeze și să le aprindă entuziasmul, spunându-le că vor lupta și vor fi martiri pentru credința și religia lor. Oricum musulmanii aveau un plan genial, în ciuda faptului că nu erau numeroși. Ei s-au gândit că, dacă vor fi atacați de armata dușmană în plin deșert, vor fi uciși în câteva minute. Astfel au asigurat orașul, fiind protejați la dreapta și la stânga de arbori, iar în spate de case. Deci dușmanii erau obligați să-i atace doar din față, folosindu-se de același număr de soldați. Zeid (Allah fie mulțumit de el!) și-a luat armata în orașul Mu'ta pentru a face un plan. Ghasasena și Imperiul Roman și-au reorganizat armatele cu scopul de a-i ataca pe musulmani.

Ei și-au așezat armatele în grupuri de trei mii de luptători, unul în spatele celuilalt, iar rezultatul a fost că armata era inutilă, cu excepția primului grup. Problema era că aceste grupuri trebuiau să-și schimbe locurile pentru a-și reîntări forțele, dar musulmanii nu aveau această posibilitate.

Bătălia a continuat șase zile, armata musulmană ieșind învingătoare. Musulmanii au avut doisprezece martiri, în timp ce numărul morților din tabăra bizantinilor a rămas necunoscut, deși unele amănunte ale bătăliei indică faptul că ar fi fost mulți. În cea de-a șasea zi, comandantul armatei romane s-a decis să-și schimbe planul. S-a gândit că-i va înfrânge pe musulmani dacă cel care duce steagul va fi ucis. Acesta era Zeid ibn Haritha (Allah fie mulțumit de el!). Toți romanii l-au luat drept țintă pe Zeid (Allah fie mulțumit de el!) până ce corpul său a devenit asemenea unei site și el a fost doborât.

În Medina, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era informat despre cursul evenimentelor bătăliei, pentru că Allah Preaînaltul îi revela tot ceea ce se întâmpla la Mu'ta. A fost informat până și despre ceea ce s-a întâmplat cu Zeid (Allah fie mulțumit de el!). Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a comentat acest

eveniment, spunând că el a ajuns în Rai. Zeid (Allah fie mulțumit de el!) a fost foarte iubit de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), deoarece acesta din urmă îl luase în grijă și îl tratase ca pe un fiu.

Pe câmpul de luptă, Ge'afar (Allah fie mulțumit de el!) a luat steagul și a luptat cu mult curaj, dar dușmanii i-au tăiat brațele și apoi l-au ucis. El s-a străduit foarte mult să protejeze steagul înainte de a fi ucis. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), de asemenea, a descris această situație și a spus că l-a văzut pe Ge'afar (Allah fie mulțumit de el!) zburând cu două aripi de rubin în locul brațelor pierdute; zbura și se bucura de binecuvântările Paradisului, de râuri și de fructe. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a plâns pentru că Ge'afar (Allah fie mulțumit de el!) a fost unchiul lui preaiubit. Pierderea a două persoane dragi într-un timp foarte scurt i-a provocat Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) multă durere.

Allah Preaînaltul spune: **„Ce face Allah cu pedepsirea voastră, dacă mulțumiți și credeți?”** (Sura An-Nisa': 147).

Când a văzut că steagul a fost doborât, Abdullah ibn Rawaha (Allah fie mulțumit de el!) a mers și l-a luat. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) a ezitat un moment, deoarece era sigur că va muri. Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) și-a făcut curaj să moară martir, pe drumul spre Rai, acolo unde plecaseră deja doi dintre prietenii lui. Era nerăbdător să îndeplinească cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care îl desemnase să fie unul dintre conducători. Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) a fost ucis în luptă, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a povestit aceasta oamenilor din Medina și le-a spus că Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) a ajuns în Rai, chiar dacă el nu a fost la același nivel cu Ge'afar și Zeid (Allah fie mulțumit de ei!), deoarece a avut un moment de ezitare.

Unul dintre companionii care au participat la bătălia de la

Bedr a ridicat steagul și l-a chemat pe Khalid ibn Welid (Allah fie mulțumit de el!) să-l ia. Khalid (Allah fie mulțumit de el!) a refuzat, spunând că sunt companionii care merită să poarte steagul mai mult decât ar merita el, deoarece, în timpul bătăliei de la Bedr, a fost în armata dușmană. Companionii au insistat, spunând că el merită să țină steagul și atunci Khalid (Allah fie mulțumit de el!) l-a luat. Într-una din zile, Khalid (Allah fie mulțumit de el!) a luptat cu atâta curaj, încât a rupt nouă săbii. La apusul soarelui, bătălia s-a oprit și el le-a spus soldaților că bătălia nu s-a încheiat cu o victorie. Atunci el a hotărât retragerea musulmanilor. Companionii au fost de acord cu decizia lui, dar problema era că retragerea lor în deșert le oferea inamicilor șansa de a-i distruge. Khalid (Allah fie mulțumit de el!) știa că demoralizarea dușmanilor era singura cale prin care musulmanii se puteau retrage, fără a fi hăituiți de armatele dușmane.

Khalid ibn Welid (Allah fie mulțumit de el!) a conceput cel mai inteligent plan de retragere din istorie. Armata musulmană era compusă din cinci grupe: flancul drept, flancul stâng, avangarda, ariergarda și rândurile din spate. Conform planului lui Khalid (Allah fie mulțumit de el!), flancul drept trebuia să-și schimbe locul cu cel stâng și avangarda să treacă pe poziția ariergardei. El le-a poruncit tuturor să-și spele și să-și curețe hainele și a poruncit ca steagul să fie pictat în culori și lozinci noi. Astfel musulmanii aveau să pară o altă armată.

După șase zile de lupte, soldații din ambele armate se cunoșteau între ei; fiecare îl știa pe cel cu care se întâlneau pe câmpul de luptă. Planul lui Khalid (Allah fie mulțumit de el!) era să-i convingă pe romani că erau o altă armată, cu alți oameni. Mai mult, el a așezat trei sute de călăreți în spatele armatei și le-a poruncit să facă nori de nisip imediat ce va începe lupta. Le-a spus să ridice mult praf și nisip, pentru ca soldații Imperiului Roman și Ghasasena să creadă că a sosit o nouă armată. Cu scopul de a-i descuraja pe romani, Khalid (Allah fie mulțumit de el!) a poruncit să se formeze din cei trei sute de

oameni, șase plutoane a câte cincizeci de oameni. Când primul pluton se va alătura armatei, întreaga oaste va striga cu voce tare: „Allahu Akbar”. Restul plutoanelor îi vor urma și, de îndată ce al șaselea pluton se va alătura armatei, Khalid (Allah fie mulțumit de el!) va striga: „O, robi ai lui Allah! Aveți încredere în Allah Preaînaltul!”. În acel moment, întreaga armată va ataca și va lupta cu mult curaj. Apoi, când Khalid (Allah fie mulțumit de el!) va spune: „O, servitori ai lui Allah! Întoarceți-vă!”, armata va trebui să se retragă treptat: al șaselea pluton, apoi al cincilea, al patrulea ... etc, până la avangardă. Astfel, romanii nu vor mai veni după ei. Acesta era mărețul plan pus la punct de Khalid ibn Welid (Allah fie mulțumit de el!).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a descris pe Khalid ca fiind „una dintre săbiile lui Allah”, după doar patru luni de la convertirea sa la Islam.

Armata Imperiului Roman a fost surprinsă să vadă noua față a armatei musulmane și le-a raportat conducătorilor că s-au întâlnit cu o armată nouă și că vechea armată s-a retras. Planul a fost pus în aplicare și plutoanele au fuzionat cu armata. Soldații Imperiului Roman s-au speriat de moarte, iar când Khalid (Allah fie mulțumit de el!) a strigat: „O, robi ai lui Allah! Aveți încredere în Allah Preaînaltul!”, trei sute de soldați romani au fost uciși.

Când Khalid (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „O, robi ai lui Allah! Întoarceți-vă!”, armata a început să se retragă conform planului. Imperiul Roman și oastea tribului Ghasasena nu i-au urmărit pe musulmani, iar ei au plecat spre Medina, în timp ce dușmanii îi așteptau, negândindu-se că, de fapt, le fusese întinsă o capcană.

Când musulmanii erau aproape de intrarea în Medina, femeile i-au întâmpinat cu pietre, deoarece au crezut că au fugit de lupta pe calea lui Allah Preaînaltul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit cu brațele deschise și le-a spus: „Nu, ei nu au abandonat lupta. Ei au fost luptători”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!) a vrut să spună că s-au întors și au învins. Apoi a spus că Khalid (Allah fie mulțumit de el!) a fost una dintre săbiile lui Allah Preaînaltul.

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a dus degrabă la casa lui Ge'afar (Allah fie mulțumit de el!), i-a luat în brațe pe cei trei copii ai lui și i-a îmbrățișat. În momentul în care fiul cel mai mare al lui Ge'afar (Allah fie mulțumit de el!) a plâns, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a plâns și el și a spus: „Nu plânge, fiule. Tatăl tău zboară acum împreună cu îngerii în Cer”.

Companionii au relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a învățat să îi numească pe fiii lui Ge'afar (Allah fie mulțumit de el!) - „Fiii bărbatului cu aripi”. Era o modalitate de a-i onora. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a luat pe cei trei copii și i-a întrebat pe musulmani: „Cine are grijă de copiii lui Ge'afar?”. Trei bărbați s-au grăbit să răspundă în același timp, deși erau musulmani foarte săraci.

Toate acestea s-au întâmplat cu scopul de a proteja mesajul și de a-l răspândi în întreaga lume. Martirii au murit de dragul acestui mesaj. Credința, curajul lor în bătălie și credința femeilor dovedesc importanța religiei în asigurarea dezvoltării și a progresului. Credința este imensa energie a națiunii noastre și oamenii o au, dar ea trebuie utilizată.

CAPITOLUL XXIV

Bătălia de la Khaibar

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) încheiase tratatul de la Hudeibiya care presupunea zece ani de armistițiu cu quraișiții, în luna Muharram, anul șapte *hijri* (după emigrare). Atenția Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a îndreptat apoi spre Khaibar, pentru că devenise un punct de pornire a conspirațiilor împotriva musulmanilor. Timp de trei - patru ani, conspiratorii din toată Peninsula Arabică s-au adunat la Khaibar. De fiecare dată când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) reușea să anihileze niște trădători, ei găseau adăpost acolo.

Evreii din tribul An-Nadîr au emigrat acolo după ce au fost izgoniți din Medina, pentru că îl trădaseră pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Iar de aici, Huyai ibn Akhtab s-a dus la Mekka și s-a întâlnit cu Abu Sufiyan pentru a colabora împotriva musulmanilor. Ka‘ab ibn Akhraf a scris un poem, insultându-l pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), pe soțiile sale și pe companioni. Asemenea poeme au început să se răspândească în Peninsula Arabică, pornind din Khaibar. De asemenea, tribul Khaibar a fost cel care i-a încurajat pe evreii din Beni Quraiza să încalce tratatul încheiat cu musulmanii.

Tribul Khaibar îi ura foarte mult pe musulmani. Ei au fost cei care au trimis mesageri Imperiului Roman și Imperiului Persan, propunându-le colaborarea în vederea distrugerii „noului stat musulman”. De aceea acest trib a devenit o amenințare pentru musulmani, incitând puterile internaționale în vederea purtării unui război împotriva musulmanilor.

Tribul Khaibar locuia la o sută cincizeci de kilometri distanță de Medina, avea o putere militară și economică mare, dețineau pământuri cultivate cu peste patru mii de palmieri și aveau și zece mii de soldați bine înarmați.

Toți membrii tribului stăteau în fortărețe bine păzite, divizate în două regiuni. Prima regiune era alcătuită din cinci fortărețe, iar a doua din trei. Cea mai bine păzită era prima fortăreață. Aceste fortărețe erau situate una după alta, deasupra unor munți înalți. Aveau provizii de apă și mâncare pentru un an întreg. De jur împrejur aveau tunele care le asigurau apa necesară vieții.

Dacă musulmanii nu ar fi reacționat, le-ar fi dat posibilitatea să conspire și mai mult împotriva lor. Ar fi putut chiar să-i convingă pe romani și pe persani să lupte împotriva musulmanilor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost nevoit să lupte împotriva lor. El a pregătit o armată de o mie cinci sute de oameni. După o lungă analiză militară, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ajuns la concluzia că oamenii din tribul Khaibar nu sunt niște învingători, că au construit acele fortărețe mari doar pentru a se apăra și că strategia lor militară se bazează pe apărare, nu pe atac frontal. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că ei nu-i vor ataca pe musulmani. Allah Preaînaltul a spus, referindu-se la tribul Khaibar: **„Ei nu vor lupta laolaltă împotriva voastră, ci numai din cetățile întărite sau din spatele zidurilor.”** (Sura Al-Hașr: 14).

Planul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era să atace fortăreața după fortăreață, până când musulmanii câștigau bătălia, iar necredinșii ar fi fost nevoiți să accepte condițiile impuse de ei.

Dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu dorea deloc să lupte cu ei, ci să facă pace, să-i determine să coexiste în armonie.

El era conducătorul unei națiuni și avea un mesaj de transmis. Allah Preaînaltul a spus: **„Sunteți cea mai bună**

comunitate care s-a ivit pentru oameni.” (Sura Al ‘Imran: 110).

Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a hotărât să înceapă lupta, femeile i-au cerut voie să-l însoțească. El a acceptat, chiar dacă se aștepta ca lupta să fie foarte dificilă. Cu toate acestea, douăzeci de femei i-au însoțit pe musulmanii care au plecat la luptă.

În Medina trăia o minoritate de evrei care nu încalcaseră acordul încheiat cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ceea ce era un exemplu bun de conviețuire cu musulmanii.

Odată, un evreu pe nume Abu Șahm i-a împrumutat unui companion al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), pe nume Abdullah ibn Abi Hazrag (Allah fie mulțumit de el!), niște bani. Acesta era împreună cu soldații musulmani, iar Abu Șahm a venit la el și i-a cerut banii înapoi. Companionul a refuzat să-i dea în acel moment, spunându-i că îi va returna atunci când se va întoarce de la bătălia de la Khaibar, pentru că data scadentă era tocmai atunci. Mai mult, musulmanii i-au promis Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) că vor câștiga lupta și îi vor restitui banii. Dar evreii au început să se plângă Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de datoriile acumulate de companionii lui și el le-a poruncit companionilor să-și plătescă datoriile înainte de a pleca la luptă. Abu Hazrag (Allah fie mulțumit de el!) a spus că datoria lui trebuia plătită la acea dată, dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus să-și plătescă datoria, pentru că este posibil să nu se mai întoarcă viu din bătălie.

Companionii au fost nevoiți să-și vândă unele bunuri pentru a-și achita datoriile.

Abu Hazrag (Allah fie mulțumit de el!) relatează că stătea supărat pe marginea drumului, încercând să vândă cele două jilbaburi pe care le avea, când o femeie s-a apropiat de el și l-a întrebat de ce este așa de supărat. Abu Hazrag (Allah fie

mulțumit de el!) a spus că este nevoit să vândă din puținele lucruri pe care le are pentru a achita o datorie. Atunci femeia și-a dăruit mantia de pe ea pentru ca el să obțină banii necesari achitării datoriei.

După bătălie, Abu Hazrag a primit ca pradă de război o sclavă, care s-a întâmplat să fie o rudă de-a lui Abu Șahm; acesta a fost dispus să plătească o mie de dirhami pentru a o elibera.

Înainte de a ajunge la Khaibar, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus companionilor să înainteze în coloane, dar au avut parte de o mare surpriză. O armată formată din patru mii de soldați din Ghatfan era chiar în spatele lor; ei veniseră să-i sprijine pe cei din Khaibar care erau deja în număr de zece mii de oameni în spatele fortărețelor.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a încercat să vorbească cu ei să-i convingă să se retragă, dar ei nu i-au acceptat propunerile. A încercat chiar să se lupte cu ei, dar în zadar. Atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus lui Talha ibn Ubeidullah și Sa'id ibn Zeid (Allah fie mulțumit de ei!), care erau buni strategii, să găsească o cale de mijloc în soluționarea acestei situații. Aceștia aveau doi prieteni musulmani printre cei din Ghatfan, dar care-și ascundeau noua religie.

Companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-au spus să răspândească vestea că o altă armată de musulmani le atacă pământul. Șiretlicul a ținut, iar armata din Ghatfan s-a retras în grabă.

Talha și Sa'id (Allah fie mulțumit de ei!) erau doi dintre cei zece companionii cărora li s-a promis Paradisul, datorită priceperii și devoțiunii lor față de Islam.

Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ajuns la prima fortăreață, le-a poruncit oamenilor să se oprească. A început să se roage pentru ca Allah Preaînaltul să-i ajute să intre în acea fortăreață. Intenția Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era una pașnică și nu una războinică, distrugătoare. Scopul lui era să încheie un tratat

de pace cu evreii, dar trebuia să-și aducă armata, în cazul în care aceștia porneau un asalt împotriva musulmanilor. Cu toate că musulmanii puteau foarte simplu să atace în timpul nopții, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu le-a permis să facă acest lucru, fiindu-i teamă ca, din cauza întunericii, să nu atace vreun copil sau vreo femeie. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și companiile lui și-au așezat tabăra la marginea fortăreței. Hubab ibn Munzir (Allah fie mulțumit de el!) - cel care îl sfătuisese pe Profet în lupta de la Bedr - a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus: „Acest loc este cumva ales de Allah și eu ar trebui să tac sau a fost ales de Profet și atunci ar trebui să vorbesc?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că el a ales acel loc. Atunci Hubab (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „M-am apropiat de fortăreața inamicilor și am văzut că este bine păzită; suntem în raza lor de acțiune; ne pot vedea în timp ce noi nu-i putem vedea și, de asemenea, ne pot ataca cu săgeți. De aceea este mai bine să ne mutăm într-un loc mai îndepărtat pentru ca ei să nu ne poată vedea, iar săgețile lor să nu ne poată ucide”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a ascultat și i-a acceptat propunerea, dar a spus: „Astăzi vom rămâne aici să le demonstrăm inamicilor că nu ne este frică de ei”.

Musulmanii au asediat prima fortăreață de la Khaibar timp de cincisprezece zile. Dar toate fortărețele erau în număr de opt. Foamea a început să-i cuprindă pe musulmani așa de tare, încât începuseră să-și lege pietre în jurul stomacului. Abdullah ibn Magfal (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Într-o zi, am găsit un borcan mare cu grăsime. Eram atât de fericit, încât am spus: «Jur pe Allah că nu voi da nimănui nimic din acest borcan». Dar în momentul în care m-am întors, l-am văzut pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) exact în spatele meu. El mi-a zâmbit și mi s-a făcut rușine și atunci am împărțit borcanul cu încă cinci companioni”.

În a treisprezecea zi de asediu, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a suferit de o severă durere de cap, durere pe care a căpătat-o în urma loviturii pe care a primit-o în timpul bătăliei de la Uhud. În consecință, l-a rugat pe Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) să ia steagul și să intre în fortăreață, dar acesta nu a reușit.

În a paisprezecea zi, Omar ibn Al-Khattab (Allah fie mulțumit de el!) a luat steagul musulmanilor și a încercat să intre și el, dar nici acesta nu a putut. Moralul musulmanilor a început să scadă, astfel încât Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că dimineața va înmâna steagul unui companion care Îl iubește pe Allah Preaînaltul și pe care Allah Preaînaltul îl iubește și care nu este un dezertor; el va fi cel care va deschide fortăreața a doua zi. Fiecare dintre musulmani și-a petrecut noaptea rugându-se la Allah Preaînaltul ca el să fie cel ales de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

După rugăciunea de dimineață, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a ales pe Ali (Allah fie mulțumit de el!) pentru această misiune. Ali (Allah fie mulțumit de el!) l-a întrebat ce ar trebui el să le spună dușmanilor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus să-i îndrume spre religia Islamului, pentru că, dacă vor face acest lucru, va fi mai bine pentru ei și pentru comorile lor.

Ali (Allah fie mulțumit de el!) s-a dus la poarta fortăreței și a bătut cu putere. Unul dintre evrei a ieșit și a spus: „Cine ești?”. El a răspuns: „Sunt Ali ibn Abi Talib”. Evreul l-a întrebat: „Ce dorești?”. Ali (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Voi veți fi înfrânți, conform cărții voastre”. Apoi au început să se lupte, în ajutorul evreului venind alți trei evrei. Ali (Allah fie mulțumit de el!) l-a omorât pe primul, iar pe ceilalți doi i-a doborât, ajutat fiind de Zubeir ibn Awam (Allah fie mulțumit de el!).

În a cincisprezecea zi, fortăreața a fost cucerită. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu i-a omorât

pe evrei, ci i-a lăsat să meargă să se adăpostească în a doua fortăreață, știind că ei se vor preda și nedorind pierderi de vieți omenești.

Cea de-a doua fortăreață a fost cucerită mai repede și musulmanii au luat toate prăzile de război pe care le-au împărțit între cei o mie patru sute de soldați care au participat la luptă. Unul dintre companioni a refuzat să-și ia partea, spunând: „Eu nu l-am sprijinit pe Profet decât ca să primesc o săgeată aici (și și-a dus degetul la nivelul gâtului)”. După o jumătate de oră, unul dintre evrei l-a lovit cu săgeata exact acolo unde arătase mai devreme, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „El a spus adevărul și Allah i-a ascultat ruga”.

Încetul cu încetul, musulmanii au cucerit fortăreață după fortăreață, până ce au ajuns la ultima. În final, evreii au căzut la un acord cu musulmanii, dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că vor exista mai multe condiții. Evreii au fost de acord. Una dintre condițiile impuse de musulmani era părăsirea fortărețelor. Atunci când au auzit, evreii au spus: „Lasă-ne pe pământul nostru!”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „De acord, dar jumătate din roadele pe care le obțineți de pe aceste pământuri vor fi ale musulmanilor”.

Bătălia de la Khaibar a avut o mare influență asupra tribului Quraiș. Era ultima lor șansă de a câștiga războiul împotriva Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Este binecunoscut faptul că orașul Mekka a fost cucerit fără vărsare de sânge, în virtutea a trei elemente:

1. Tratatul de la Hudeibiya;
2. Scrisorile trimise de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) regilor; astfel, el a devenit o personalitate internațională;
3. Câștigarea bătăliei de la Khaibar și tratatul încheiat cu această comunitate.

CAPITOLUL XXV

Cucerirea Mekkăi

Mekka a fost cucerită pe data de 20 Ramadan, în anul opt după *hijra* (emigrare). Această cucerire a fost rodul răbdării și al voinței Sumeyyei, al lui Bilal (Allah să fie mulțumit de ei!) și al multor altora care au îndurat tot felul de torturi și provocări chinuitoare în numele puternicei lor credințe în Allah Preaînaltul și în Mesagerul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Datorită acestei cuceriri, milioane de oameni vizitează astăzi Mekka pentru *hajj* și *umra*.

Tratatul de la Hudeibiya a pecetluit cucerirea Mekkăi. Numărul de persoane care au îmbrățișat Islamul după semnarea tratatului, până în anul opt după *hijra*, a crescut foarte mult, comparativ cu perioada de la începutul revelării Mesajului. Fiecare om din triburile ‘Aws, Așja’ și Ghatfan a îmbrățișat Islamul. În virtutea primului articol al tratatului, tribul lui Khuza’a devenise musulman și se știa că făcea parte din grupul Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Pe de altă parte, tribul lui Beni Bekr era în grupul tribului Quraiș. Avuseseră loc multe lupte între Khuza’a și Beni Bekr, dar aceste conflicte s-au aplanat după semnarea tratatului de la Hudeibiya. Și atunci, în vreme ce Khuza’a devenise mai puternic, fiind de partea Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Beni Bekr au decis să încalce tratatul și să-i atace pentru a deține controlul asupra rivalilor săi. Beni Bekr, urmați de Nawfal ibn Mu‘awiyah, au obținut acordul quraișiților pentru a ataca tribul Khuza’a. Suhail ibn ‘Amr, Ikrima ibn Abu Gahl și Safwan ibn Umayya i-au ajutat pe Beni Bekr și, în plus, i-au aprovizionat cu arme

pentru a susține acest atac; se știa că prin această acțiune atât Beni Bekr, cât și Quraiș vor încălca tratatul care stipula ca timp de zece ani să nu mai aibă loc nicio luptă.

Tribul lui Khuza‘a se pregătea pentru *umra* și și-a petrecut noaptea în Watir. Nawfal ibn Mu‘awiyah și însoțitorii lui au atacat tribul lui Khuza‘a, în timp ce ei dormeau, și au ucis trei dintre ei. Cei din tribul Khuza‘a au fugit la Moscheea Al-Haram pentru a se refugia, dar Nawfal i-a urmărit și a omorât douăzeci dintre ei în incinta lăcașului. Omuciderea în Moscheea Al-Haram era un mare păcat la arabi, dar oamenii din tribul Bekr erau obișnuiți cu fărădelegile, deci crima nu era mare lucru pentru ei. Oamenii lui Khuza‘a s-au repezit la Jutheil ibn Warqa‘, dar zece dintre ei au fost uciși în prag. Jutheil l-a trimis pe ‘Amr ibn Salem la Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a-i spune ce s-a întâmplat.

‘Amr a ajuns la moscheea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a povestit în versuri ce s-a întâmplat. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a auzit cele petrecute, a spus: „Tu ești triumfătorul, ‘Amr ibn Salem!”. Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) n-ar fi putut niciodată să trădeze sau să fie neloial. Planul său era să cucerească Mekka. El nu și-a informat aliații despre trădarea tribului Quraiș, pentru că nu dorea vărsare de sânge.

Venise vremea să consolideze Islamul în Peninsula Arabică. Răzbumarea n-a fost niciodată scopul Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), chiar dacă tribul Quraiș l-a chinuit pe el și pe companionii lui aproape douăzeci de ani, în Mekka. Quraișii au fost cauza morții Khadigei (Allah fie mulțumit de ea!) și tot ei l-au ucis pe unchiul său, Hamza; Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) încă mai spera că se vor îndrepta. Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost un exemplu de toleranță, iertare, bunăvoință, tărie și putere;

toate calitățile sublime îi puteau fi atribuite. Acum quraișiții s-au adunat în Darul-Nadwa pentru a discuta problema. Abdullah ibn Abi Șarh fusese odată musulman și stătuse în preajma Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la Medina, timp de un an; mai târziu, a devenit un apostat, pentru că nu a căpătat un grad înalt printre musulmani după acceptarea Islamului. El le-a spus celor din tribul Quraiș că ei ar putea fie să plătească tributul de sânge, fie să trimită ucigașii la Khuza'a pentru a-și lua revanșa, fie să declare război. Abu Sufiyan avea alt plan. El nu cunoștea faptul că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) știa deja ce se întâmplase, așa că a decis să plece la Medina și să-i propună Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) un tratat de pace, cu noi condiții, sub pretextul că el nu a asistat la semnarea tratatului de la Hudeibiya. Aceasta ar fi însemnat că Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu ar fi avut dreptul să recurgă la represalii în urma întâmplării cu Khuza'a, deoarece incidentul avusese loc înainte de noul tratat. Atunci Abu Sufiyan a plecat în grabă spre Medina. El s-a întâlnit cu fiica sa, Umm Habiba (Allah fie mulțumit de ea!), soția Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). De remarcat că Abu Sufiyan fusese foarte fericit să-și căsătorească fiica cu Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), știind că aceasta va fi onorată și respectată.

Când Abu Sufiyan a intrat în Medina, nimeni nu s-a atins de el, fiindcă respectau condițiile tratatului. Companiile Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se întrebau care sunt sentimentele lui Umm Habiba (Allah fie mulțumit de ea!) față de soțul ei, Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), și față de tatăl ei, Abu Sufiyan, care a condus armata quraișiților pentru a-i ataca pe musulmani. Următorul incident a răspuns la întrebările lor. Când Abu Sufiyan a vizitat-o pe fiica lui acasă, aceasta a refuzat să-l lase să se așeze pe patul Profetului Muhammed

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), spunându-i că el nu este curat. Și asta cu toate că Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a cerut musulmanilor să-și respecte părinții, chiar dacă aceștia sunt necredincioși. Dar, în acest caz, tatăl era cel mai mare dușman al musulmanilor. Abu Sufiyan a cerut să-l vadă pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care avea o viziune politică clară și era sigur că Abu Sufiyan venise să negocieze un nou tratat. Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus lui Abu Sufiyan, cu o remarcabilă stăpânire de sine și toleranță față de inamicul său, care tocmai încălcase tratatul, că ei erau încă loiali angajamentelor pe care le luaseră, deci nu era nevoie de alt tratat, decât dacă tribul Quraiș dorea asta. Abu Sufiyan l-a asigurat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) că nimic nu s-a întâmplat și, astfel, a dat greș în încercarea de a semna un nou tratat cu musulmanii.

Ali (Allah fie mulțumit de el!) a prevăzut că singura soluție a lui Abu Sufiyan era să declare el însuși că dorea prevenirea luptei și chiar așa s-a și întâmplat. Este atât de evident faptul că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a adunat toate trăsăturile etice desăvârșite în caracterul său: mila, respectul, toleranța cu care își trata dușmanii. Pe întreg parcursul acestor ani de conflicte, Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu l-a insultat și nu l-a umilit vreodată pe Abu Sufiyan și, din această cauză, el a acceptat mai târziu Islamul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a luptat împotriva lui, dar nu l-a umilit niciodată.

Răspunsul său a constituit un amestec de politețe și demnitate. Când s-a întors la Mekka, Abu Sufiyan a povestit locuitorilor ce s-a întâmplat. Ei i-au spus: „Tânărul Ali care obișnuia să se joace printre noi, cu ani în urmă, copil fiind, a îndrăznit să te ia în derâdere, Abu Sufiyan? Același Ali, de care am râs cu toții când a intrat în Islam, la zece ani?”. Abu Sufiyan

s-a supărat, a ieșit afară și s-a adresat idolilor: „Jur că nu mă voi închina nimănui decât vouă, atât timp cât plămânii mei vor mai respira!”.

După plecarea lui Abu Sufiyan, Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a dus la Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) și i-a cerut să-l ajute să se pregătească de luptă. El i-a povestit cum cei din Mekka au încălcat tratatul. Nu i-a spus decât ei acest lucru. Apoi a venit Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) și a văzut-o pe Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) pregătindu-i Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) hainele de luptă. A întrebat dacă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) intenționa să lupte cu romanii ori cu tribul lui Hawazin sau dacă intenționa să-i atace pe quraișiți. Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) n-a răspuns la niciuna din întrebările sale. Ea n-a făcut decât să zâmbească la fiecare dintre acestea. Acesta este un model de comportament pentru toate femeile. Niciodată, pentru niciun motiv, femeile musulmane nu trebuie să dezvăluie secretele, nici chiar în fața taților lor. Apoi, Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a anunțat poporul să se pregătească de război. „Împotriva cui vom lupta?”, au întrebat cu toții. „Veți afla mai târziu”, a răspuns Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El a dorit să țină răspunsul secret, fiindcă se temea de ipocriții din Medina sau chiar de musulmanii care i-ar fi putut avertiza pe cei din tribul Quraiș. Dorea să-i ia prin surprindere pe quraișiți, astfel încât să nu aibă loc vărsare de sânge. El a chemat și unele dintre triburile vecine care îmbrățișaseră Islamul ca să vină și să urmeze armata. De asemenea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ținut secretă destinația. Cu toții erau curioși să afle, ba chiar câțiva dintre ansari au scris versuri în cinstea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și le-au încheiat cu întrebarea: „Încotro ne îndreptăm oare?”. Ei s-au dus să recite versurile în fața Profetului (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și când au ajuns la întrebare, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a zâmbit, a clătinat din cap și apoi a plecat.

Apoi Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a chemat pe Abu Bekr și pe Omar (Allah fie mulțumit de ei!) și a vorbit cu ei multă vreme. Se pare că le-a mărturisit secretul, deoarece companionii l-au auzit pe Omar (Allah fie mulțumit de el!) șoptind: „O, Profetule! Ei te-au expulzat și te-au numit magician. Ți-au spus că ești nebun”.

Apoi Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a trimis pe Talha ibn Ubeydullah (Allah fie mulțumit de el!) și pe încă alți șapte oameni să cerceteze drumul spre Hawazin.

Vestea că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) intenționa să atace Hawazin-ul s-a răspândit în toată Medina, adică exact ce dorea Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să se întâmple. Mai multe triburi au urmat armata Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Printre acestea erau: tribul Aslam, tribul Așja', tribul Ghatfan etc. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a rugat pentru fiecare trib care i se alătura.

În timp ce se pregăteau pentru bătălie, Hafiz ibn Abu Balta', care a fost prezent în bătălia de la Bedr, a trimis tribului Quraiș un mesaj printr-o femeie, prin care îi informa că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) intenționa să-i atace și le cerea să se pregătească. Femeia a plecat spre Mekka pe un drum ocolit. Atunci Allah Preaînaltul l-a trimis pe Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) să-l înștiințeze pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în legătură cu acest lucru. La aflarea veștii, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a trimis pe Ali și Zubeir (Allah fie mulțumit de ei!), cerându-le s-o aducă pe acea femeie înainte ca ea să ajungă la Mekka. Ei au găsit-o și i-au cerut scrisoarea. „Jur că nu am nicio scrisoare!”, a spus ea în mod repetat. „Nici Profetul, nici Îngerul Gibril n-au mințit. Scoate scrisoarea!”, a

spus Zubeir (Allah fie mulțumit de el!). Când au amenințat-o că-i vor scoate hainele până ce vor găsi scrisoarea, ea și-a dat seama că aceștia vorbeau serios și le-a dat scrisoarea. Apoi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a adunat pe toți musulmanii și i-a cerut lui Ali (Allah fie mulțumit de el!) să citească mesajul în fața lor. După ce Ali (Allah fie mulțumit de el!) a dat citire scrisorii, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a luat-o și a spus: „Ce-i asta, Hafiz?”. Hafiz (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Nu te supăra pe mine, o, Profetule! Eu încă mai cred în Allah și în Mesagerul Său și nu mă voi dezice niciodată de Islam. Dar, deși nu sunt originar din tribul Quraiș, iar soția și copiii mei sunt încă acolo, am încercat să le fac o favoare celor din Quraiș, numai pentru ca soția și copiii mei să fie în siguranță”.

Omar ibn Al-Khatib (Allah fie mulțumit de el!) și-a scos sabia și a zis: „El este Munafiq (ipocrit), Profetul meu! Lasă-mă să-l omor!”. „Lasă-l, Omar! El a participat la bătălia de la Bedr, iar Allah i-a iertat deja pe cei care au luptat acolo pentru orice au făcut sau vor mai face”, a replicat Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a iertat, deoarece știa că Hafiz (Allah fie mulțumit de el!) avea credință, dar făcuse doar o greșală. În acea clipă, Omar (Allah fie mulțumit de el!) a lăcrimat, simțind cât de Îndurător și Iertător este Allah. Despre acea întâmplare, Allah Preaînaltul a revelat: **„O, voi, cei care credeți! Nu-i luați ca aliați pe dușmanul Meu și pe dușmanul vostru, arătându-le lor prietenie, în vreme ce ei au tăgăduit Adevărul ce a venit de la voi!”** (Sura Al-Mumtahana: 1).

Mai târziu, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a iertat pe Hafiz (Allah fie mulțumit de el!) și a continuat să-l trimită cu mesaje și să-i încredințeze diferite misiuni pentru Islam. După ce l-a iertat pe Hafiz (Allah fie mulțumit de el!), Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a impus o restricție pentru orașul Medina, prin care nimeni nu avea voie să părăsească localitatea și nimeni nu avea

voie să intre în ea, deoarece multe triburi soseau în fiecare zi, pentru a se alătura armatei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Omar (Allah fie mulțumit de el!) era responsabil de paza hotarelor orașului. Armata musulmană era formată din zece mii de soldați. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a început călătoria spre Hawazin, astfel încât toți erau siguri că merg în luptă împotriva acestora. Până și cei din tribul Hawazin au început să se pregătească pentru a-și apăra pământurile. În fruntea armatei era Khalid ibn Welid, în partea dreaptă era Abu Ubeyda Gerrah, iar în partea stângă era Zubeir ibn Awwam (Allah fie mulțumit de ei!). Muhagirinii și ansarii erau uniți sub un singur steag, condus de Sa'ad ibn Ubada (Allah fie mulțumit de el!).

Armata a înaintat până când a ajuns la opt kilometri de Hawazin, moment în care, brusc, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a poruncit schimbarea direcției și înaintarea rapidă spre Mekka. El i-a trimis pe Talha și Sa'id ibn Zeid (Allah fie mulțumit de ei!) să cerceteze drumul și să rețină orice spion din tribul Quraiș care s-ar fi întâmplat să le iasă în cale. În acest fel, nicio știre privind înaintarea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spre Mekka n-ar fi putut ajunge la Quraiș. Ultima veste pe care aceștia o auziseră era că Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) înainta spre Hawazin, apoi veștile s-au întrerupt brusc. Au continuat să înainteze rapid până ce au ajuns la numai șase kilometri de Mekka, în vreme ce nimeni nu știa despre asta. Planul a fost îndeplinit cu foarte mare acuratețe, în ciuda greșelii făcute de Hafiz (Allah fie mulțumit de el!), care a fost pedepsit. În acest fel, ei au putut cuceri Mekka. Apoi, le-a poruncit să aprindă focuri. Urmând ordinul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), zece mii de oameni au aprins focuri. În acest timp, Abbas, unchiul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a decis să părăsească Mekka și să emigreze în Medina pentru a îmbrățișa Islamul. El

era ultimul emigrant și ultimul care primea recompensa emigrării. În ciuda faptului că l-a protejat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în tot acel timp de după moartea lui Abu Talib, Abbas rămăsese încă un necredincios. Ca și cum Allah Preaînaltul a dorit să-l mulțumească pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), dându-i unchiului său nu doar recompensa convertirii la Islam, ci și a emigrării. Abbas a îmbrățișat Islamul, fapt care l-a mulțumit mult pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Apoi, el i-a cerut Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să-l aștepte până se va întoarce la tribul Quraiș și să-i convingă pe aceștia să nu lupte. Întorcându-se la Mekka, el s-a întâlnit cu Abu Sufiyan, care intenționa să meargă încă o dată la Medina pentru a-l convinge pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să reînnoiască tratatul. Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt: **„Spune: «A venit Adevărul și a pierit deșertăciunea! Deșertăciunea este sortită să piară!»”**. (Sura Al-‘Isra: 81).

Ieșind din Mekka, Abu Sufiyan a văzut focurile de la marginea orașului aprinse de musulmani și a întrebat ce se întâmplă. Nu ar fi putut să fie tribul Hawazin sau tribul Khuza‘a, pentru că ei nu erau atât de puternici. Abbas (Allah fie mulțumit de el!) i-a spus că acesta era Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care se îndreaptă spre ei cu cei zece mii de soldați înarmați. El a venit, împreună cu toate triburile arabe, să cucerească orașul Mekka. Abbas (Allah fie mulțumit de el!) i-a mai spus că ar fi mai bine pentru el să o predea fără să opună niciun fel de rezistență, sau chiar el, cu mâna lui, îi va omorî pe quraișiți. Abu Sufiyan a fost de acord să capituleze, dar îi era teamă că Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-ar fi putut răni. Ali ibn Abu Talib (Allah fie mulțumit de el!), care fusese trimis și el de către Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în urma lui Abbas (Allah fie mulțumit de el!), l-a asigurat pe Abu Sufiyan că nimeni nu se va atinge de el. I-a spus: „Când îl vei

întâlni pe Profet, să-i spui așa cum au spus și frații lui Yusuf (Pacea fie asupra sa!): **„Pe Allah! Într-adevăr Allah te-a preferat pe tine nouă, iar noi am fost supuși greșelii!”** (Sura Yusuf: 91).

Abu Sufiyan s-a urcat pe catârul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), în spatele lui Abbas, astfel încât să poată intra în siguranță la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Omar (Allah fie mulțumit de el!), care era atunci de pază, i-a văzut și a vrut să-l ucidă pe Abu Sufiyan, dar Abbas (Allah fie mulțumit de el!) l-a oprit, spunând: „Vrei să-l ucizi pentru că este dintre fiii lui Abdul Menaf și nu dintre cei ai lui Adeyy?”. Atunci Omar (Allah fie mulțumit de el!) a plâns. El era foarte puternic, dar și foarte sensibil. Apoi i-a spus lui Abbas (Allah fie mulțumit de el!): „Am fost fericit când ai îmbrățișat Islamul, mai mult decât dacă ar fi făcut-o tatăl meu, deoarece aceasta îl face fericit pe Profet”. Apoi ei au intrat la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Văzându-l pe Abu Sufiyan, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a făcut roșu la față. El era furios că Abu Sufiyan încalcă tratatul pe care-l încheiaseră. Atunci Abu Sufiyan i-a răspuns folosind cuvintele fraților lui Yusuf (Pacea fie asupra sa!): **„... «Pe Allah! Într-adevăr, Allah te-a preferat pe tine nouă, iar noi am fost supuși greșelii!» / Astăzi nu mai este nicio dojană împotriva voastră! Allah să vă ierte, căci El este Cel mai Milostiv dintre milostivi!”** (Sura Yusuf: 91-92).

Abu Sufiyan a spus: „Câtă răbdare ai, Muhammed. Știu că idolii sunt nefolositori; altminteri ar fi trebuit să ne ajute azi. Recunosc că Allah este singurul Dumnezeu, dar sunt încă în dubiu că tu ești Mesagerul Său”. Dar a realizat repede greșeala sa și și-a mărturisit credința atât în Allah, cât și în Profetul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Apoi Abbas (Allah fie mulțumit de el!) i-a spus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) că Abu Sufiyan are una dintre cele mai înalte poziții în tribul Quraiș, iar acest lucru ar

trebui să fie un privilegiu pentru ei, chiar și după convertirea la Islam.

Atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis: „Oricine intră în casa lui Abu Sufiyan (Allah fie mulțumit de el!) este în siguranță”. Tot așa, oricine intra în Al-Haram (Moscheea Sfântă din Mekka) este în siguranță și oricine stă în casa sa este în siguranță.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a poruncit lui Abbas să-l rețină pe Abu Sufiyan lângă el în acea noapte, astfel încât să poată vedea dimineța puterea armatei. Dimineța, Abu Sufiyan stătea împreună cu Abbas pe un deal din apropiere, iar batalioanele armatei au început să mășăluiască. De câte ori un batalion trecea prin fața dealului, soldații strigau cât puteau de tare: „Allahu Akbar!”. Abu Sufiyan s-a convins că aproape toate triburile arabilor, care fuseseră odată ostile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), acum îmbrățișaseră Islamul și se aliaseră cu el. Soldații mășăluiau cu Sa‘ad ibn Ubada (Allah fie mulțumit de el!) în frunte, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era în inima armatei. Omar (Allah fie mulțumit de el!) încerca să ordoneze marșul soldaților. Abu Sufiyan s-a convins cât de mare era puterea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). „Nu este putere, ci Profeție, o, Abu Sufiyan!”, a replicat Abbas (Allah fie mulțumit de el!). În vreme ce intrau în Mekka, Sa‘ad ibn Ubada (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Astăzi este o zi a victoriei. Astăzi, Allah Preaînaltul îi va umili pe cei din Quraiș”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a supărat foarte tare și a spus: „Nu, Sa‘ad, astăzi este o zi a recunoștinței! Astăzi Allah îi va privilegia pe cei din tribul Quraiș”. Apoi a luat steagul din mâna lui Sa‘ad (Allah fie mulțumit de el!) și i l-a dat fiului său, Qays (Allah fie mulțumit de el!), pentru a-i da o lecție și, în același timp, pentru a da familiei sale privilegiul cuceririi Mekkăi.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

a intrat el însuși în Mekka, cu capul plecat în fața lui Allah Preaînaltul, recitând versetul: „**Cu adevărat noi ți-am dat ție o biruință învederată**” (Sura Al-Fath: 1), iar companionii repetau după el.

Ajungând la ultimul verset al surei: „**Muhammed este Trimisul lui Allah, iar aceia care stau alături de el sunt aspri față de necredincioși și sunt îndurători între ei. Îi vezi pe ei aplecați și prosternându-se, căutând mila lui Allah și mulțumirea Lui.**” (Sura Al-Fath: 29), toți companionii au izbucnit în lacrimi. Apoi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a poruncit ca nimeni să nu fie ucis, cu excepția a zece persoane pe care le-a numit. Abu Quhafa, tatăl lui Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!), a dorit să rostească *șehada* (mărturisirea de credință). Iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ales să meargă el însuși acasă la acesta, în semn de respect pentru vârsta lui și pentru faptul că era orb, dar, la insistențele lui Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!), tatăl său a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Văzând că tatăl său a acceptat Islamul, Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a început să plângă de fericire. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a intrat și a spus: „**Spune: «A venit Adevărul și a pierit deșertăciunea! / Deșertăciunea este sortită să piară!»**” (Sura Al-‘Isra: 81).

El a înconjurat Ka‘aba, iar Bilal (Allah fie mulțumit de el!) a început să recite *ezan-ul* (strigarea la rugăciune) în apropierea Ka‘abei, acolo unde fusese torturat cu mult timp în urmă. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a urcat pe colina Safa, acolo unde stătuse cu mult timp înainte pentru a chema oamenii să rostească *șehada* (mărturisirea de credință). A poruncit oamenilor să se adune și apoi a zis: „O, voi, quraișiților, ce credeți că am de gând să fac cu voi?”. „Tu ești rudă cu noi și ești un om blând”, au răspuns aceștia. „Niciun reproș pentru voi în această zi. Allah să vă ierte, El este Cel mai Generos pentru cei care arată mulțumire. Sunteți cu toții

liberi!”, a replicat Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Mai târziu, Abu Sufiyan (Allah fie mulțumit de el!) stătea singur și se gândea la o cale prin care să adune soldații și să-l atace pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). „Dacă faci asta, vei cădea în dizgrația lui Allah pentru totdeauna”, îi spunea o voce din interiorul său și care apoi s-a transformat în vocea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). „Cred cu toată puterea că ești Mesagerul lui Allah”, a spus el. Acesta a fost un alt miracol de-al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Apoi, când Abu Sufiyan stătea cu Ibn Al-Harith, cel din urmă a zis: „Sunt fericit că tatăl meu a murit înainte să audă glasul plăcut al lui Bilal în preajma Ka‘abei”. Abu Sufiyan (Allah fie mulțumit de el!) s-a temut să comenteze, ca nu cumva Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să știe ceea ce a gândit. Cei doi au fost uluiți, când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trecut pe acolo și a spus: „O, Ibn Al-Harith, este bine că tatăl tău a murit înainte să audă vocea plăcută a lui Bilal în preajma Ka‘abei, iar tu, Abu Sufiyan, dacă vei scoate un singur cuvânt, acesta îmi va fi revelat încă o dată”. „Jur că ești Mesagerul lui Allah!”, a strigat Abu Sufiyan și din acel moment a crezut cu fermitate, din adâncul sufletului. Apoi s-a luptat de dragul lui Allah Preaînaltul, până și-a pierdut ambii ochi.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întâlnit și pe Sa‘ab ibn Abu Sa‘ab care-i era prieten încă de pe vremea când Khadiga (Allah fie mulțumit de ea!) trăia. El i-a lăudat bunele sale maniere și i-a cerut să și le păstreze și după convertirea la Islam. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) aprecia bunele maniere, chiar și atunci când veneau din partea unui nemusulman.

Printre cele mai frumoase exemple este și povestea lui Fadala (Allah fie mulțumit de el!), un bărbat din tribul Quraiș. Acest om a ascuns un cuțit sub haina sa și a început să meargă în

urma Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), în timp ce acesta înconjură Ka'aba. Brusc, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întors către el și a spus: „Ce este asta, Fadala?”. „Mă rog la Allah!”, a răspuns acesta. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a ridicat mâinile, nu pentru a-l lovi, așa cum a crezut acesta, ci pentru a le pune pe pieptul lui. A început să-i maseze pieptul, zicându-i: „Roagă-te lui Allah să te ierte, Fadala!”. Fadala (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Înainte să-și pună mâinile pe pieptul meu, inima mea îl ura foarte mult, dar după ce și le-a luat, a devenit cel mai drag om inimii mele”. Când s-a întors acasă, Fadala (Allah fie mulțumit de el!) s-a întâlnit cu o femeie cu care obișnuia să aibă relații intime. Când aceasta l-a chemat, Fadala (Allah fie mulțumit de el!) a refuzat-o și i-a spus că acum Islamul este mai prețios decât orice în această lume.

CAPITOLUL XXVI

Bătăliile de la Huneyn și Tabuk

Cucerirea orașului Mekka a avut loc pe data de 20 Ramadan. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea atunci șaiszeci și unu de ani. Și-a petrecut nouăsprezece zile într-un cort, deoarece casa i-a fost confiscată și vândută de vărul său, ‘Aqiyl ibn Abu Leheb. Oamenii din Mekka l-au întrebat de ce nu locuiește în casa lui. Le-a reamintit că aceasta i-a fost luată de quraișiți.

Timp de nouăsprezece zile, toate personalitățile puternice care le-au provocat musulmanilor atâta durere și atâtea chinuri, ca de exemplu Ikrima ibn Abu Gehl, Safwan ibn Omayya, Suhayl ibn ‘Amr, Hind bint Utba, cea care a mutilat corpul lui Hamza în bătălia de la Uhud, și Abdullah ibn Sa‘ad ibn Șarh, toți au devenit musulmani. Să ne întrebăm cum de a fost posibil ca Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să-i accepte, deși ei i-au provocat numeroase suferințe? Ce a făcut Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu Ikrima? După cucerirea Mekkăi, Ikrima a fugit la Jeddah cu intenția de a găsi un loc de refugiu. Soția lui, care a îmbrățișat Islamul, a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a cerut să-l ierte pe soțul ei. El l-a iertat și ea a plecat după el în Jeddah pentru a-i spune că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a iertat. În momentul în care Ikrima s-a apropiat de companioni, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus acestora să nu-l insulte pe Ikrima. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a zâmbit, apoi și-a scos mantia și l-a lăsat pe Ikrima să se așeze pe ea. „O,

Muhammed, ce îmi ceri?”, a întrebat Ikrima. „Te chem să întărești relațiile de rudenie, să ai un comportament nobil, să te rogi și să-L adori doar pe Allah Preaînaltul”, a spus Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Lui Ikrima i-a plăcut enorm ceea ce a auzit și a spus *șehada* (mărturisirea de credință). „Jur pe Allah Preaînaltul că voi cheltui de două ori mai mulți bani și voi depune de două ori mai mult efort de dragul Islamului, decât am cheltuit împotriva lui”, a spus Ikrima care a devenit un bărbat ce avea de îndeplinit o misiune. El a murit martir în bătălia de la Yermuk.

De asemenea, Safwan ibn Umeya a fugit la Jeddah. Omayr ibn Wahhab s-a dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a cerut să-l ierte pe Safwan. Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu numai că l-a iertat, dar i-a și dăruit lui Omayr propriul său turban ca semn că Safwan se află în siguranță. Omayr a plecat după aceea la Safwan și i-a spus că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a iertat.

Hind bint Utba a fost una dintre acele persoane a cărei executare a fost poruncită de către Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), deoarece a provocat multă durere musulmanilor. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) stătea cu câteva femei, învățându-le despre Islam, ea a venit, fără să fie recunoscută de către nimeni. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le spunea să-L adore doar pe Creatorul Lumilor. Ea a spus: „Dacă ei erau într-adevăr dumnezei, ne-ar fi ajutat”. El le spunea, de asemenea, să nu fure. Atunci ea a spus: „Abu Sufiyan (soțul ei) e zgârcit. Pot lua din banii lui fără ca el să știe?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a răspuns: „Tu și fiii tăi puteți lua o sumă rezonabilă și suficientă”. Apoi le-a spus femeilor să nu comită adulter. Ea a fost foarte ofensată și a spus: „O, Profetule, doar sclavele comit adulter, nu și femeile libere”. După aceea Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat despre verii

lui, Utba și ‘Utayba, fiii lui Abu Leheb. Ei au fost căsătoriți cu două dintre fiicele Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) - Ruqiya și Umm Kulthum (Allah fie mulțumit de ele!). Aceștia l-au supărat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), dar el i-a calmat, pentru că erau rudele sale, și le-a cerut să-și declare credința. Ei au făcut-o doar de frică. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a simțit aceasta, i-a luat de mână și i-a dus la Ka‘aba, unde și-a lipit corpul de *Multazam*. Acolo i-a cerut lui Allah Preaînaltul să le îndrepte inimile. Omar ibn Al-Khatab (Allah fie mulțumit de el!), care îl păzea, a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a rugat mult pentru ei. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a plecat de la *Multazam*, a zâmbit și a spus: „Toate mulțumirile I le datorez lui Allah, pentru că a călăuzit inimile lor”.

Doi oameni, care trebuiau să fie executați, conform poruncii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), s-au ascuns în casa lui Umm Hani bint Abu Talib, sora lui Ali ibn Abu Talib (Allah fie mulțumit de el!) și verișoara Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Cei doi i-au cerut acesteia să-i adăpostească. Simțind că aceștia ar putea accepta Islamul, ea a fost de acord. În același timp, Ali (Allah fie mulțumit de el!) știa că fugarii sunt ascunși în casa ei, fapt pentru care i-a cerut surorii sale să-i lase să se predea. Ea a refuzat, spunându-i că le-a oferit celor doi oameni adăpost. „Femeile nu oferă adăpost. Acest lucru este permis numai bărbaților”, a spus Ali (Allah fie mulțumit de el!). Ea s-a dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a povestit despre cele întâmplate. „O, Trimis al lui Allah, fratele meu mă amenință că va omorî un om pe care-l adăpostesc eu, iar acel om este cutare și cutare, fiul lui Hubeira”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a răspuns: „Adăpostim omul căruia tu i-ai oferit adăpost”.

În vremea aceea, a adăposti pe cineva reprezenta un drept

politic pe care-l aveau numai bărbații. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost primul care le-a dat acest drept și femeilor, așa cum a făcut și atunci când le-a permis să depună jurământul de la ‘Aqaba. De asemenea, le-a permis femeilor să ia parte la luptă.

Fiul lui Omar relatează: „În anul victoriei, Mesagerul lui Allah a venit călare pe cămila lui Usama ibn Zeid pe care a făcut-o să se aplece pentru a coborî, în apropierea Ka‘abei. Apoi a trimis pe cineva după Uthman ibn Talha (Allah fie mulțumit de el!) și i-a spus acestuia: «Adu-mi cheia de la Ka‘aba!». Acesta s-a dus la mama lui să-i ceară cheia, dar ea a refuzat să i-o dea. Uthman (Allah fie mulțumit de el!) i-a spus: «Dă-i cheia sau jur pe Allah că această sabie va fi înfiptă într-o parte a mea!». Așa că mama lui i-a dat cheia, iar el a venit la Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a predat-o, iar acesta a deschis ușa Ka‘abei”.

La Ka‘aba, Abbas (Allah fie mulțumit de el!), unchiul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), l-a rugat să le permită celor din familia lui să intre în posesia cheii, pentru că ar fi constituit o mare onoare pentru ei. Cu toate acestea Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a refuzat și i-a predat-o lui Uthman (Allah fie mulțumit de el!), asigurându-l că va rămâne în posesia familiei sale până în Ziua Judecății și că nimeni nu va îndrăzni să le-o ia. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a procedat astfel, deoarece a respectat acordul încheiat între triburi, înainte de Islam, conform căruia familia lui Uthman (Allah fie mulțumit de el!) va fi proprietara cheii Ka‘abei pentru totdeauna. Prin urmare Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a încălcat acea înțelegere încheiată înainte de Islam, ci, dimpotrivă, a respectat-o. Deci Islamul nu și-a propus să anuleze tot ceea ce a precedat religia noastră, ci a dorit să păstreze binele și să schimbe răul.

În luna Șewwal a celui de-al optulea an după *hijra*, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a

primit vestea că triburile Hawazin și Seqif se pregăteau să atace Mekka. Aceste două triburi erau la fel de puternice ca și tribul Quraiș. Când au aflat că tribul Quraiș a fost învins, ei s-au hotărât să cucerească Peninsula Arabică, în general, și Mekka, în special. Ei s-au gândit că ar putea să-l învingă ușor pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Astfel, au pregătit o armată de douăzeci de mii de luptători. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a decis să răspundă atacului celor două triburi, pregătind o armată de doisprezece mii de ostași.

În timp ce se pregătea pentru luptă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a cerut lui Safwan ibn Umeia să-l ajute cu trei sute de scuturi, pentru că acesta era un bun comerciant de arme. „Ai fi în stare să mă obligi să fac asta?”, l-a întrebat Safwan. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a asigurat că acesta ar constitui un împrumut pe care i-l va restitui lui Safwan.

După bătălia de la Huneyn, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a înapoiat scuturile lui Safwan, dar acesta a refuzat să le primească: „Aș da orice de dragul Islamului, deci nu le mai vreau înapoi”, a spus Safwan.

Cei din tribul Hawazin au ales drept câmp de luptă un loc numit Huneyn, aflat la trei nopți depărtare de Mekka. Acolo, ei au căutat o vale mlăștinoasă pentru a pune la cale o ambuscadă asupra musulmanilor. Ei și-au instalat tabăra în trecătorile strâmte dintre munți.

Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era un adevărat exemplu de conducător prudent. El a dat ordine ca exact acea vale mlăștinoasă să fie studiată cu atenție. Un fel de nepăsare cuprinsese însă oastea musulmanilor. Erau foarte siguri de victorie datorită numărului mare de luptători pe care îl aveau. Allah Preaînaltul spune în Sfântul Coran: **„Allah v-a ajutat să biruiți în numeroase locuri. Și în ziua de la Huneyn, când ați fost mândri de numărul vostru mare, însă el nu v-a fost de folos întru nimic.**

Și îngust vi s-a părut vouă pământul, măcar că el era întins. Apoi ați întors spatele, fugind”. (Sura At-Tawba: 25) sau **„Privește cum îți dau ei pilde! Și de aceea ei sunt rățăciți și nu vor mai putea să afle drumul”.** (Sura Al-Furqan: 9). A fost la fel ca în bătălia de la Uhud, atunci când au neglijat ordinele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Aceasta este o lecție ce trebuie învățată din istorie. Neglijența în plănuirea și pregătirea căilor de a obține victoria conduc la eșec, chiar dacă îl ai pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) alături.

Musulmanii s-au apropiat de mlaștină. Khalid ibn Welid (Allah fie mulțumit de el!) era conducătorul armatei aflate în prima linie. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) simțea că se întâmplă ceva ciudat. El le-a dat ordin să traverseze locul acela mlaștinos în grupuri. Așa au și făcut. Dar când a treia divizie a coborât în mlaștină, armata celor din Hawazin i-a atacat pe musulmani. Musulmanii au răspuns atacului cu atâta putere, încât Khalid (Allah fie mulțumit de el!) și-a pierdut cunoștința din cauza rănilor.

Armata a fost cuprinsă de un mare haos. Unii încă mai coborau în mlaștină, în timp ce alții încercau să scape prin escaladare și din această cauză au fost călcați în picioare. Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu-i putea readuce pe câmpul de luptă și a început să strige: „Eu sunt Profetul adevărului! Eu sunt nepotul lui Abdul-Muttalib!”

Atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să se roage la Allah Preaînaltul să îi ajute. Primul care s-a îndreptat alergând spre Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost Abbas (Allah fie mulțumit de el!). El avea o voce puternică, așa că a început să-i cheme pe musulmani lângă Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), dar nimeni nu a răspuns chemării. De aceea Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a poruncit să-i cheme pe dreptcredincioșii care au făcut

legământul de la ‘Aqaba și pe aceia care au depus jurământul de sub copac, pe muhagirini (emigranți), pe ansari (locuitorii orașului Medina) și pe cei ce au memorat Sura Al-Baqara. Ca atare, Abbas (Allah fie mulțumit de el!) a început să repete chemarea în acest fel.

Atât muhagirinii, cât și ansarii care auziseră chemarea s-au îndreptat în direcția vocii lui Abbas (Allah fie mulțumit de el!). Unii dintre ei, neputându-și opri caii speriați și-au luat scuturile în mână și au sărit de pe cai pentru a se alătura Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). O sută de companioni l-au înconjurat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și au luptat cu vitejie. În acea zi, pentru prima oară, sabia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a rupt din cauza luptelor aprige. Ali ibn Abu Talib (Allah fie mulțumit de el!) a relatat că, în acea zi, în momentul în care lupta s-a intensificat, ei s-au ascuns în spatele Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cu toate că acesta avea șaiszeci și unu de ani, iar Ali (Allah fie mulțumit de el!) avea treizeci și trei de ani.

Un alt lucru important a avut loc; îngerii au coborât să-i întărească pe musulmani. Ei nu au luptat, întrucât Allah Preaînaltul i-a trimis să lupte numai în bătălia de la Bedr. În Sfântul Coran, Atotputernicul spune: **„Allah v-a ajutat să biruiți în numeroase locuri. Și în ziua de la Huneyn, când ați fost mândri de numărul vostru mare, însă el nu v-a fost de folos întru nimic. Și îngust vi s-a părut vouă pământul, măcar că el era întins. Apoi ați întors spatele, fugind. / Apoi, Allah a pogorât liniștea Sa asupra Trimisului Său și asupra dreptcredincioșilor și a trimis oșteni pe care nu i-ați văzut și i-au chinuit pe cei care nu credeau. Aceasta este răsplata necredincioșilor!”** (Sura At-Tawba: 25-26).

În final, musulmanii au ieșit învingători și au câștigat multe prăzi de război, mai mari ca niciodată. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să împartă

prada de război. Primul a fost Abu Sufiyan (Allah fie mulțumit de el!); el a primit o sută de cămile. Au urmat Safwan ibn Umeya și Hakim ibn Hizam (Allah să fie mulțumit de ei!) care îmbrățișaseră Islamul cu puțin timp în urmă. Prăzile de război erau atât de numeroase, încât Abu Sufiyan (Allah fie mulțumit de el!) i-a cerut Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să le ofere și fiilor lui partea cuvenită, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a acceptat. Abu Sufiyan (Allah fie mulțumit de el!) n-a putut să care toate prăzile de război pe care le primise și a cerut să fie ajutat. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus că, atât timp cât le-a luat pentru el însuși, ar trebui să și le care singur.

În acest timp, locuitorii din Medina priveau cum prada de război era împărțită, fără ca vreunul dintre ei să fi primit ceva. Ei se temeau că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi va abandona, mai ales după cucerirea Mekkăi și după reunirea cu familia sa. Abdullah ibn Zeid (Allah fie mulțumit de el!) a relatat că, atunci când Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a cucerit Huneyn, a împărțit prăzile de război, acordându-le în primul rând celor ale căror inimi au dorit câștigul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost informat că ansarii credeau că ei sunt neîndreptățiți, căci nu primiseră nimic din prada de război. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a ridicat în picioare și, după ce a adus laudă lui Allah Preaînaltul, li s-a adresat astfel: „O, locuitori ai orașului Medina, nu v-am găsit eu în rătăcire, iar Allah v-a călăuzit pe calea cea dreaptă? Nu erați voi o comunitate dezbinată, iar Allah v-a unit prin mine?”. Ei au răspuns: „Allah și Profetul Său sunt binevoitori”. El a spus din nou: „De ce nu-mi răspundeți?”. Ei au spus: „Allah și Profetul Său sunt binevoitori”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Dacă vreți, puteți să spuneți cutare și cutare lucru, pentru ca să se întâmple în felul cutare și cutare”.

El a continuat: „Nu sunteți fericiți că ceilalți oameni pleacă cu capre și cămile, iar voi vă întoarceți la casele voastre cu Trimisul lui Allah? Ansarii sunt hainele interioare pentru mine [adică sunt mai aproape de Profet], în timp ce musulmanii din Mekka sunt hainele exterioare. Dacă oamenii ar trebui să pășească într-o vale și ansarii să meargă pe un drum strâmt, așa merge pe drumul ales de ansari. Prin urmare ar trebui să fiți răbdători, până când ne vom întâlni la Bazin (*Hawd*)”.

După terminarea bătăliei, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat de Khalid ibn Welid (Allah fie mulțumit de el!) și i s-a spus că acesta suferă din cauza rănilor grave primite. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a dus să-l vadă. A început să sufle în palmă și să-i mângâie rănilor lui Khalid (Allah fie mulțumit de el!), în timp ce vorbea cu el, numindu-l sabia lui Allah, încurajându-l să se refacă. S-a relatat că toți au fost uimiți când l-au văzut pe Khalid (Allah fie mulțumit de el!), care era pe patul de moarte, ridicându-se și sărind pe cal de parcă nu fusese niciodată rănit.

Allah spune: **„Și să știți că printre voi se află Trimisul lui Allah.”** (Sura Al-Hujurat: 7). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se află printre noi atât timp cât îi urmăm tradiția. Încă mai deținem comoara pe care ne-a lăsat-o: comportamentul, mila și iubirea lui.

Într-o relatare se spune că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Aș fi vrut să-i văd pe frații mei”. Cei aflați alături de el au întrebat: „Trimis al lui Allah, nu suntem noi frații tăi?”. „Nu”, a răspuns el, „voi sunteți companionii mei. Frații mei sunt cei care vor veni după mine și îi voi întâlni la Bazin (*Hawd*)”. Companionii l-au întrebat: „Trimis al lui Allah, cum îi vei recunoaște?”. A răspuns: „Nu este recunoscut un călăreț cu fruntea strălucitoare care vine printre voi călare pe un cal alb?”. Ei au răspuns: „Sigur că da, Trimis al lui Allah”. El a continuat: „Astfel vor veni ei în Ziua de Apoi, cu semne albe pe frunțile, mâinile și picioarele

lor, de la abluțiune, iar eu îi voi aștepta la Bazin. Unii oameni vor fi îndepărtați de la Bazin de parcă ar fi niște cămile rătăcite. Eu îi voi chema. Și voi spune: «Nu veniți? Nu veniți?», iar cineva îmi va spune: «Ei te-au abandonat pentru alte lucruri». Atunci eu voi spune: «Departa cu ei, departa cu ei, departa cu ei!»».

Bătălia de la Tabuk

În anul al nouălea după emigrare a avut loc ultima bătălie din viața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și anume bătălia de la Tabuk. Acest loc se află la o sută de kilometri depărtare de orașul Medina. Totul a început atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a aflat cum Ghasasena și romanii pregăteau o armată de patruzeci de mii de luptători pentru a invadea Medina.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a luat inițiativa și a decis să meargă să lupte cu ei înaintea lor. A început să-și pregătească armata, cerându-le tuturor triburilor nou convertite la Islam să contribuie la pregătiri.

Bătălia de la Tabuk a avut loc în august; era vremea strânsului recoltei, ceea ce însemna că nu era destulă mâncare pentru a lua cu ei. A fost un adevărat examen pentru toți musulmanii, fapt la care se adăuga distanța mare pe care o aveau de parcurs. De asemenea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a pus condiția ca toți cei care nu au cu ce să se îmbrace, să nu participe la luptă, pentru că știa cât de grea avea să fie lupta pentru ei.

În Coran, ea a fost denumită „Al-‘Usra”, iar Allah Preaînaltul spune: **„Allah a primit căința Profetului, căința acelor care au purces în peregrinare și a sprijinitorilor, care l-au urmat la ceasul greului, după ce aproape că se abătuseră inimile unei părți dintre ei. Apoi a primit căința lor, căci El este Iertător, Îndurător.”** (Sura At-Tawba: 117).

Armata musulmanilor era formată din treizeci de mii de luptători. Toți aceștia erau pregătiți să-și dea viața pe calea lui

Allah. Le-a luat cincizeci de zile să-și îndeplinească datoria. Cincizeci de zile au suferit din cauza vremii toride, a setei, a oboselii fizice. Era ca și cum Allah Preaînaltul îi pregătea pe companionii să fie în stare să împlinească mesajul Său după moartea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care avea să se petreacă în anul următor. În acel marș, companionii au învățat și au înțeles mai multe despre Islam. În zilele noastre oameni renumiți cred că, limitându-și contactul cu oamenii de rând, își vor păstra faima și vor fi astfel mai deosebiți. Dimpotrivă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ținea foarte mult să comunice cu toată lumea pentru a transmite mesajul lui Allah Preaînaltul și pentru a-i învăța pe toți oamenii.

Înainte de a pleca la luptă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a ridicat în picioare și a întrebat dacă există cineva care dorește să ofere ajutor financiar și material armatei. Uthman ibn Affan (Allah fie mulțumit de el!) a fost primul care a răspuns rugăminții Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a oferit trei sute de cămile, cu tot ceea ce era necesar pentru ele, astfel încât Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că orice i s-ar întâmpla lui Uthman (Allah fie mulțumit de el!), după ajutorul dat, nu-l va răni în niciun fel.

Apoi, Abdurahman ibn Awf (Allah fie mulțumit de el!) a oferit două sute de monede de aur, urmat de Omar ibn Al-Khatib (Allah fie mulțumit de el!) care a dat cinci mii de dirhami, adică jumătate din averea lui. Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) și-a oferit întreaga avere, adică patru mii de dirhami. Au fost oameni care au dăruit o curmală și alții care au dat o cantitate mică de grâu măcinat.

Ipocriții râdeau de musulmanii care au oferit drept ajutor daruri mici și nesemnificative, spunând că o fac doar de ochii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Allah Preaînaltul a revelat în Coranul cel Sfânt: **„Pe aceia care îi ponegresc pe dreptcredincioșii care, de bunăvoie, fac**

milostenii, dar nu află pentru a oferi decât rodul trudei lor și îi iau în derâdere pe ei, pe aceia îi va lua și Allah în derâdere și ei vor avea parte de pedeapsă dureroasă.” (Sura At-Tawba: 79).

Ipocriții au încercat, de asemenea, să creeze confuzie între Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și Ali (Allah fie mulțumit de el!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi spusese lui Ali (Allah fie mulțumit de el!) să rămână în urmă și să aibă grijă de musulmani, dar ipocriții i-au spus lui Ali (Allah fie mulțumit de el!) că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) dorea ca el să rămână în urmă, din cauză că nu-i făcea plăcere compania lui. Lui Ali (Allah fie mulțumit de el!) i-a venit greu să creadă acest lucru, așa că s-a dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a povestit totul.

Atunci când romanii au fost informați că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și armata sa formată din treizeci de mii de soldați se apropie de ei, s-au speriat și s-au retras. Allah Preaînaltul nu l-a informat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) că romanii s-au retras și că nu sunt pregătiți să lupte, pentru că dorea să-i pregătească pe companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru luptă.

Ipocriții au refuzat să participe la luptă. Găsiseră motive nefondate pentru a nu participa. Allah Preaînaltul a revelat următorul verset: **„Și au venit cei care cer întruna îngăduință dintre beduini [arabi], pentru ca să li se dea voie să rămână acasă, iar alții au rămas, mințind pe seama lui Allah și a Trimisului Său.”** (Sura At-Tawba: 90).

Alte două versete spun: **„S-au bucurat aceia care au rămas în casele lor, în urma Trimisului lui Allah, și nu au voit să lupte cu bunurile lor și cu sufletele lor pe calea lui Allah și au zis ei: «Nu purcedei la luptă pe dogoarea aceasta!» Spune: «Focul Gheenei este mult mai dogoritor! Dacă ei ar pricepe! / Lasă-i să rădă puțin, căci vor plânge ei**

mult, drept răsplată pentru ceea ce au agonisit!»” (Sura At-Tawba: 81-82).

Allah Preaînaltul continuă, spunând: **„Purcedeți ușori și grei și luptați cu averile și cu sufletele voastre pe calea lui Allah! Aceasta este mai bine pentru voi, dacă pricepeți!”** (Sura At-Tawba: 41).

Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ajuns la Tabuk a aflat că nu va mai fi nicio bătălie. Nedorind să se întoarcă fără să facă ceva, a decis să semneze un tratat de pace cu triburile învecinate romanilor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a cerut lui Khalid ibn Welid (Allah fie mulțumit de el!) să-l aducă pe regele Eucaidal din Dawmat-ul Jandal pentru a semna tratatul. Khalid (Allah fie mulțumit de el!) s-a gândit că îi va fi foarte greu să-l aducă pe acel rege care se ascundea după zidurile înalte ale fortăreței sale, dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus să ia cu el patru sute de oameni și să-l captureze, în timp ce acesta participa la vânătoarea de vite.

Khalid (Allah fie mulțumit de el!) nu-și putea imagina că regele va ieși la vânătoare în timpul războiului, însă s-a supus poruncii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), pentru că avea încredere în el.

După ce Eucaidal s-a convertit la Islam, într-una din zile a povestit că, în timp ce era ascuns în fortăreața sa, el și soția sa au văzut niște vite care alergau spre poarta principală a fortăreței, dorind să iasă afară. Toți au rămas cu gurile căscate și regelui nu i-a venit să creadă ce i-au văzut ochii. Imediat a ieșit pentru a le vâna, nedorind să scape o astfel de ocazie. Soția sa l-a avertizat, dar el nu a vrut să o asculte. Odată ieșite, vitele au început să se îndrepte în direcția lui Khalid (Allah fie mulțumit de el!), fiind urmărite de rege. Lui Khalid (Allah fie mulțumit de el!) nu i-a venit să creadă că îl va captura pe rege atât de ușor, în timpul unei vânători.

Regele și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) au semnat tratatul de pace. La puțin timp după semnarea acestui tratat, musulmanii s-au întors acasă. La întoarcere, un companion pe nume Abdullah Zul Bejadeyn (Allah fie mulțumit de el!), care avea treizeci și trei de ani, l-a rugat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să se roage lui Allah să moară martir. Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) se numea înainte de Islam Abd al-Uzza (robul lui Uzza) și, după ce s-a convertit la vârsta de șaisprezece ani, a emigrat împreună cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) numai cu hainele de pe el, lăsând în urma sa tot ce posedea. De aceea Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a numit Abdullah Zul Bejadeyn (Allah fie mulțumit de el!).

Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) era un om foarte bogat; obișnuia să trăiască în lux și în confort. El și-a ținut ascunsă credința în Allah Preaînaltul și în Profetul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) timp de trei ani, sperând ca unchiul său, care îi era tutore, să accepte Islamul. După un timp, văzând că unchiul său nu dorește să se convertească, s-a dus la el și și-a declarat credința în Allah Preaînaltul și în Profetul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Unchiul său s-a înfuriat foarte tare când a auzit vestea și l-a dezmoștenit. Dar tânărului nu i-a păsat și a ales să-l urmeze pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), lăsând în urmă întreaga sa avere, chiar și hainele sale, plecând doar cu ce avea pe el. Era aproape gol când a plecat din casa unchiului său, așa că și-a căutat o bucată de pânză pe care a rupt-o în două și s-a înfășurat cu ea, pentru a-și acoperi goliciunea.

Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a văzut, a zâmbit și i-a promis că va avea parte de o mare bogăție în Paradis.

În această bătălie, Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) l-a rugat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să se roage lui Allah Preaînaltul pentru el ca să moară martir. Auzind rugămintea sa, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui

Allah fie asupra sa!) a zămbit și i-a spus: „Cel care merge pe calea lui Allah și moare sau este ucis, sau este mușcat de un animal veninos, sau își rupe gâtul, căzând de pe calul sau cămila sa, sau moare în patul său, dacă intenționează să moară ca un martir, atunci Allah îi va îndeplini dorința”.

După aceea Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) s-a îmbolnăvit și a murit. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a săpat singur groapa, neacceptând niciun ajutor. După ce a terminat de săpat, s-a așezat pe pământ, în groapă, pentru a o face mai confortabilă pentru Abdullah (Allah fie mulțumit de el!) până în Ziua Judecății. Apoi l-a luat în brațe, l-a așezat pe pământ și a început să plângă și să se roage pentru el, iar companionii și-au dorit să fie ei în locul celui mort. Apoi și-au continuat drumul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era atât de obosit, încât aproape era să cadă de pe cămila sa, dacă nu ar fi fost Abu Kitadada (Allah fie mulțumit de el!). Acesta a câștigat răsplată de la Allah Preaînaltul, doar pentru că l-a ajutat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Atunci când au ajuns acasă, unii dintre musulmanii care nu au fost pe câmpul de luptă au început să caute diferite scuze pentru neparticiparea lor, doar pentru a nu-l înfuria pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Toți au mințit, în afară de trei oameni care au spus adevărul. Toți ceilalți erau ipocriți, în afara celor trei care erau companionii devotați și care participaseră atât la lupta de la Bedr, cât și la celelalte. Ei nu au putut să mintă. Unul dintre ei era Ka‘ab ibn Malik (Allah fie mulțumit de el!) care a spus: „Nu am lipsit de la nicio bătălie în care a luptat Profetul, decât de la bătălia de la Tabuk. Am avut onoarea să fiu alături de Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) atunci când s-a încheiat tratatul de la ‘Aqaba și nu a fost pentru mine o zi mai dragă decât participarea mea la bătălia de la Bedr. Iată povestea mea, atunci când am rămas în urma Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cu ocazia bătăliei de la Tabuk. Niciodată

nu am avut suficiente mijloace și ocazii mai favorabile ca în această expediție. Și, jur pe Allah, că niciodată înainte de această expediție nu am posedat, în același timp, două mijloace de transport. Au fost câțiva oameni care au dorit să se scuze și au avut impresia că ar putea foarte ușor să se ascundă (și să rămână nedescoperiți) până când a fost revelat adevărul de la Allah. Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și ceilalți companioni au făcut pregătirile pentru a pleca la luptă. Și eu începusem să mă pregătesc, dar apoi am stat și m-am gândit că mai am destul timp pentru acest lucru. Am întârziat atât de mult cu pregătirea celor de trebuință pentru plecare, încât, atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a anunțat că trebuie să plecăm, nu am fost deloc pregătit. Am continuat să mă pregătesc, dar ei se îndepărtaseră deja destul de mult de mine. M-am hotărât să-i ajung din urmă, dar nu am putut. După plecarea companionilor, m-am întors și am constatat că nu mai rămăsese nimeni dintre bărbați în oraș în afara mea și a celor ipocriți. Când am aflat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se întoarce, am început să caut scuze pentru a nu-l supăra. Apoi am ajuns la concluzia că nimic nu mă va putea salva decât adevărul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia ca, atunci când intra în Medina, să se ducă la moschee și să îndeplinească două părți opționale de rugăciune, ca mulțumire lui Allah pentru tot ceea ce i se întâmplase. Toți cei care nu participaseră la luptă au început să se scuze în fața lui. Erau mai mult de optzeci de persoane. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a acceptat fiecare scuză spusă, până când m-am prezentat și eu în fața lui, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mi-a spus: «Vino mai aproape! Ce te-a reținut să nu participi la luptă? Nu ți-ai permis un cal ca să mergi cu noi?». «O, Profet al lui Allah! Dacă ar fi fost să mă prezint și să mă scuz acum în fața unei alte persoane de seamă din această lume, aș fi inventat imediat o scuză, oricare, dar, jur pe Allah, sunt

conștient că, dacă te-aș minți cu privire la neparticiparea mea la luptă doar pentru a te mulțumi pe tine, Allah se va mânia pe mine. Dar dacă îți voi spune adevărul, poate te vei supăra pe mine, dar sper ca Allah să facă să se termine cu bine. Jur pe Allah că nu am nicio scuză plauzibilă»”.

Atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Acest om a grăit adevărul. Ridică-te până ce Allah va lua o decizie în legătură cu tine”. Apoi a plecat, iar unii oameni din Beni Salama l-au urmărit și i-au spus lui Ka‘ab (Allah fie mulțumit de el!): „Jurăm pe Allah că nu știm pe cineva care să fi comis un păcat mai mare decât acesta! Nu ai fost în stare să inventezi o scuză pentru a te apăra în fața Profetului lui Allah, așa cum au făcut ceilalți”. Ka‘ab ibn Malik (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „A mai avut cineva aceeași soartă ca a mea până acum?”. Ei au spus: „Da, două persoane au mai avut parte de același verdict; ei au spus aceleași scuze ca și tine”. Ka‘ab (Allah fie mulțumit de el!) a întrebat: „Cine sunt ei?”. Au răspuns: „Murara ibn Ar-Rabia‘ ‘Amiri și Hilal ibn Umayya Waqafi (Allah fie mulțumit de ei!)”. Aceștia erau doi musulmani credincioși care participaseră la bătălia de la Bedr.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a interzis musulmanilor să mai vorbească cu aceste trei persoane. Oamenii au început să-i evite și să nu mai vorbească cu ei. Cei trei au petrecut cincizeci de zile astfel, iar doi dintre ei chiar se închiseseră în casă, fiind foarte triști din cauza situației. Odată, după rugăciune, Ka‘ab (Allah fie mulțumit de el!) s-a dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), dorind să-l salute, dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a salutat și apoi și-a continuat drumul.

Într-una din zile, după rugăciune, Ka‘ab s-a dus la vărul său, Abu Qatada (Allah fie mulțumit de el!), și l-a salutat, dar acesta n-a răspuns salutului. Atunci Ka‘ab ibn Malik (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Abu Qatada, nu știi că eu Îl iubesc pe Allah și pe Profetul Lui mai mult decât orice?”. Abu Qatada (Allah fie mulțumit de el!) nu i-a răspuns. Atunci, Ka‘ab (Allah

fie mulțumit de el!) a continuat: „Allah și Profetul Său știu acest lucru”, izvorându-i lacrimi din ochi la rostirea acestor cuvinte.

Patruzeci de zile trecuseră, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu primise nicio revelație în legătură cu pedeapsa lui Ka‘ab (Allah fie mulțumit de el!). Într-o zi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a dus la Ka‘ab (Allah fie mulțumit de el!) și i-a spus: „Îți poruncesc să te separi de soția ta”. Ka‘ab (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Ar trebui să divorțez de ea?”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Nu, dar stați separat unul de altul”. Imediat, Ka‘ab (Allah fie mulțumit de el!) s-a dus la soția lui și i-a spus: „Ar fi mai bine să stai la părinții tăi pentru o perioadă”.

Aceeași poruncă au primit-o și ceilalți doi companioni care nu participaseră la bătălia de la Tabuk. Când a aflat, soția lui, pe nume Hilal bint Umayya, i-a spus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Jur pe Allah că el nici nu s-a uitat la mine; a continuat să fie trist și să plângă din ziua aceea și până acum”.

Apoi Allah Preaînaltul a revelat următoarele versete: **„Allah a primit căința Profetului, căința acelor care au purces în peregrinare și a sprijinitorilor, care au urmat la ceasul greu, după ce aproape că se abătuseră inimile unei părți dintre ei. Apoi a primit căința lor, căci El este Iertător și Îndurător. / Și a primit El și căința de la cei trei care au fost lăsați în urmă, până ce pământul le-a fost loc prea strâmt, cu toate că el era întins, iar sufletele lor au devenit și ele prea strâmte și atunci au știut ei că nu este adăpost de Allah decât numai la El. Apoi a primit căința lor, pentru ca ei să se poată întoarce la El, căci Allah este Primitor al căinței și Îndurător.”** (Sura At-Tawba: 117-118).

În dimineața celei de cincizecea zi, Ka‘ab (Allah fie mulțumit de el!) stătea pe acoperișul casei sale și, dintr-o dată, a auzit o voce spunând: „Ka‘ab ibn Malik! Sunt vești bune pentru tine!” Atunci Ka‘ab (Allah fie mulțumit de el!) s-a prosternat în

semn de recunoștință pentru vestea pe care urma să o primească.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a anunțat pe musulmani că Allah Preaînaltul primise căința celor trei companioni.

Ka'ab (Allah fie mulțumit de el!) s-a dus la Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar pe drum a fost oprit de o mulțime de oameni care îl felicitau, spunându-i: „Te felicităm pentru acceptarea căinței tale”. Când a ajuns la moscheea Profetului, Talha ibn Ubeidullah (Allah fie mulțumit de el!) s-a repezit la el și i-a strâns mâna, felicitându-l.

În ceea ce-i privește pe cei care au căutat scuze mincinoase, Allah a revelat: **„Se vor dezvinovăți față de voi, când vă veți întoarce la ei. Spune: «Nu vă dezvinovățiți, căci noi nu vă dăm crezare! Allah ne-a prevenit despre veștile voastre». Și vor vedea Allah și Trimisul Său fapta voastră. Apoi veți fi aduși înapoi la Cel care le știe pe cele nevăzute ca și pe cele văzute și El vă va vesti cele ce le-ați făcut. / Ei vă vor jura pe Allah, când voi vă veți întoarce la ei, pentru ca voi să-i iertați pe ei. Îndepărtați-vă de ei, căci ei sunt spurcăciune, iar sălașul lor va fi Gheena, ca răsplată pentru ceea ce au agonisit.”** (Sura At-Tawba: 94-95).

CAPITOLUL XXVII

Victoria adevărului și a generozității asupra răului și a intereselor personale

Înainte de a vorbi despre moartea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), va trebui să discutăm despre predica de adio pe care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ținut-o în anul zece, după emigrare (*hijra*), când avea șaiszeci și trei de ani. Era exact cu trei luni și trei zile înainte de moartea sa. Era *Hajj el-Wedaa* (Pelerinajul de Bun Rămas) în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a luat rămas bun de la musulmani. De-a lungul drumului, el a pronunțat unicitatea lui Allah Preaînaltul, spunând: „Lebbeik (răspund chemării Tale, o, Allah!), lebbeik, lebbeik. Tu nu ai părtaș, lauda și mulțumirea sunt ale Tale și Suveranitatea de asemenea! Tu nu ai părtaș!”. Iar companionii repetau și ei această „*Telbiya*”.

În acea predică, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Voi știți ce zi e azi?”. „Allah și Profetul Lui știu mai bine”, au răspuns companionii. El a rămas tăcut, iar ei se gândeau că ar putea să-i dea alt nume acelei zile. El a zis: „Nu este ziua de *Nahr* [sacrificiu]?”. Ei au răspuns: „Este”. Apoi Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat: „Ce lună este aceasta?”. Ei au răspuns: „Allah și Profetul Său știu mai bine”. El a rămas tăcut până ce companionii s-au gândit că ar putea să-i dea alt nume acelei luni. Apoi el a spus: „Nu este aceasta luna de Zul-Hijja?”. Ei au răspuns: „Ba da, este”. El a întrebat apoi: „Ce oraș este acesta?”. Ei au răspuns: „Allah și Profetul Său știu mai bine”. El a rămas

tăcut până ce ei s-au gândit că ar putea să-i dea alt nume acelui oraș. Apoi el a spus: „Nu este acesta orașul Mekka [interzis, sacru]?”. Ei au răspuns: „Ba da, este”. El a spus apoi: „Cu adevărat, sângele și averea voastră sunt la fel de sacre și de inviolabile ca și sacralitatea acestei zile, din această lună, din acest oraș al vostru. Priviți! Tot ceea ce este legat de zilele ignoranței este complet abolit sub picioarele mele. Abolite sunt, de asemenea, răzbunările de sânge din zilele ignoranței. Temeți-vă de Allah în privința femeilor! Cu adevărat, voi le-ați luat prin grija lui Allah și vi le-ați făcut legiuite prin Cuvintele Lui. Veți fi întrebați despre mine în Ziua de Apoi. Acum, spuneți-mi, ce veți răspunde?”.

Companionii au spus: „Vom depune mărturie că tu ai transmis mesajul, ai îndeplinit misiunea și ai dat sfaturi înțelepte”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ridicat apoi degetul arătător spre cer și a spus: „O, Allah, fii martor! O, Allah, fii martor! O, Allah, fii martor!”. În acea zi, Allah a revelat următorul verset: **„În ziua aceasta, am desăvârșit religia voastră și am împlinit harul Meu asupra voastră și am încuviințat Islamul ca religie pentru voi!”** (Sura Al-Ma‘ida: 3).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a părăsit apoi *Multazam*, a adunat mulțimea din nou și a spus: „Eu sunt om și voi muri. Allah vă va întreba de mine. Ce aveți de gând să-I spuneți?”. Companionii au răspuns: „Îi vom spune că ne-ai făcut cunoscut mesajul Său și ai făcut cum ai putut mai bine. Noi îi vom cere să te recompenseze în cel mai bun mod în care a răsplătit El vreodată un Profet”. Apoi Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Laudă lui Allah!” și a purces din Mekka spre Medina, împreună cu Fadl ibn Abbas. Când o femeie a venit să-l întrebe ceva, Fadl a rămas cu privirea ațintită asupra femeii, pentru că era frumoasă, dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus să se uite în altă parte, deoarece nu se cădea să privească atât de lung la ea. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) a sosit la Medina, unde a adunat mulțimea în moschee și a spus: „O, popor al meu! Eu sunt mulțumit de Abu Bekr, Omar, Ali, Uthman, Talha, Zubeir, Sa‘ad, muhajirini și ansari. Vă cer să aveți grijă de familia mea și de companionii mei. Să nu vorbiți niciodată de rău pe cineva fără motiv. În Ziua Judecății, voi vedea toate comunitățile. Unii profeți vor veni doar cu un credincios, alții cu doi, până ce se va vedea un grup mare de oameni. Eu voi spune: «Ummety! Ummety! [Poporul meu! Poporul meu!]». Allah îmi va spune «Nu, acesta este neamul lui Noe, uită-te în cealaltă parte!». Mă voi uita și voi vedea un număr și mai mare de oameni. Allah îmi va spune că acesta este poporul meu; șaptezeci de mii dintre ei vor intra în Rai fără nicio pedeapsă. Apoi Îl voi implora pe Allah să fie mai mulți, iar El va spune: «Fiecare o mie va lua cu ea alți șaptezeci de mii»”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se îmbolnăvise atât de rău, încât își făcea rugăciunea șezând și nu în picioare. Într-o zi, Omar a intrat și i-a spus: „Ai îmbătrânit, dragul meu Profet”. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Da, Omar. Un verset din Sura Hud mă face să îmbătrânesc mai mult. Allah spune în Coranul cel Sfânt: **„Deci rămâi pe calea cea dreaptă, așa cum ți s-a ordonat, laolaltă cu aceia care s-au căit împreună cu tine! Și nu treceți peste limite, fiindcă El este Cel care Vede Bine ceea ce faceți!”** (Sura Hud: 112).

Înainte de ultimul său pelerinaj, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus Fatimei (Allah fie mulțumit de ea!): „În fiecare an, Gibril obișnuia să revizuiască Coranul cu mine o singură dată, dar în acest an a făcut-o de două ori. Mă gândesc că aceasta prevestește moartea mea”. El i-a cerut Fatimei (Allah fie mulțumit de ea!) să fie răbdătoare pentru că va avea parte de o mai mare recompensă de la Allah Preaînaltul. Apoi Fatima (Allah fie mulțumit de ea!) i-a cerut lui Allah Preaînaltul să-i dea putere pentru a fi răbdătoare. Atunci i-a fost revelat un alt verset Profetului: **„Și fiți cu frică**

de Ziua în care vă veți întoarce la Allah, când fiecare suflet va fi răsplătit după ceea ce a agonisit, iar oamenii nu vor fi nedreptățiți.” (Sura Al-Baqara: 281).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să mediteze la tot ce s-a întâmplat de-a lungul vieții sale. Ulterior, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a vizitat pe martirii de la Uhud și a plâns. Companionii l-au întrebat: „De ce plâangi, o, Profet al lui Allah?”. El a spus: „Îmi lipsesc frații și surorile mele”. Ei au spus: „Nu suntem noi frații și surorile tale?”. El a spus: „Nu, voi sunteți companionii mei. Frații și surorile mele sunt cei care vin după moartea mea și cred în mine fără să mă fi văzut. Mi s-a făcut dor de ei, de aceea am plâns”.

După aceea Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus lui Abu Muweyhiba: „Allah mi-a dat posibilitatea să aleg între a poseda toate comorile acestei lumi, a fi nemuritor și a intra în Rai sau să-L întâlnesc pe Allah și să intru în Rai”. Abu Muweyhiba a spus: „O, Profetule, te rog alege nemurirea!”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Nu, Abu Muweyhiba, aleg să-L întâlnesc pe Allah Preaînaltul. Mi-e atât de dor de El!”.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a îmbolnăvit foarte tare. Era cu treisprezece zile înainte de moartea sa. În primele unsprezece zile, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a condus rugăciunea, dar în ultimele trei zile nu a mai fost capabil să o facă și, în consecință, a spus: „Spuneți-i lui Abu Bekr să conducă rugăciunea!”.

Odată, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a simțit în stare să meargă să se roage în moschee, iar Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!), când l-a văzut, a vrut să-i cedeze locul, dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a cerut să continue. Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) i-a condus pe toți în rugăciune, inclusiv pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Când

au terminat, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Niciun profet nu moare înainte ca el să se roage în spatele unui imam al poporului său”.

Trei zile mai rămăseseră și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era foarte bolnav. El și-a chemat soțiile și le-a cerut permisiunea de a fi îngrijit în casa Aișei (Allah fie mulțumit de ea!), iar ele au acceptat. A fost condus la Aișa de Ali ibn Abu Talib și Fadl ibn Abbas (Allah fie mulțumit de ei!), fiindcă nu se putea ține pe picioare. Oamenii erau triști văzându-l pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) purtat astfel și s-au adunat la moschee pentru a întreba de sănătatea sa. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să spună: „Nu este alt Dumnezeu decât Allah; moartea înseamnă agonie”. El a început să transpire foarte tare și Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) îi ștergea sudoarea cu propriile lui mâini, fiindcă erau mai nobile decât ale ei. Apoi și-a amintit că, de fiecare dată când cineva era bolnav, el își punea mâna pe fruntea bolnavului și spunea: „Stăpân al lumii, șterge această boală, vindecă-l, pentru că Tu ești Marele Vindecător! Nu există tratament decât prin puterea Ta tămăduitoare care nu lasă nimic din boală”. Și ea a vrut să facă la fel. El și-a luat mâna și i-a spus: „Nu, draga mea Aișa. Nu are rost să faci asta acum”. Abia atunci ea a știut că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) va muri.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a auzit vocile oamenilor afară și a cerut companionilor săi să-l ducă la ei. Urcându-se la amvon a spus: „O, popor al meu, vă este teamă pentru mine?”. Companionii au spus: „Da”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a adăugat: „Eu nu vă voi întâlni aici, ci acolo, la Bazin. Jur pe Allah! Pot vedea de aici. O, popor al meu, nu mi-e frică pentru voi din cauza sărăciei, ci mă tem că, întrecându-vă între voi în viața lumească, veți fi pierduți ca și strămoșii voștri”.

Allah Preaînaltul îi dăduse șansa unuia dintre robii Săi să

aleagă între această lume și a fi cu El în Lumea Cealaltă. El a ales Lumea de Apoi. Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a început să plângă. Acel rob era însuși Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) știa mai bine decât oricare altul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis: „O, Abu Bekr! Nu plânge”. Și a mai adăugat: „Abu Bekr mi-a fost de mare ajutor cu averea și tovărășia sa. Închideți toate porțile moscheii, mai puțin pe cele ale lui Abu Bekr”.

Apoi Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis: „Dacă am biciuit pe cineva, să vină acum să mă biciuiască. Dacă am rămas dator cuiva, să vină acum să-și ia banii. Oricine a fost blestemat de mine să vină acum să mă blesteme”. Un bărbat a zis: „Eu am de luat de la tine trei dirhami”. Atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a cerut lui Abu Abbas (Allah fie mulțumit de el!) să-i dea banii omului. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a continuat: „Temeți-vă de Allah pentru rugăciune! Temeți-vă de Allah pentru rudele voastre! Temeți-vă de Allah pentru femeile voastre și aveți grijă de ele!” Apoi, el a început să se roage și a spus: „Fie ca Allah să vă apere, să vă dăruiască izbândă, să vă protejeze și să vă susțină!” În final, a zis: „Să amintiți de mine tuturor musulmanilor care vor veni după moartea mea până în Ziua Judecății!”

În ultima noapte, Fatima (Allah fie mulțumit de ea!) a venit să-și vadă tatăl. Atunci, el i-a spus un secret care a făcut-o să plângă. Apoi i-a spus un alt secret care a făcut-o să râdă. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a murit, oamenii au întrebat-o despre cele petrecute. Ea a răspuns: „El mi-a spus că va muri la noapte și eu am plâns. Apoi mi-a spus că eu voi fi prima din familia sa care-l va urma și eu am râs”.

În dimineața următoare, de luni, când musulmanii făceau rugăciunea de *fejr* (dimineață) și Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) îi conducea în rugăciune, brusc, Profetul lui Allah (Pacea

și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ridicat perdeaua de la locuința Aîsei (Allah fie mulțumit de ea!), i-a privit cum erau aranjați în șiruri de credincioși care se roagă și a zâmbit. Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) s-a retras în rând, crezând că Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) dorea să iasă afară pentru rugăciune. Musulmanii erau puși la grea încercare în rugăciunea lor (erau cât pe ce să părăsească rugăciunea), atât erau de încântați să-l vadă pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Dar Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a făcut semn cu mâna să-și termine rugăciunea, apoi a intrat în casă și a lăsat perdeaua jos.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era pe patul de moarte. Capul său se sprijinea între „pieptul și bărbia mea”, după cum a relatat Aîșa (Allah fie mulțumit de ea!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să spună: „O, Allah! Te rog, lasă-mă să fiu în compania Celui Măreț!”. Îngerul Gibril (Pacea fie asupra sa!) a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cerându-i permisiunea să-l lase pe Melekul-Mewt (Îngerul morții) să intre, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a permis. Melekul-Mewt a spus: „Allah m-a trimis să te întreb dacă îți dorești această viață sau compania Celui Măreț?”. Apoi Melekul-Mawt s-a așezat pe fruntea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a spus: „O, bunule suflet al lui Muhammed ibn Abdullah, ieși pentru că Allah este pe deplin mulțumit de tine!” Apoi, mâinile lui s-au lăsat în jos și Aîșa (Allah fie mulțumit de ea!) a știut că el murise. Ea a dat la o parte perdeaua și le-a spus oamenilor că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a murit și toți au izbucnit în plâns. Ali (Allah fie mulțumit de el!) a rămas încremenit, Uthman (Allah fie mulțumit de el!) uluit, Fatima (Allah fie mulțumit de ea!) a încercat să rămână calmă și a început să spună: „O, tată, căruia Domnul i-a răspuns rugăciunilor! O, tată, al cărui cămin este Paradisul! O, tată, a

cărui moarte a anunțat-o îngerul Gibril!”. Și Omar (Allah fie mulțumit de el!) și-a scos sabia și a spus că va decapita pe oricine spune că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este mort.

Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a plecat din casa lui de la As-Sunh, călare pe cal. A descălecat și a intrat în moschee, dar nu a vorbit oamenilor până când nu a intrat la Aișa (Allah fie mulțumit de ea!) și s-a dus direct la Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care era acoperit cu o pelerină albastră. Apoi a descoperit fața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), s-a aplecat asupra lui, l-a sărutat și, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, a spus: „Renunț la mama și la tatăl meu de dragul tău. Cu adevărat, Allah nu te va lăsa să mori de două ori. Doar ce ai trecut de moartea pe care Allah a poruncit-o”. Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a ieșit când Omar ibn Al-Khattab (Allah fie mulțumit de el!) le vorbea oamenilor. Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Așează-te, Omar!”. Dar Omar (Allah fie mulțumit de el!) a refuzat să se așeze. Atunci oamenii au venit la Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) și l-au lăsat pe Omar (Allah fie mulțumit de el!). Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Dacă vreunul dintre voi l-a adorat pe Muhammed, atunci trebuie să știți că Muhammed este mort, dar dacă vreunul dintre voi l-a adorat pe Allah, atunci trebuie să știți că Allah este de-a pururea Viu și nu ne va părăsi niciodată”.

Allah spune în Coranul cel Sfânt: **„Și Muhammed nu este decât un trimis și au mai fost înainte de el și alți trimiși. Dacă el ar muri sau ar fi ucis, v-ați întoarce voi pe călcâiele voastre? Cel care s-ar întoarce pe călcâiele lui nu i-ar aduce lui Allah nicio stricăciune. Și Allah îi va răsplăti pe cei mulțumitori.”** (Sura Al ‘Imran: 144).

Omar (Allah fie mulțumit de el!) a spus: „Jur pe Allah! Când l-am auzit pe Abu Bekr declarând că Profetul a murit nu m-au mai ținut picioarele și m-am prăbușit”. Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!) i-a spus apoi lui Omar (Allah fie mulțumit

de el!) că va trebui ca ei să desemneze un calif pentru a-l succede pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Musulmanii l-au ales pe Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!).

Ali, Abbas, Fadl ibn Abbas, Alkafl ibn Abbas și Osama ibn Zeid (Allah fie mulțumit de ei!) au venit să-i spele trupul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Un bărbat dintre ansari, numit Aws, a venit și a cerut să participe. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi ceruse lui Ali să fie spălat și oamenii să intre în grupuri să se roage pentru el.

În timp ce companionii îl îngropau pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ei n-au putut să arunce pământ peste trupul său. Și-au amintit apoi că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spusese odată: „Viața mea este bună pentru voi, deoarece v-am condus pe calea cea dreaptă. De asemenea, moartea mea este bună pentru voi. În fiecare luni eu văd faptele voastre. Mulțumesc lui Allah pentru binele pe care-l faceți și Îi cer iertare pentru păcatele voastre”. Ei l-au întrebat apoi: „Ne recunoști, o, Profetule?”. El le-a răspuns: „Da, vă voi recunoaște până în Ziua Judecății”. Apoi au întrebat: „Cum te rogi pentru noi dacă viermii îți vor mânca trupul?”. El a răspuns: „Allah a interzis viermilor să mănânce trupurile profeților”. După ce și-au reamintit aceste cuvinte, companionii au aruncat pământ peste trupul său. Când s-au întors, Fatima i-a spus lui Anas (Allah fie mulțumit de ei!): „O, Anas! Cum ai putut să arunci pământ peste Profetul lui Allah?”. Anas a spus: „Profetul a intrat în Medina într-o luni și totul în oraș a devenit strălucitor. El a murit într-o luni și totul în Medina s-a întunecat”.

În ziua următoare, Bilal (Allah fie mulțumit de el!) a recitat *ezan-ul* (chemarea la rugăciune) și, când a ajuns la cuvintele: „... mărturisesc că Muhammed este Profetul Său”, n-a mai putut continua. A încercat din răsuferință, dar n-a reușit. Apoi i-a cerut iertare lui Abu Bekr (Allah fie mulțumit de el!),

pentru că n-a putut să recite *ezan*-ul, de vreme ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu mai era prezent. Tuturor le era dor de el, până și copacilor. Vă amintiți de trunchiul pe care-l folosea pentru a se sprijini în timp ce-și ținea cuvântările? Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a mutat în amvon, companionii au spus că au auzit trunchiul de copac plângând. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus trunchiului: „Nu plânge! Nu dorești să fii companionul meu în Rai?”.

ÎNCHEIERE

În cele ce urmează, vă vom prezenta un rezumat al vieții Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Vom încerca să punctăm caracteristicile metodelor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în procesul renașterii societății umane. Titlul acestui rezumat ar putea fi: „Mesajul pentru renașterea Pământului” sau „Victoria Binelui asupra Răului”. A durat douăzeci și trei de ani. Acest mesaj a fost adresat umanității. A fost o experiență umană, bazată pe revelație prin care s-a stabilit o metodologie completă: Coranul cel Sfânt. Atunci când miracolele n-au schimbat cursul evenimentelor, planificarea exactă a fost ceea ce a garantat succesul, deși, într-o oarecare măsură, au ridicat moralul credincioșilor și au întărit spiritele.

Caracteristicile principale ar fi următoarele:

1. planificare exactă și flexibilă;
2. sacrificiu și rezistență;
3. instruirea spirituală, intelectuală, etică și politică care să pregătească generații puternice;
4. conviețuirea corectă între civilizații, prin garantarea drepturilor și păstrarea intactă a credinței noastre islamice;
5. alegerea păcii, esența Islamului, în locul agresiunii și a războiului;
6. respectarea drepturilor omului, în ciuda diferențelor de credințe, menținându-se legături bune cu societatea;
7. accentuarea importanței rolului femeii în renaștere;
8. folosirea culturii și a artei ca instrumente principale pentru a ridica moralul națiunii;
9. unirea musulmanilor, în pofida diferențelor;
10. limbajul folosit pentru *da 'wah* (activitatea misionară) ar trebui să fie progresiv, adaptat circumstanțelor aparte;

11. cele cinci valori de bază esențiale pentru renaștere: sinceritatea, încrederea, credința, seriozitatea și menținerea speranței;

12. respectarea libertății de exprimare a cuvântului;

13. existența unui conducător-model pentru generații;

14. credința puternică în susținerea renașterii.

Ce ar trebui să facă un musulman?

Mai întâi, ar trebui să-l iubească pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) foarte mult. Acest lucru poate fi făcut direct, învățând despre viața sa. Este esențial să trăiești cu amintirea constantă a exemplului Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și să încerci să-l urmezi în viața ta. În al doilea rând, amintește-ți că ai o misiune - aceea de a face pământul să renască; caută terenul favorabil care te ajută să-ți îndeplinești datoria și folosește ceea ce știi pentru a servi acestei misiuni.

Noi ne iubim Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și acesta este modul în care cu toții ar trebui să-i urmăm exemplul.

GLOSAR DE TERMENI ISLAMICI

Ahlul Soffa - oameni foarte săraci care locuiau și asistau la lecțiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în moscheea lui din Medina.

Al-Baqi - cimitir din Medina unde sunt înmormântați numeroși companioni și unii membri ai familiei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Al-‘Isra și Al-Miraj - Călătoria nocturnă și Ascensiunea la cele șapte ceruri. În noaptea aceea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a deplasat de la moscheea Sfântă din Mekka la moscheea Al-Aqsa din Ierusalim.

Ansari - cei care i-au ajutat pe musulmanii emigranți; ajutoarele.

Baitul Allah - Casa lui Allah Preaînaltul.

Baitul Makdis - Moscheea Sfântă din Ierusalim, a treia moschee sacră după Mesjid Al Haram din Mekka și Mesjid An-Nebewi din Medina. Moschea Al-Aqsa.

Baitul-Ma‘mur - Casa lui Allah situată în al șaptelea cer.

Besmele - „*Bismillahi Ar-Rahmani Ar-Rahim*” - formulă rostită de musulmani ori de câte ori încep o activitate.

Buraq - animal mai mare decât un măgar și mai mic decât un cal, pe care a călătorit Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în Al-‘Isra și Al-Mir‘aj.

Da‘wah - chemare la Islam cu scopul de a-i învăța pe oameni despre Islam și a-i încuraja să se convertească; activitatea misionară.

Du‘a - implorare; rugă adresată lui Allah Preaînaltul în anumite situații.

Ezan - chemare la rugăciune.

Fejr - zori; denumire a rugăciunii de dimineață.

Firdews - numele celei mai înalte trepte a Paradisului.

Genneh - Paradis, Rai.

Hadis - literal: „comunicare, povestire, relatare”. Din punct de vedere islamic desemnează tot ceea ce a relatat Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și care a fost consemnat în scris.

Hager Al-Aswad - piatra neagră care provine din Paradis și se află la Ka‘aba.

Hajj - pelerinaj la Mekka în timpul lunii de pelerinaj.

Hajj el-Weda‘a - „Pelerinajul de Bun Rămas” care se face înainte de părăsirea orașului Mekka, în timpul hajjului și a umrei.

Hijab - provine din cuvântul arab „haya” care înseamnă „modestie, rușine”. Are două semnificații; sensul comun este acela de batic, eșarfă care acoperă capul și gâtul femeii sau orice tip de haine islamice.

Hijra - emigrarea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de la Mekka la Medina.

Hutba - predică care se ține cu diferite ocazii, înainte de rugăciunea de vineri, de sărbători sau cu ocazia căsătoriei.

Ihram - îmbrăcămintă specială a pelerinului.

I’tikaf - izolare în moschee pentru cel puțin o zi, în timpul lunii Ramadan, cu scopul adorării lui Allah Preaînaltul. În această perioadă sunt interzise relațiile sociale, părăsirea moscheii, cu excepția unei perioade scurte, cum ar fi nevoile urgente - înmormântarea sau nevoile fiziologice.

Jahiliya - epoca ignoranței, perioada preislamică.

Jihad - înseamnă „a se strădui, a lupta”. Se referă la orice efort fizic, mental sau moral depus în scopul îndeplinirii poruncilor lui Allah Preaînaltul. Există două forme de *jihad*: cel exterior și cel interior, adică cu tine însuși, pentru a îndrepta anumite comportamente.

Jilbab - cuvântul apare la plural în Coranul cel Sfânt, Sura Al-‘Ahzab: 59, și desemnează o haină lungă care acoperă corpul femeii din cap până în picioare.

Khandaq - tranșee.

Leiyletul-Qadr - noaptea puterii, noaptea destinului; este

noaptea a 26-27-a din luna Ramadan, în care Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a fost trimisă prima revelație. În această noapte, Allah Preaînaltul hotărăște ce se va întâmpla cu oamenii și ce evenimente vor avea loc anul următor. În Coran este considerată „o noapte mai bună decât o mie de luni”.

Melekul Mewt - Îngerul Morții.

Mesjid Al-Haram - Moscheea Sacră din Mekka, unde se află Ka‘aba.

Mimber - parte din moschee unde se țin predicile; o nișă de unde imamul își ține *hutba* (predica de vineri).

Muhajirun - emigranții, musulmanii care au emigrat de la Mekka la Medina.

Muharram - prima lună din calendarul islamic.

Multazam - spațiul dintre piatră și ușa Ka‘abei în care *du‘a*-urile (cererile, rugămințile, implorările) sunt ascultate.

Nafle - toate actele de adorare voluntare, opționale (pl. Newafil).

Negeași (Negus) - rege etiopian.

Qibla - direcție de rugăciune (orientarea către Mekka).

Qiyam - poziție din timpul rugăciunii; a sta în picioare, a se ruga noaptea.

Sadaqa - milostenia. Poate fi de două feluri: *sadaqa tatawu‘* (contribuție voluntară) și *sadaka mafruda* (contribuție obligatorie). Acest termen desemnează, în general, tot ceea ce se face în numele lui Allah Preaînaltul.

Salat - rugăciune.

Sewab - răsplată.

Sura - capitol din Coranul cel Sfânt.

Şhada - mărturisirea de credință; unul dintre stâlpii Islamului prin care musulmanii declară că nu există un alt Dumnezeu decât Allah și Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este Trimisul său.

Şeytan - diavolul, satana.

Şuhada - martiri; șehid (sg.) - martir.

Tawaf - perindare, înconjurarea Ka‘abei de șapte ori; o

parte din ritualurile obligatorii ale pelerinajului și umrei.

Telbiya - formulă rostită de pelerini: „*Lebeike Allahumme lebeik*”.

Terawih - rugăciune opțională din timpul lunii Ramadan care este formată din minim opt *rekeat* (părți de rugăciune).

Teșehud - literal înseamnă „mărturisire”; o parte a rugăciunii îndeplinită de musulman la sfârșitul ei.

Ummah - comunitate, națiune.

Umra - vizită la Mekka în afara perioadei de pelerinaj; pelerinajul benevol, care se face prin efectuarea *tawaf*-ului (înconjurarea Keabei) și *sa ‘y* (perindarea dintre Safa și Marwa).

Yaum An-Nahr (Ziua An-Nahr) - Ziua Sacrificiului, pe zece Zul-Hijja (din calendarul islamic).

Zekeat - dania obligatorie; unul dintre stâlpii Islamului.

Zul Ka‘ada - a 11-a lună a calendarului musulman.

Zul-Khidr - este considerat profet. Menționat în Coran, în Sura Al-Kahf; este numit astfel, deoarece s-a așezat pe o blană albă care a început să se miște în spatele său și s-a înverzit. În limba arabă „*ahdar*” înseamnă „verde”.

Zul-Qarneiyn - un mare conducător din trecut care a domnit peste întreaga lume și care a fost credincios. Zul-Qarneiyn înseamnă „cel cu două coarne”; este o metaforă pentru puterea sa. A avut capacitatea de a supune unele forțe ale Universului. Apare menționat în Sura Al-Kahf: 83.

CUPRINS

Cuvânt înainte	3
Introducere	14
Capitolul 1: Nașterea Profetului Muhammed	24
Capitolul 2: Copilăria Profetului Muhammed	31
Capitolul 3: Pregătirea Profetului pentru misiunea divină ...	37
Capitolul 4: Începerea revelației	44
Capitolul 5: Prima săptămână de după revelație	50
Capitolul 6: Primii patru ani de după revelație	57
Capitolul 7: Suferințele Profetului și ale companionilor săi	63
Capitolul 8: „ <i>Darul-Arqam</i> ” și negocierile cu necredincioșii.....	72
Capitolul 9: Cu câțiva ani înainte de emigrare	78
Capitolul 10: Boicotul împotriva credincioșilor	85
Capitolul 11: Anul tristeții și călătoria la Ta‘if	93
Capitolul 12: Al-‘Isra și Al-Mir‘aj	100
Capitolul 13: Profetul Muhammed și triburile arabe	113
Capitolul 14: Prima înțelegere de la ‘Aqaba	122
Capitolul 15: Peștera Thewr	130
Capitolul 16: „Luna a strălucit deasupra noastră”	138
Capitolul 17: Bătălia de la Bedr	147
Capitolul 18: Bătălia de la Uhud	164
Capitolul 19: Dificultăți și alegeri	175
Capitolul 20: Bătălia de la Khandaq	184
Capitolul 21: Incidentul Al-Ifk	197
Capitolul 22: Muhammed - Mesager al păcii	208
Capitolul 23: Bătălia de la Mu‘ta	220
Capitolul 24: Bătălia de la Khaibar	235
Capitolul 25: Cucerirea Mekkăi	242
Capitolul 26: Bătăliile de la Huneyn și Tabuk	256
Capitolul 27: Victoria adevărului și a generozității asupra răului și a intereselor personale	275
Încheiere	285
Glosar de termeni islamici	287
Cuprins	291